

διάλογος

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

ΑΘΗΝΑ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2001, ΤΕΥΧΟΣ 26

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«Διορθόδοξος Σύνδεσμος Πρωτοβουλιῶν Γονέων»
ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδοῦλου

Ἰδρυτής: π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος (†)

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς, Ἀρχ. Χριστοφóρος Τσιάκκας, Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος,
Ἀρχ. Χρυσόστομος Μαϊδώνης, Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς, Ἰατίου 1, Ἀθήνα

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελέτιος – Μητροπολίτης Νευροκοπίου-Βουλγαρίας κ. Ναθαναήλ – Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας κ.
Χριστοφóρος – Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς, Ἀθήνα – Ἀρχ. Varsanufios-Bazyli Doroszkiewicz, Βαρσοδία, Πολωνία –
Ἀρχ. Χριστοφóρος Τσιάκκας, Λεμεσός, Κύπρος – Ἀρχ. Βαρνάβας Λαμπρόπουλος, Πρέβεζα – Ἀρχ. Παῦλος Ἰωάννου, Χαλκίς –
Μοναχὸς Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, Κασσανδρεία – καθ. Alexander Dvorkin, Μόσχα – Δρ. Γεώργιος Κρίππας, Ἀθήνα –
Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος, Ἀθήνα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ:

Πρωτ. Κυριακὸς Τσουρὸς – Ἀρχ. Χριστοφóρος Τσιάκκας – Μον. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης –
π. Πέτρος Πανταζής – Ἀθανάσιος Νεοφώτιστος – Ἰωάννης Μηλιώνης

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ:

«Πανελλήνια Ἐνωση Γονέων γιὰ τὴν Προστασία τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πολιτισμοῦ, τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀτόμου» (ΠΕΓ)
Ταχ. Διεύθυνση: Τ.Θ. 60120, 153 43 Ἁγία Παρασκευή, Ἀθήνα, Ἀττική. Τηλ.: 6082271 Fax: 6082219, <http://users.hellasnet.gr/panelppv>

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ: Γρηγόρης Μορόγιαννης, Λεωφόρος Δημοκρατίας 255, Ἀχαρνάι, τηλ. 2318397

DIALOGOS

FOUNDER

Father Antonios Alevizopoulos (†)

OWNER

Inter-Orthodox Union of Parents' Initiatives, under the auspices of His Beatitude, Christodoulos, Archbishop of Athens and all Greece

DIRECTOR

Rev. Kyriakos Tsouros, P.O. Box 60120 - 153 43 Aghia Paraskevi, Athens

Ὁ ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεῖ καὶ ἀποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

**Εἴμεθα πάντοτε ἐκτεθειμένοι στὴν «τρομοκρατία» μηνύσεων νεοφανῶν αἱρέσεων
πού δὲν θέλουν ἀντικειμενικὴ ἐνημέρωση περὶ αὐτῶν.**

Παράλληλα, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, παρέχουμε βοήθεια σέ θύματα νεοφανῶν αἱρέσεων.

**Γιὰ νά μπορέσουμε νά συνεχίσουμε τὴν ἐργασία μας,
μᾶς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία ἡ ἠθικὴ καὶ ὕλική συμβολή σας.**

**Προαιρετικὲς εἰσφορὲς γιὰ τὴ συνέχιση τῆς ἐργασίας μας
γίνονται μέ εὐγνωμοσύνη δεκτὲς μέ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή**

**(ΠΕΓ Μεσογείων 429, 153 43 Ἁγία Παρασκευή, Ἀθήνα, Ἀττική) ἢ μέ τραπεζικὴ ἐπιταγή
(ΠΕΓ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, ὑποκατάστημα Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἀριθ. Λογ. 180/296004-44)**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήνυμα του Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τὰ μέλη τῆς ΙΓ΄ Πανορθόδοξου Διασκέψεως	2
Ἡ ΙΓ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη ἀσχολήθηκε μέ δύο πτυχές τῆς «Νέας Ἐποχῆς», τοῦ πρωτ. π. Κυριακοῦ Τσουροῦ	4
Ἀναίρεση τοῦ δόγματος τῆς μετεσάρκωσης, τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου (†)	7
Τά ὄνειρα, τοῦ Ἀρχιμ. π. Βαρνάβα Λαμπρόπουλου	11
Ἀπολογητική, τοῦ Ἀρχιμ. π. Χριστοφόρου Τσιάγκα	13
Ἐναντίωση, τοῦ κ. Ἀθανασίου Νεοφωτίστου	16
«Ἡ γυναικα τοῦ Θεοῦ», τῆς κ. Ἄννας Μπουρδάκου	18
Ὁ Χάρι Πότερ καί ἡ σχετικοποίηση τοῦ κακοῦ, τοῦ κ. Ἰωάννη Μηλιῶνη	20
Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ὁ κύριος συνδετικός δεσμός τοῦ ἔθνους, τοῦ κ. Λάμπρου Σκόντζου	24
Πορίσματα τῆς ΙΓ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως	26
Εἰδήσεις - Σχόλια:	
«Ἄνθισε ἡ κερασιά μέ τό σκουλήρι μέσα»	29
«Ἡ τάξη τῶν εἰδημόνων»	30
Χάρι Πότερ καί ἠλεκτρονικά μηνύματα στό Διαδίκτυο	31
Ἰσλάμ καί «Ἰσλάμ»	33
«Τζιχάντ»	35
Τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας ἀκυρώνει πράξη τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης πού τοποθετοῦσε χιλιαστή- ἀντιρρησία συνειδήσεως σέ Φιλανθρωπικό Ἴδρυμα τῆς Ἐκκλησίας	36
Γιά τήν Ε.Π.Α.Ν.ΔΙ. (Σημεντολογία)	37
Χάρι Πότερ καί οἱ δηλώσεις τῆς J. K. Rowling στούς Times	38
Διακονήματα καί ἐκδηλώσεις	39
Χάρι Πότερ. Περίληψη τῶν Βιβλίων	42
Περί «Λευκῆς» καί «Μαύρης» Μαγείας	45
Εἴκοσι ἑκατομμύρια τήν ἡμέρα!!!	46
Δήμαρχος παράδειγμα πρὸς μίμηση	47

TABLE OF CONTENTS

Archbishop's message to the members of the 13th Panorthodox Conference	2
The 13th Panorthodox Conference dealt with two aspects of "The New Era", by rev. Kyriakos Tsouros	4
Confutation of the reincarnation dogma, by father Antonios Alevisopoulos (†)	7
Dreams, by Archimandrite Varnavas Lambropoulos	11
Apologetics, by Archimandrite Christophoros Tsiakas	13
Opposition, by Mr. Athanasios Neofotistos	16
"God's wife", by Mrs. Anna Bourdakou	18
Harry Potter and the relativization of evil, by Mr. Joannis Millionis	20
The Orthodox Church is the connecting link of the Greek nation, by Mr. Lambros Skontjos	24
Conclusions of the 13th Panorthodox Conference	26
News - Comments:	
"The cherry-tree blossomed with the worm inside"	29
"The experts class"	30
Harry Potter and the electronic messages on the Internet	31
Islam and "Islam"	33
"Jihad"	35
The Council of State cancels decision of the minister of Defense by which a Jehovah witness was appointed to serve his military service in a church's philanthropic foundation	36
About C.C.H.R. (Scientology)	37
Harry Potter and Mrs. J.K. Rowling's interview to the "Times"	38
Services and events	39
Harry Potter's books summary	42
About "white" and "black" magic	45
Earnings twenty million per day!!!	46
A mayor as a good example	47

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΠΡΟΣ
ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΙΓ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

Μέ ιδιαίτεράν χαράν ἀπευθύνομαι καί πάλιν πρὸς πάντας τοὺς προσφιλεῖς ἐκπροσώπους τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι, τῇ πρόφρονι φροντίδι τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Χρυσοστόμου, συνελθόντες ἐν Προκοπίῳ καί ὑπὸ τὴν σκέπην καί εὐλογίαν τοῦ Ἱεροῦ Σκηνώματος τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου διατελοῦντες, κατάρχεσθε τῶν ἐργασιῶν τῆς **ΙΓ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως διὰ θέματα Αἱρέσεων καί Παραθρησκείας.**

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν θεσμοθετήσει τὸν θεσμόν τῶν ἐτησίων Πανορθόδοξων Διασκέψεων, κινουμένη τοῦτο μὲν ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς διαρκοῦς μαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος καί τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν ἀναφαινομένων ποικίλων αἱρέσεων, τοῦτε δὲ ἀπὸ τὴν διάθεσιν ταπεινῆς διακονίας καί συναντιλήψεως τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτῶν πρὸς ὀριοθέτησιν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καί ἀντιμετώπισιν τῶν ποικίλων προβλημάτων τῶν προερχομένων ἐκ τῆς ἐντόνου δραστηριότητος νεοφανῶν τε καί παλαιῶν αἱρέσεων.

Ἡ πίστις τῆς Ἐκκλησίας δὲν συνιστᾷ ιδεολογίαν ἀλλ' εἶναι ζωὴ καί στάσις ζωῆς. Ἀλήθεια καί ζωὴ ἀλληλοπεριχωροῦνται καί ἀλληλοσυνιστῶνται δι' ὃ καί ἡ αἵρεσις δὲν εἶναι ἀπλῶς μίνα διαφορετικὴ διατύπωσις, ἀλλὰ συνιστᾷ διαστροφήν τῆς ἀληθείας καί καταστροφήν τῆς ζωῆς. Τὰ πρόσφατα γεγονότα τὰ ὅποια συνετάραξαν τὸν κόσμον, πέραν τῆς τραγικότητος καί τοῦ προβληματισμοῦ τὸν ὅποιον δημιουργοῦν, φέρουν εἰς τὸ προσκήνιον δι' ἄλλης ὁδοῦ τὴν μεγίστην αὐτὴν ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλωστε

τάς συνεπείας τῶν πεπλανημένων διδαχῶν διὰ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων ἔχει διακηρύξει καί αὐτὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸν Κοινοβούλιον καθὼς καί αἱ Κυβερνήσεις πολλῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν εἰς ἀποφάσεις αὐτῶν, αἱ ὅποια ἀφοροῦν τὴν δραστηριότητα τῶν λεγομένων "Καταστροφικῶν Λατρεῶν".

Τὸ θέμα τῆς παρουσίας Συνδιασκέψεως φέρει τὸν τίτλον **"Ἔτοιμοι πρὸς ἀπολογίαὶν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος"**. Ἄλλ' ὁ τίτλος οὗτος τί ἄλλο εἶναι παρὰ ἢ καθ' ἡμέραν διακονία τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ καί πρὸς τὸν κόσμον; τί ἄλλο συνιστᾷ παρὰ τὸ οὐσιαστικὸν περιεχόμενον τῆς διακονίας καί ἀποστολῆς ἡμῶν ὡς ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας;

Θεωρῶ λοιπὸν ὅτι ἡ παρούσα Συνδιάσκεψις, ἢ ὅποια συνέρχεται εἰς μίαν κρίσιμον διὰ τὸν κόσμον καί τὴν ἱστορίαν στιγμὴν, ἀποσκοπεῖ εἰς τὸ νά καταστήσῃ πάντας ἡμᾶς ἔτι περισσότερον ἱκανοὺς νά ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς ἀναζητήσεις καί τὴν ἀγωνίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀγωνίαν τὴν ὅποιαν λυμαίνονται αἱ ποικίλαι αἱρέσεις, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τῆς εἰς βάθος μελέτης τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν φαινομένων, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς καταθέσεως ἀλλὰ καί ὀριοθετήσεως τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως.

Εἰδικώτερον ἢ παρούσα Συνδιάσκεψις, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Προγράμματος, θά ἀσχοληθῇ τοῦτο μὲν, μὲ τὸ κίνημα τῶν Πεντηκοστιανῶν, τοῦτο δὲ, μὲ τὸ κίνημα τῆς Νεοειδωλολατρίας. Τὰ ἐπὶ μέρους θέματα τῶν εἰσηγήσεων τὰ ὅποια πρόκειται νά εἰσηγηθοῦν ἐκλεκτοὶ εἰσηγηταί, ἀποσκοποῦν εἰς τὴν σφαιρικὴν προσέγγισιν τῶν δύο τούτων φαινομένων τὰ ὅποια δὲν ἀποτελοῦν ἓνα ἐνιαῖον κίνημα ἀλλὰ συνονθύλευμα ὁμάδων

από τας πλέον ήπιας ἕως τὰ πλέον ἀκρᾶιας.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀληθῆς Ἐκκλησία τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ μόνη ταμειοῦχος τῆς Θείας Χάριτος, τῆς ὁποίας ἐκλεκτοὶ Ἁγιοπνευματικοὶ καρποὶ εἶναι οἱ Ἅγιοι, ἐν οἷς καὶ ὁ φιλοξενῶν ἡμᾶς Ὁσιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσσος. Ἄλλ' ἐάν αἱ Πεντηκοστιανᾶι ομάδες εἶναι πολλαὶ διαμορφώνουν ὅμως ἓνα κοινόν ὁμοίομορφον τύπον ἀνθρώπου ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐν ἀρχῇ μνημονευθείσης σχέσεως ἀληθείας καὶ ζωῆς καὶ τῆς διαστροφῆς ἣν ἐπιφέρει εἰς τὴν ζωὴν, ἡ πλάνη.

Τὴν τελευταίαν δεκαετίαν τοῦ λήξαντος αἰῶνος τὸ βασικόν κήρυγμα τῶν Πεντηκοστιανῶν ἦτο, ὡς γνωστόν, τὸ **“περὶ ἀρπαγῆς τῆς Ἐκκλησίας”**, τὸ ὁποῖον καὶ λειτουργοῦσε κατὰ τρόπον ἐκδιαστικόν πρὸς τὰ ταλαίπωρα θύματα τῆς πλάνης. Τὸ ἀναμενόμενον ὅμως δὲν ἐπισυνέβη καὶ τὸ κίνημα παραμένει ἐκθετον ἀπέναντι εἰς τὸ βασικώτερον **“πεντηκοστιανόν” δόγμα**. Ἀποτελεῖ εὐθύνην ἰδικὴν μας μετὰ γνώσεως καὶ ἀγάπης νὰ βοηθήσωμεν τοὺς πλανημένους ἀδελφούς νὰ ἀνακαλύψουν τὴν ὡς εἶπωμεν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δραστηριότητα τῶν ποικίλων νεοειδωλοατρικῶν ομάδων, κοινόν γνώρι-

σμα ὄλων εἶναι τὸ μῖσος ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ προσπάθεια διαστροφῆς τῶν ἱστορικῶν δεδομένων. Ἄλλ' ὡς εἶπομεν καὶ εἰς ἄλλην περίπτωσιν ἢ πτῶσιν τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους θὰ παρέσυσεν καὶ τὸν Ἑλληνισμόν, ἐάν ἡ Ἐκκλησία τῶν πρώτων αἰώνων δὲν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας τῆς τὰ λάβαρά του.

Εἰς μίαν ἐποχὴν συγχύσεως ἡ Ἐκκλησία καλεῖται μὲ νηφαλιότητα ἀλλὰ καὶ γνώσιν τῆς ἀληθείας νὰ καταθέτῃ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἐν Αὐτῇ ἐλπίδος, νὰ ἀγωνίζεται πρὸς καθάρειν τῶν ὀχρωμάτων τῆς πλάνης καὶ νὰ φωτίξῃ σωστικῶς τὴν πορείαν τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου τοῦ ὀδεύοντος ἐν μέσῳ γενεᾶς σχολιᾶς καὶ διεστραμμένης.

Ἄναμένοντες μετ' ἐνδιαφέροντος πολλοῦ τὰ πορίσματα τῆς παρούσης Συνδιασκέψεως χαιρετίζομεν καὶ πάλιν μετ' ἀγάπης πατρικῆς πάντας ἡμᾶς καὶ ἐπευλογοῦμεν τὰς ἐργασίας ὑμῶν, εὐχόμενοι τὸν φωτισμόν τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ πληρώματος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου παντός.

† **Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΧΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ**

Ἀπὸ τὴν ΙΓ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη γιὰ θέματα αἵρέσεων καὶ παραθρησκείας

Η ΙΓ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΑΣΧΟΛΗΘΗΚΕ ΜΕ ΔΥΟ ΠΤΥΧΕΣ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ» (Όσιος Ίωάννης ό Ρώσος 29.10-2.11.2001)

*Πρωτοπρεσβυτέρου π. Κυριακού Τσουρού,
Γραμματέως τής Συνοδικής Έπιτροπής
έπί τών αίρέσεων*

1. Η Συνδιάσκεψη αυτή όπως και οι προηγούμενες πραγματοποιήθηκε με απόφαση και ευλογία τής Ίεράς Συνόδου τής Εκκλησίας τής Ελλάδος και υπό τήν αιγίδα και τήν μέριμνα του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ.κ. Χριστοδούλου.

Οί Πανορθόδοξες αυτές Συνδιασκέψεις ξεκίνησαν άθόρυβα ως μία ταπεινή προσπάθεια του μακαριστού π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου και καθιερώθησαν πλέον ως θεσμός για τήν κατ' έτος ανταλλαγή απόψεων και έμπειριών επί του φλέγοντος θέματος πού μās άπασχολεί.

Καί στήν ΙΓ' Συνδιάσκεψη συμμετείχαν άδελφοί Έντεταλμένοι τών λοιπών Όρθοδόξων Εκκλησιών, οί όποιοι έγιναν δεκτοί με πολλή αγάπη. Είναι γνωστά τά μεγάλα προβλήματα πού αντιμετωπίζουν στίς χώρες τους, ιδιαίτερα εκείνες τής Ανατολικής Ευρώπης, με τήν επέλαση τών διαφόρων αίρέσεων, και άσφαλώς ή προσφορά τής δικής μας έμπειρίας είναι πολύτιμη και γι' αυτούς.

2. Η λεγόμενη παγκοσμιοποίηση είναι για τήν Εκκλησία μία νέα πρόκληση, για να επανακαθορίσει τήν συνάντησή της με τόν κόσμο και να ανανεώσει τό μήνυμά της προς τόν σύγχρονο άνθρωπο. Καί έδω βρίσκεται ή μεγάλη δυσκολία, καθόσον εκείνο πού κυρίως πλήττει ή παγκοσμιοποίηση είναι τό πρόσωπον, για τό όποιο ό Χριστός έσταυρώθη και ή Εκκλησία λειτουργεί. Έξ άλλου ή παγκοσμιοποίηση βρήκε ιδανικό σύμμαχο στήν ιδεολογία τής "Νέας Έποχής", ή όποία, ξεκινώντας από τά μέσα του 19ου αιώνα, πεισματικά επιμένει να διαβρώσει με τίς αποκρυφιστικές δοξασίες της τήν θρησκευτική πίστη του ανθρώπου, και να άμαυρώσει τήν αυθεντία τής Εκκλησίας, ώστε στή θέ-

ση της να εγκαθιδρύσει τήν "παγκόσμια θρησκεία", μέσα στήν όποία "όλες οί θρησκευτικές δοξασίες είναι έξ ίσου άληθινές άκόμη και όταν αυτές έρχονται σε αντίθεση μεταξύ τους" (Φρ. Σέφφερ, «Χορεύοντας μόνος», σελ. 29).

Όμως ή σχετικοποίηση αυτή έχει ως συνέπεια να θεωρούνται οί θρησκείες άσχετες και άχρηστες για τόν δημόσιο βίο και μάλιστα μέσα σε ένα λαϊκό κράτος. Πρέπει επομένως να μπούν στο περιθώριο και να θεωρηθούν τό πολύ - πολύ ως "ιδιωτικές άτομικές θεραπευτικές ανάγκες" (Φρ. Σέφφερ, «Χορεύοντας μόνος», σελ. 29). "Είμαστε θρησκευτικοί, αλλά όχι χριστιανοί", παρατηρεί σύγχρονος στοχαστής.

Ό Θεός τής "Νέας Έποχής" δέν είναι πρόσωπον, είναι άπρόσωπος "συμπαντική ενέργεια", επομένως δέν είναι πλέον ό Κύριος τής ιστορίας, αλλά μία έκκοσμηκευμένη άναγκαιότητα κοινωνικής συνοχής. Δέν καθορίζει ό Θεός τό άγαθόν και τό ήθικόν, αλλά ό Νόμος. Ηθικό πλέον είναι ή δύναμη του νόμου και όχι ή άρετή, ή κοινωνική ανάπτυξη και όχι ή αγιότητα. Έξ άλλου διάκριση καλού και κακού δέν υπάρχει για τήν "Νέα Έποχή". Είναι χαρακτηριστικοί έν προκειμένω οί λόγοι εκπροσώπου σύγχρονης αρχαιολατρικής ομάδας: "Ό θεός τής νομοκρατικής εποχής, τής εποχής δηλαδή του Τυπανθρώπου, τής νοημοσύνης και τής γνώσεως, θά είναι ό θεός ενός εξελιγμένου κόσμου και πρέπει να ανταποκρίνεται στο νοητικό επίπεδο τής νέας εποχής. Πρέπει, μ' άλλα λόγια, ν' αλλάξουν οί αντιλήψεις μας περί κοσμογονίας, θεογονίας και άνθρωπογονίας, ώστε να ταιριάζουν στήν πνευματική ανάπτυξη τής Νέας Ανθρωπότητας. Ως εκ τούτου ό Θεός έχει ανάγκη να γίνει νομοκρατικός, για να γίνεται κατανοητός μέσα από τά

δεδομένα της εποχής, αλλά και για να μπορεί να συμβάλλει στην ανάπτυξη της κοινωνίας” (Τρύφωνα Όλυμπιου, “Μέλλον, Έλληνισμός ή Όλεθρος” Λιτόχωρο 2000, σελ. 339).

3. Αυτές είναι οι θεωρητικές βάσεις των ποιικλωνύμων σεκτών, οι οποίες κάτω από θρησκευτικά προσώπεια δραστηριοποιούνται όλες “γιά τό καλό της ανθρωπότητας” έν όνόματι της θρησκευτικής έλευθερίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τά όποια άδίστακτα οι ίδιες καταπατούν.

Η “Γαλλική Διύπουργική Άποστολή γιά τήν καταπολέμηση των αίρέσεων” (στήν πατρίδα μας δέν έχει άκόμη συγκροτηθεί άνάλογη) παρατηρεί μέ έμφαση: “Η αίρεση (σέκτα) είναι ένας σύνδεσμος μέ ολοκληρωτική δομή, δηλώνοντας ή όχι θρησκευτικούς σκοπούς, του όποιου ή συμπεριφορά πλήττει τά Άνθρώπινα Δικαιώματα και τήν κοινωνική ίσορροπία” (έκθεση Ίαν. 2000, σελ. 53).

Και ή Γαλλική Έθνοσυνέλευση (12.6.2001) προσθέτει: “οι αίρέσεις επιδιώκουν παντί τρόπο, να άναγνωρισθούν ως θρησκείες, τόσο γιά τό κϋρος πού τους προσδίδει αυτός ό χαρακτηρισμός, όσο και γιά τά οικονομικά όφέλη πού έχουν από τίς κυβερνήσεις”.

Τέλος τό Εύρωπαϊκό Κοινοβούλιο (Ψήφισμα 29.2.96) καλεί τίς Κυβερνήσεις των κρατών μελών της Εύρωπαϊκής Ένώσεως “νά μή καταστήσουν τή χορήγηση του θρησκευτικού καθεστώτος αυτόματη” γιά τίς διάφορες σέκτες.

Μέσα σ’ αυτή τήν πλημμυρίδα της συγχύσεως ή Έκκλησία και οι Ποιμένες της όφείλουν, ειδικά σήμερα, να είναι “Έτοιμοι προς άπολογία παντί τῶ αίτούντι ήμās λόγον περι της έν ήμίν έλπίδος”.

4. Η Σ.Ε. επί των αίρέσεων έχουσα πλήρη γνώση του μεγέθους του προβλήματος, επέλεξε δύο μόνον πτυχές του γιά να άποτελέσουν τό αντικείμενο μελέτης της παρούσης Συνδιασκέψεως:

Μία, όπως αυτό παρουσιάζεται μέ χριστιανικό μανδύα μέσα στις χριστιανικές αίρέσεις και δή των ποικίλων Πεντηκοστιανών ομάδων. Μέ τό πρόβλημα αυτό άσχολήθηκαν και οι ΙΑ’ και ΙΒ’ Συνδιασκέψεις.

Και μία άλλη, όπως αυτό εμφανίζεται υπό μορφή σφόδρα άντιχριστιανική μέ τήν ανάπτυ-

ξη των νεοφανών άρχαιολατρικών και νεοειδωλολατρικών κινήματων. Και μέ αυτό τό θέμα άσχολήθηκαν οι Θ’, ΙΑ’ και ΙΒ’ Συνδιασκέψεις.

Η Έπιτροπή μας στην Ί. Σύνοδο άντιμετωπίζει καθημερινῶς πλείστες περιπτώσεις, προσπαθώντας πάντοτε να προσφέρει δύναμη, συμβουλές, πληροφορίες, ενίσχυση, θεραπεία και πάνω άπ’ όλα έλπίδα κυρίως σε οικογένειες θυμάτων και, όπου είναι δυνατόν, στά ίδια τά θύματα.

Οι περιπτώσεις διαλύσεως οικογενειών μέ διαζύγια ή μέ έξαφανίσεις παιδιών λόγω της εντάξεως πρώην Όρθοδόξων μελών σε Πεντηκοστιανές ομάδες έχουν αύξηθει τελευταία. Αύξήθηκαν και οι περιπτώσεις δικαστικών ύποθέσεων μέ ιδιαίτερα κακές συνέπειες γιά συζύγους και παιδιά. Περιπτώσεις έντόνου προσηλυτισμού - όπως ή έκδικαζομένη στον Πύργο Ηλείας - έχουν γίνει συχνότερες.

Έξ άλλου, ή δραστηριότητα των συνοδοιπορούντων μέ τους Πεντηκοστιανούς - “μαρτύρων του Ίεχωβά” συνεχῶς ενισχύεται ένεκα και της τελευταίας ιδιαίτερας προνομιακής μεταχειρήσεως τους έναντι άλλων θρησκευτικών ομάδων από τό Ύπουργείο Έθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων.

Άπό τήν άλλη πλευρά οι αυτοαποκαλούμενοι “Άρχαιολάτρες”, “έλληνολάτρες”, “ειδωλόλατρες”, “νεοπαγανιστές”, “φυσιολάτρες”, “έλληνόψυχοι”, “άρχαιοφιλοι”, “όπαδοί της πατρώας ή παραδοσιακής θρησκείας”, “Έλληνες έθνικοί” κ.ά., όχι μόνον δραστηριοποιούνται έντονα και ύπουλα, αλλά και επιτίθενται ύβριστικά, χυδαία και βίαια κατά των μονοθεϊστικών θρησκειών και ιδιαίτερα του Χριστιανισμού.

Οι σύγχρονοι φανεροί ή κρυφοί “έθνικοί” κανουν συνεχῶς και πιο έντονη τήν παρουσία τους σε σταθμούς και σε συγκεκριμένα κανάλια, όπου επιδιώκουν να παγιδεύσουν τους συνομιλητές τους και να παραπληροφορήσουν τους ευαίσθητους στα έθνικά θέματα Όρθοδόξους Έλληνες. Έκδηλώσεις, πού προχωρούν πέραν της προβολής των πατρογονικών έθίμων, έξελίσσονται σε νεοειδωλολατρικές λατρευτικές συνάξεις σε συγκεκριμένους χώρους (βλέπε Προμήθεια στον Όλυμπο, Ίούλιος 2001, έκδηλώσεις στις Θερμοπύλες, 16 Ίουλίου 2001, Ίερά Πομπή προς τιμή των Έλευσινίων μυστηρίων, 23 Σεπτεμβρίου

2001, "Θέσμια", Λίμνη τῶν Μουσῶν - Βέροια 24 Σεπτεμβρίου 2001, Ἡλιοστάσια κ.ο.κ.).

Ἡ ἀπό τοῦ ἔτους 1993 ἀπαίτησή τους νά ἀποβληθεῖ ἡ Παλαιά Διαθήκη ἀπό τά κείμενα τῆς Ἀγίας Γραφῆς (ὅπως ἐζήτησαν μέ ἀνοικτὴ ἐπιστολή τους ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο), ἐξελίχθηκε σέ αἴτηση - πού ἐκκρεμεῖ στό Ὑπουργεῖο - Παιδείας λειτουργίας εὐκτηρίου οἴκου τῆς ἀρχαίας θρησκείας. Προχώρησαν ἀκόμη καί σέ ἐξώδικα ὡστε νά ἐκφοβίσουν ὅσους ποιμένες ἐκτελοῦν τό καθήκον τους ἐνημερώνοντας τό Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἔχουν ὑποχρέωση, δικαίωμα καὶ καθήκον, θεῖω δικαίω, ἀλλά καί κατὰ τό Ἑλληνικόν Σύνταγμα. Αὐτές οἱ δύο πτυχές τοῦ προβλήματος ἀπετέλεσαν τό ἀντικείμενο τῆς Συνδιασκέψεως.

5. Ἐπίλογος:

Προϋπόθεση τῆς ὅλης ἐργασίας μας εἶναι ὁ σεβασμός τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας καί τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί ἡ διαφύλαξη τῆς ἀνεκτίμητης ἀξίας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Οἱ διάφορες σέκτες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» διολοφονοῦν ὅλες αὐτές τίς ἀξίες μέ τὴν συχνά ἐγκληματικὴ τους δραστηριότητα (βλ. Ψηφίσματα Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου), καί δημιουργοῦν τεράστιο κοινωνικό πρόβλημα. Ἡ λύση τοῦ προβλήματος αὐτοῦ δέν εἶναι ὑπόθεση μόνον τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι κυρίως εὐθύνη τῶν ἀρμοδίων φορέων τῆς Πολιτείας πού εἶναι ἐνταγμένη νά διαφυλάττει τά ἔννομα ἀγαθά.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τόν περασμένο Ἰούνιο ἀπέστειλε δευτέρη ἐπιστολή πρὸς τόν ἀξιότιμο Ὑπουργό Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων, μέ τὴν ὁποία ζητεῖ τό αὐτονόητο: δηλαδή νά ἀναλάβει ἡ Πολιτεία τίς εὐθύνες τῆς σύμφωνα μέ τίς Συστάσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου καί νά προχωρήσει στή σύσταση ἀνάλογης πρὸς τίς ἄλλες Εὐρωπαϊκῆς χώρες Ἐπιτροπῆς, ὅπως στή Γαλλία, Αὐστρία, Βέλγιο,

Γερμανία καί ἄλλοῦ. Ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία μέχρι σήμερα δέν ἔχει ἀνταποκριθῆ σ' αὐτὴ τὴν ἔκκληση τῆς Ἐκκλησίας.

[Γνωρίζομεν ὅτι τό Ὑπουργεῖο Παιδείας ἀπέρριψε αἴτηση ἀδείας λειτουργίας εὐκτηρίου οἴκου τῆς παραθρησκευτικῆς ὁργανώσεως "Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τῆς Σαηεντολογίας" (ἐκκρεμεῖ αἴτηση ἀναιρέσεως τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας). Εὐχόμεθα τό Ὑπουργεῖο νά χειριστεῖ σωστά καί ἄλλες παρόμοιες περιπτώσεις.]

6. Ἡ Ἐκκλησία μας, ζωντανό καί αἰώνιο μῆνυμα ζωῆς, ἐλπίδας καί ἀλήθειας πρὸς κάθε ἄνθρωπο κάθε ἐποχῆς, καλεῖται νά δώσει καί σήμερα τὴν μαρτυρία τῆς ἐν τῷ κόσμῳ, πρὸς τόν σύγχρονο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἀναζητεῖ τὴν πραγματικὴ του ταυτότητα. Πρὸς τοῦτο ὅλοι οἱ ποιμένες, ἀλλά καί κάθε Ὁρθόδοξος Χριστιανός πρέπει νά εἶναι "Ἔτοιμοι πρὸς ἀπολογία παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος". "Στόχος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά ὀδηγήσει τόν ἄνθρωπο διὰ τῆς γνώσεως τῆς Ἀποκεκαλυμμένης Ἀληθείας «εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 8, 21). Στὴν πορεία αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία θρῖσκεται ἀντιμέτωπη μέ τίς μεθοδεύσεις τῶν ποικιλωνύμων αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευτικῶν ομάδων τῆς "Νέας Ἐποχῆς", οἱ ὁποῖες ἐπιδιώκουν μέ ἀθέμιτους καί ὕπουλους τρόπους νά διαβρώσουν, νά ἀλλοιώσουν καί νά νοθεύσουν τό φρόνημα τοῦ Ὁρθοδόξου Πληρώματος, καί νά ὀδηγήσουν τοὺς ἀμαθεῖς καί εὐπίστους σέ ἀτραπούς συγχύσεως καί ἀπωλείας". Ἡ Ἱερά Σύνοδος μᾶς καλεῖ καί μέ τὴ Συνδιάσκεψη αὐτὴ σέ μιά περαιτέρω ἐργήγορη καί κινητοποιήση. Δέν ἔχομε παρὰ νά ἀξιοποιήσωμε τὴν εὐκαιρία πού μᾶς δίδεται. Ὁ δὲ Κύριος καί Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦς Χριστός, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ὁσίου ἡμῶν πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, "ἔστω ἡμῖν βοηθὸς ἐν πᾶσιν".

ΑΝΑΙΡΕΣΗ ΤΟΥ ΔΟΓΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗΣ

του π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου (†)
(Ἀπό τό βιβλίο «Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση», σελ. 111-129)*

1. Σχολιασμός ὧσων ἐλέχθησαν

1. *Θεμέλιο τῆς μετενσάρκωσης.* Ἄν θελήσουμε νά προσδιορίσουμε τό θεμέλιο τῆς μετενσάρκωσης, πρέπει νά ἀναφερθοῦμε στό δόγμα, ὅτι κάθε ἄνθρωπος, κατά τό ἐσώτατο εἶναι του, εἶναι αἰώνιος καί βρίσκεται κάτω ἀπό τόν αἰώνιο νόμο τῆς αἰτίας καί τοῦ ἀποτελέσματος, πού ὀνομάζεται κάρμα. Αὐτός ὁ νόμος σπρώχνει τόν ἄνθρωπο σέ διαδοχικές γεννήσεις ὕστερα ἀπό κάθε θάνατο. Βασική αἰτία, πού ἀποτελεῖ τρόπον τινά τά "καύσιμα" γιά τή συνεχῆ κίνηση τοῦ τροχοῦ τῶν θανάτων καί τῶν γεννήσεων εἶναι οἱ προσκολλήσεις καί οἱ ἐπιθυμίες τοῦ ἀνθρώπου σέ συνάρτηση μέ τήν ἐξωτερική πραγματικότητα. Κάθε σκέψη, λόγος, πράξη, ἐπιστρέφει καί πάλι στόν ἄνθρωπο κατά τή νέα σάρκωση. Ἡ νέα ζωή του ἀποτελεῖ ζωντανή ταινία, καί αὐτός καλεῖται πλέον σάν τέλειος ἠθοποιός νά ξαναπαίξει αὐτό τό "δράμα" στήν νέα ὀθόνη.

Κατά τήν ἀντίληψη αὐτή, βασικός στόχος τίθεται τό πέρασμα μέσα ἀπό ὅλες τίς δοκιμασίες καί τίς ἐμπειρίες πού ἀντιστοιχοῦν στό συσσωρευμένο κάρμα, καί ἡ προσπάθεια περιορισμοῦ τῶν δραστηριοτήτων καί τῶν προσκολλήσεων, ὥστε νά ἀποφευχθεῖ ἡ συσσώρευση νέου κάρμα. Τελικός σκοπός εἶναι ἡ "ἀπελευθέρωση" ὄχι μόνο ἀπό τό θάνατο, ἀλλά καί ἀπό τή ζωή.

Ἡ ἀντίληψη γιά τή μετενσάρκωση ἔχει ὡς βάση τήν ὀλιστική θεώρηση τοῦ κόσμου πού ἀποτελεῖ ἀντιχριστιανική κοσμοθεωρία.

Σύμφωνα μέ τή χριστιανική πίστη ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ἄκτιστος καί αἰώνιος, ἀλλά κτίσμα. Ὅχι ἀποτέλεσμα τῆς Οὐσίας τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καρπός Θείας βούλησης καί ἀγάπης. Στήν Παλαιά Διαθήκη ὑπογραμμίζεται ἡ διάκριση ἀνάμε-

σα στό Δημιουργό καί στά δημιουργήματα, ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί στή λοιπή κτίση. Μόνο ὁ ἄνθρωπος εἶναι "κατ' εἰκόνα Θεοῦ" ἡ θέση του ἀνάμεσα στόν κόσμο τοῦ Θεοῦ εἶναι θέση ἐξουσίας, πού σύμφωνα μέ τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ μεταφράζεται σέ σχέση ὑπευθυνότητας καί ἀγάπης ἀπό μέρος τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ὅλη τή δημιουργία τοῦ Θεοῦ.

Δέν ὑπάρχει ἐνιαία "ἐξελικτική κλίμακα" ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί στά λοιπά ὄντα. Ὁ ἄνθρωπος ὡς "κατ' εἰκόνα" τοῦ προσωπικοῦ Θεοῦ, πού εἶναι κοινωνία προσώπων, δηλαδή ἐλευθερία καί ἀγάπη, δέν προσδιορίζεται μέ βάση κάποιους τυφλούς νόμους, ἀλλά συμμετέχει ὁ ἴδιος στόν προσδιορισμό τῆς πορείας του. Ἀκολουθώντας τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ καί τό δρόμο τοῦ Θεοῦ ἀναφορικά μέ τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη καί τό νόημα τῆς ζωῆς του, παραμένει στήν κοινωνία μετά τοῦ Θεοῦ καί γίνεται μέτοχος τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη ἀπό τήν ἀρχή ὡς *ψυχοσωματική ἐνότητα*: τό *σῶμα* του δέν ἀξιολογεῖται ἀρνητικά, ἀλλά *ἀποτελεῖ εὐλογία*. Γι' αὐτό ἡ ἐλπίδα τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἡ "ἀπελευθέρωση" ἀπό τό σῶμα, ἀλλά ἡ ἀνάσταση, ἡ ἀφθαρσία καί ἀθανασία τοῦ σώματος.

2. *Ἑρμηνευτικά ἀδιέξοδα.* Ἄν δεχθοῦμε τήν ἄποψη πῶς ἡ ζωὴ μέσα στό σῶμα ἀποτελεῖ πώση καί κατάσταση τιμωρίας, μέ σκοπό τήν παιδαγωγία τῆς ψυχῆς, δημιουργοῦνται γιά τόν πιστό, πού δέχεται τήν ἁγία Γραφή ὡς θεία ἀποκάλυψη, ἑρμηνευτικά ἀδιέξοδα.

Ἡ ἁγία Γραφή μᾶς λέγει πῶς ὁ Θεός ἔπλασε τόν ἄνθρωπο ὡς ψυχοσωματική ἐνότητα καί

* Τό κεφάλαιο αὐτό καθίσταται τραγικά ἐπίκαιρο τόν τελευταῖο καιρό μετά τούς παράλογους καί φαντασιόπληκτους ἰσχυρισμούς κυρίας «παραψυχολόγου» περί προηγούμενης ζωῆς προσωπικοτήτων τῆς χώρας μας (Ἀρχιεπισκόπου κλπ.) ἡ ὁποία «παραψυχολόγος» παρουσιάστηκε δυστυχῶς ἐπανελημμένα ἀπό κανάλια τηλεοράσεως.

του ἔδωσε τὴν εὐλογία Του καὶ τὴν ἐντολή νά αὐξηθεῖ καὶ νά πληθυνθεῖ καὶ νά "πληρώσει" ὅλη τὴ γῆ. "Ἄν ἡ ζωὴ αὐτὴ μέσα στοῦ σώμα εἶναι "κατάρα", ὁ Θεὸς δὲ θά εὐλογοῦσε τὸν ἄνθρωπο. Δέν θά ἦταν θέλημα Θεοῦ νά αὐξηθεῖ καὶ νά πληθυνθεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ νά γεμίσει ὁ κόσμος ἀπὸ "καταραμένα" ὄντα.

Ἄν πάλι ὑποθέσουμε πὼς ὁ Ἀδάμ, σέ μιά κατάσταση προϋπαρξῆς ἁμαρτήσε, καὶ γι' αὐτὸ ἐνσαρκώθηκε, γιὰ νά τιμωρηθεῖ καὶ νά παιδαγωγηθεῖ, τότε γιατί νά γίνει τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τίς ἄλλες ψυχές καὶ πὼς μπορούσαν οἱ πρωτόπλαστοι νά "αὐξηθοῦν" ὡς ψυχοσωματικές ὀντότητες, ἐκλαμβάνοντας μάλιστα τὴν αὐξηση αὐτὴ ὡς εὐλογία; Ἄν ὁ Ἀδάμ ἁμαρτήσε, ἔπρεπε μόνο αὐτὸς νά ἐνσαρκωθεῖ καὶ ὄχι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

Ἄλλά ἡ Γραφή ἀναφέρει πὼς ὁ Θεὸς ἔθεσε τὸν ἄνθρωπο στὸν παράδεισο καὶ ὄχι σέ κάποιο "κολαστήριο". Ὁ τόπος πού ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸν ἄνθρωπο νά κατοικήσει ἦταν τόπος "τροφῆς" καὶ ὄχι τιμωρίας. Γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά διακονῆσει τὸν παράδεισο τοῦ Θεοῦ, νά τὸν διατηρήσει καὶ ὄχι νά ἐξουδετερώσει τὴ σχέση του μ' αὐτόν (Γεν. 6' 15).

Ἡ ἁγία Γραφή ὑπογραμμίζει πὼς τιμωρία γιὰ τὸν ἄνθρωπο δέν εἶναι ἡ ζωὴ μέσα στοῦ σώμα, ἀλλὰ ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Ὁ Θεὸς προειδοποίησε τὸν ἄνθρωπο, ὅτι ἡ βιολογικὴ του ζωὴ θά τετραματισθεῖ ὅταν ἁμαρτήσῃ καὶ ὄχι ὅταν μείνει πιστός. Ἄν ἡ ζωὴ αὐτὴ ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ "κάρμα" καὶ ἀρνητικῆς στάσης τοῦ ἀνθρώπου στὴν κατάσταση τοῦ πνευματικοῦ ὄντος τότε ἔπρεπε οἱ ἁμαρτωλοὶ νά ζοῦν καὶ οἱ δίκαιοι νά πεθαίνουν. Γιατί αὐτὴ ἡ ζωὴ θά ἐλογίζετο κατάρα καὶ ὄχι ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ.

3. *Ἀρνηση τῆς ἐν Χριστῶ σωτηρίας.* Τὸ δόγμα τοῦ κάρμα καὶ τῆς μετενσάρκωσης ἀκυρώνει τὸ μυστήριο τῆς ἐν Χριστῶ σωτηρίας.

Ἡ σάρκωση τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας καὶ ταυτίζεται μὲ τὸ μυστήριο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου (Ματθ. ιστ' 17-18, Α' Τιμ. γ' 16). Ἡ "πρόσληψη" τοῦ ὅλου ἀνθρώπου ὄχι μόνο τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ σώματος, ἀποτελεῖ φανέρωση τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ (Ἰω. α' 14, Ἐβρ. α' 1-3) δέν μπορεῖ νά ἀξιολογηθεῖ ἀρνητικά. Ὅμως αὐτὸ τὸ θεμέλιο τῆς σωτηρίας μας ἀκυρώνεται ὅταν δεχθοῦμε τίς δοξασιές τοῦ κάρμα καὶ τῆς μετενσάρκωσης.

Ὁ Χριστὸς ἐνίκησε τὸν θάνατο, ὄχι μὲ τὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸ σῶμα, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνάσταση καὶ τὴν ἀφθαρσία τοῦ σώματος. Αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δέν ἔρχεται μὲ ἀλλεπάλληλες γεννήσεις καὶ θανάτους, ἀλλὰ "σέ μιά στιγμή", κατὰ τὴ Δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Γιὰ τὸν χριστιανὸ δέν ὑπάρχουν ἀλλεπάλληλες κρίσεις, πού κάθε φορά προσδιορίζουν τὴν ποιότητα μιᾶς νέας ζωῆς ἀλλὰ μιά μόνη βιολογικὴ ζωὴ καὶ μιά μόνη κρίση πού θά γίνει μπροστὰ στοῦ δῆμα τοῦ Κυρίου. Ἐνώπιον τοῦ αἰώνιου Κριτοῦ θά σταθεῖ ὁ ἄνθρωπος ὄχι μόνο ὡς ψυχὴ, ἀλλὰ καὶ ὡς σῶμα, γιὰ νά δώσει λόγο γιὰ τίς πράξεις του, πού συντελέστηκαν μὲ ὄργανο αὐτὸ τὸ σῶμα.

Αὐτὴ τὴν κατάσταση τῆς "καινῆς κτίσεως", τῆς ἀφθαρσίας, ζεῖ ὁ χριστιανὸς ἤδη ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ μέσα στὴ θεία εὐχαριστία. Ἡ διδασχὴ τῆς μετενσάρκωσης, πού ἀξιολογεῖ ἀρνητικά τὸ σῶμα, δέν ἀκυρώνει ἀπλῶς τὴν ἐν Χριστῶ ἐλπίδα τοῦ χριστιανοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ νόημα τῆς θείας λατρείας, τὸ βασικὸ σκοπὸ τῆς θείας εὐχαριστίας.

4. *Ἡ παιδαγωγία ἀπαιτεῖ συναίσθηση τῆς εὐθύνης.* Τὸ δόγμα τοῦ κάρμα καὶ τῆς μετενσάρκωσης ἐρμηνεύει τίς ἀρνητικὲς καταστάσεις τῆς ζωῆς αὐτῆς μὲ πράξεις πού πραγματοποιήθηκαν δῆθεν σέ προηγούμενη ζωὴ. Γι' αὐτὲς τίς πράξεις καλεῖται ὁ ἄνθρωπος νά τιμωρηθεῖ, γιὰ νά ἀπαλείψῃ τὸ "κάρμα" καὶ τίς προσκολλήσεις του, μὲ στόχο τὴν ὀλοκληρωτικὴ "ἀπελευθέρωση".

Ὅμως ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει συναίσθηση τοῦ γεγονότος αὐτοῦ. Δέν θυμᾶται τίς πράξεις αὐτῆς, οἱ ὁποῖες ὑποτίθεται πὼς τὸν "ἔσπρωξαν" σέ νέα μετενσάρκωση καὶ σ' αὐτῆς τίς δυσχέρειες πού ὑφίσταται τώρα. Δέν θυμᾶται νά διέπραξε αὐτῆς τίς πράξεις, γιὰ τίς ὁποῖες δῆθεν τιμωρεῖται. Ὅταν παραδεχθοῦμε πὼς ὁ ἄνθρωπος τιμωρεῖται γιὰ πράγματα πού δέν εἶναι σέ θέση νά θυμηθεῖ, καταλύεται ἡ ἔννοια τῆς παιδαγωγίας. Ὅταν δέν ὑπάρχει ἡ μνήμη ἡ τιμωρία δέν ἔχει παιδαγωγικὸ νόημα. Μπορεῖ νά εἶναι ἀποτέλεσμα τυφλοῦ νόμου πού ὅμως ἀποκλείει τὴν ὑπαρξὴ ἐνός Θεοῦ, πού κατευθύνει τὴν πορεία τῆς ἱστορίας πού εἶναι κοινωνία προσώπων δηλαδή ἐλευθερία καὶ ἀγάπη.

5. *Ἐυαγγέλιο τοῦ ὄφους.* Κατὰ τὴν χριστιανικὴ πίστη ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι αυτόνομος. Εἶναι ἀπὸ τὴ φύση του "κατ' εἰκόνα Θεοῦ" καί,

έπομένως, ή κοινωνία και ή αγάπη προσδιορίζει τή ζωή του ανθρώπου και ανταποκρίνεται στην πραγματική του φύση. "Όμως ό άνθρωπος αυτόνομήθηκε, ακολουθώντας τή συμβουλή του όφενως, δηλαδή "άλλο εύαγγέλιο".

Η διδαχή του κάρμα και τής μετενσάρκωσης είναι μία άλλη έκφραση του ίδιου "εύαγγελίου"· όχι του εύαγγελίου τής έν Χριστώ έλευθερίας και αγάπης.

Οι άλλαγές πού συντελούνται στον άνθρωπο και οι "έξελίξεις", όπως έκλαμβάνονται από τους όπαδούς αυτού του δόγματος, πραγματοποιούνται χωρίς τή έπαφή μέ τήν άπόλυτη ύπαρξη, χωρίς κοινωνία μέ ένα Θεό προσωπικό, πού είναι αγάπη. *Ο άνθρωπος αυτόνομείται άπόλυτα.* Δέν έχει τή συναίσθηση τής ύπαρξης ενός Θεού, πού μπορεί να επέμβει στή ζωή του. Δέν αναζητά κάποιο θεό, έξω από τον έαυτό του. "Όταν εύτυχει, άποδίδει τήν εύτυχία του στον έαυτό του και αυτόεγκλωβίζεται σ' αυτόν. "Όταν δυστυχει όδηγείται σέ παθητικότητα· δέν αναζητά διέξοδο, ούτε άποβλέπει στή βοήθεια κανενός, έξω από τον έαυτό του.

Ο πιστός του κάρμα και τής μετενσάρκωσης θυθίζεται στή δυστυχία του και δέν έλπίζει. Δέν αναζητάει κανένα Θεό, ούτε κάποιον από τους πλησίον του. Όφείλει να δεχθεί παθητικά τήν κατάστασή του χωρίς "προσκόλληση". Δέν μπορεί να έχει τήν έμπειρία τής πίστης και τής εύγνωμοσύνης για τήν παρουσία του Θεού στή ζωή του. Άκόμη και αν μιλάει για "νόμο τής χάρις" άποβλέπει σέ μηχανιστικά και αυτόματα άποτελέσματα ενός τυφλού νόμου και γι' αυτό καλείται να ενεργήσει χωρίς έσωτερική συμμετοχή, χωρίς "προσκόλληση", όπως λέγει. "Όμως ό άνθρωπος είναι από τή φύση του κοινωνία προσώπων. Γι' αυτό και ή άπόλυτη μοναξιά στήν όποία τό δόγμα του κάρμα και τής μετενσάρκωσης θυθίζει τον πιστό του, άποτελεί "παρά φύση" κατάσταση.

Άντίθετα ό χριστιανός πιστός δέχεται μέ εύγνωμοσύνη τίς όποιες καταστάσεις στή ζωή και αναζητάει τή λύση έξω από τον έαυτό του, αναζητάει τό πρόσωπο του Θεού και τήν κοινωνία αγάπης μέ Αυτόν. Αυτό του δίνει βαθύτερο νόημα στή ζωή. Έχει τή συναίσθηση πώς ό Θεός δέν τον εγκαταλείπει και δρίσκεται κοντά του, άκόμη και αν αντιμετώπιζει άρνητικές καταστάσεις. Για τον πιστό οι θλίψεις και ό πόνος

έχουν βαθύτερο νόημα. Δέν υπάρχουν γι' αυτόν άμετάβλητες καταστάσεις στή ζωή, άμετάβλητη "μοίρα", πού προσδιορίζεται από κάποιο τυφλό νόμο. Η προαίρεση του ανθρώπου και ή χάρη του Θεού μπορούν να μεταβάλουν τό φρόνημα και τή ζωή του ανθρώπου. Ο χριστιανός δέν αντιμετώπιζει τίποτε μέ παθητικότητα, αλλά μέ ύπευθυνότητα και μέ τή συναίσθηση τής παρουσίας του Θεού στή ζωή του. Ο χριστιανός εγκατέλειψε όριστικά τό δρόμο τής άποστασίας και τής αυτόνομίας και ακολουθεί τό δρόμο τής έν Χριστώ "καινής κτίσεως", δηλαδή τό δρόμο τής εύγνωμοσύνης, τής αγάπης και τής έλπίδος.

Τό δόγμα τής προϋπαρξης τής ψυχής και τής μετενσάρκωσης καταδικάστηκε από τήν Έκκλησία ως *έξωχριστιανική πίστη.*

Οι άποκρυφιστές προβάλλουν παραδείγματα "μνήμης" και χρησιμοποιούν τεχνικές "ανάδρομων". Όμως εάν δέν πρόκειται για καταστάσεις πού έρμηνεύονται κατ' άλλο τρόπο ή και για περιπτώσεις **συνειδητής άπάτης**, βρισκόμαστε και πάλι μπροστά σέ "φαινόμενα" και "μαρτυρίες" πού δέν έχουν έπιστημονική, αλλά μόνο *θρησκευτική αξία.* Για να γίνουν άποδεκτές πρέπει κανείς να εγκαταλείψει τον πνευματικό χώρο τής χριστιανικής πίστης και να μετακινηθεί στο χώρο τής άσιατικής πνευματικότητας.

Άκόμη και άνθρωποι από τό χώρο του όρθόδοξου Ίνδουισμού, πού πιστεύουν στή μετενσάρκωση, αναφερόμενοι στα φαινόμενα τής λεγόμενης **"αυθόρμητης ανάμνησης"** ύπογραμμίζουν πώς πρόκειται για **"δαιμονοκατάληψη"**, δηλαδή για **καταστάσεις δαιμονικές.**

2. Δέν ύπάρχει συνέχεια στή ζωή τής προσωπικότητας

Οι όπαδοί τής μετενσάρκωσης ύποστηρίζουν πώς στή πορεία προς τήν "άπελευθέρωση" ύπάρχει ένδιάμεση κατάσταση στίς "Κοσμικές σφαίρες" του πνευματικού κόσμου. Σ' αυτή τήν κατάσταση, ή προσωπικότητα τής προηγούμενης ζωής διαλύεται και εξαφανίζεται πριν ή ψυχή ξαναγεννηθεί σέ νέο σώμα. Εάν όμως ή ψυχή άπορρίπτει τελείως τήν προηγούμενη γήϊνη προσωπικότητά της τότε όταν ξαναέλθει στή ζωή μέ νέα μετενσάρκωση, δέν πρόκειται για τό ίδιο όν, αλλά για κάποιο άλλο.

Μέ τή μετενσάρκωση λοιπόν, δέν υπάρχει συνέχεια μεταξύ τῶν διαδοχικῶν ζωῶν. Ἡ καταστροφή καί διάλυση τῆς προσωπικότητας κάθε ἀνθρώπου μετά τό θάνατο δέν διαφέρει καί πολὺ ἀπό τήν ἀθεϊστική ἀντίληψη γιά τήν ἐξαφάνιση τοῦ ἀνθρώπου. Στήν παραγματικότητα τό μόνο πράγμα πού μετενσαρκώνεται εἶναι τό κάρμα πού διασπᾶται ἀπό τό σῶμα. Ἡ ἀντίληψη αὐτή ἔχει σάν συνέπεια ὅτι τό ὄν, πού λαμβάνει ἓνα νέο σῶμα, δέν ἔχει, οὔτε μπορεῖ νά ἔχει καμία μνήμη προηγούμενης ὑπαρξης, ὥστε νά μπορέσει νά προβεῖ σέ διόρθωση τῆς ζωῆς του καί στήν τελειοποίηση κατά τίς ἐπόμενες ζωές.

Ἐπομένως, μπορεῖ μέν "πρός στιγμήν" ἡ θεωρία τῆς μετενσάρκωσης νά ικανοποιεῖ μερικούς, προσφέροντας κάποια ἐξήγηση τῆς ἀδικίας καί τῆς ἀνισότητος, ἀλλά δέν λύει οὐσιαστικά τό πρόβλημα, ἀφοῦ ἡ προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου διαλύεται καί τό ὄν πού ἐνσαρκώνεται δέν ἔχει τήν ἀπαραίτητη μνήμη τῶν ἐγκλημάτων γιά τά ὅποια καλεῖται νά πληρώσει. Ὁ *M. Albrecht* φέρνει γιά παράδειγμα τήν περίπτωση τοῦ Ἰωσήφ Στάλιν. Ἡ μετενσάρκωση τοῦ δικτάτορα αὐτοῦ θά μπορούσε νά ὑποφέρει γιά τά τρομερά ἐγκλήματα τοῦ Στάλιν, χωρίς νά ἔχει καμία ἀνάμνηση, πού νά τοῦ δείχνει πῶς ὄντως εἶναι ὁ Ἰωσήφ Στάλιν. Ἄλλωστε δέν φαίνεται πῶς εἶναι δυνατόν νά ἐξασφαλιστεῖ ἡ "ἐξέλιξη" τῆς νέας μετενσάρκωσης τοῦ Στάλιν· θά μπορούσε κάλλιστα νά αὐξήσει τό "κακό κάρμα", ἀντί νά ζήσει μία ζωή πού θά τόν ὀδηγοῦσε σέ "ἐξέλιξη" σέ μία νέα μετενσάρκωση.

Ἄλλά ἀφοῦ ἡ προσωπικότητα διαλύεται καί δέν υπάρχει ὄντολογική σύνδεση ἀνάμεσα στά δύο ὄντα, ἡ δυνατότητα τῆς "ἄλλης εὐκαιρίας" ἀποδεικνύεται ἀνεδαφική.

3. Τό "κοσμικό παιχνίδι"

Γίνεται φανερό πῶς ἡ δοξασία τοῦ κάρμα καί τῆς μετενσάρκωσης δέν ὀδηγεῖ στήν ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά στήν ἐξουδετέρωσή της· δέν καλλιεργεῖ τίς σχέσεις ἀμοιβαίας εὐθύνης καί ἀγάπης ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους, ἀλλά τόν ἀτέρμονα ἐγωκεντρισμό. Ἡ πίστη αὐτή δέν γνωρίζει ἔλεος καί ἀπειλεῖ τά θεμέλια ὀλόκληρης τῆς κοινωνίας καί τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Ἡ δοξασία τοῦ κάρμα καί τῆς μετενσάρκω-

σης, σημαίνει ἀντιστροφή στήν ἀξιολόγηση τῆς κοινωνίας μας. Κάθε μορφή κοινωνικότητας ἀξιολογεῖται ἀρνητικά, γιατί στόχος δέν εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τῆς κοινωνίας σέ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις της, ἀλλά ἡ ἀποχή ἀπό κάθε ἐνεργό καί οὐσιαστική συμμετοχή στίς κοινωνικές σχέσεις. Κάθε τέτοια συμμετοχή καί σχέση, θεωρεῖται "ταύτιση" ἢ "προσκόλληση", πού δημιουργεῖ "κάρμα", καί ὀδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στήν πρόοδεση στόν ἀτελειώτο τροχό τῆς *Samsara*, στόν συνεχή "βασιανισμό" τῶν ἀλλεπάλληλων γεννήσεων καί θανάτων. Αὐτό τό "κοσμικό παιχνίδι", στό ὅποιο συμμετέχει καί ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει ἀπολύτως κανένα νόημα.

Κανείς δέν ἀμφισβητεῖ τό δικαίωμα τοῦ κάθε ἀνθρώπου νά κάνει τή θρησκευτική του ἐπιλογή. Νά κρατήσῃ τήν πίστη του στήν ἀνάσταση καί στήν ἐν Χριστῷ ἐλπίδα ἢ νά γίνει ὀπαδός τῆς μετενσάρκωσης. Ὅμως ἡ ἐπιλογή αὐτή πρέπει νά γίνει ἐλεύθερα. Γι' αὐτό πρέπει νά γνωρίζῃ πῶς τά δύο αὐτά εἶναι ἀσυμβίβαστα μεταξύ τους. Δέν μπορεῖ κανείς νά πιστεύῃ στή μετενσάρκωση χωρίς νά ἀρνηθεῖ τήν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως. Δέν μπορεῖ νά πεῖ, «προσοδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος», καί ταυτόχρονα νά ὁμολογήσῃ πίστη στό κάρμα καί στή μετενσάρκωση.

Ἄν κανείς θέλει νά ἐπιλέξῃ τήν πίστη στήν μετενσάρκωση, πρέπει προηγουμένως νά γνωρίζῃ πῶς ἐκτός ἀπό τό ὅτι ὁ δρόμος αὐτός εἶναι ἀντιχριστιανικός, δέν ὀδηγεῖται σέ "καλύτερη ζωή" ἢ στήν "ἀνάπτυξη τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἀνθρώπου". Γιατί τελικός σκοπός, σύμφωνα μέ τή δοξασία τοῦ κάρμα καί τῆς μετενσάρκωσης δέν εἶναι μία καλύτερη ζωή, ἀλλά ἡ ἐξουδετέρωση τῆς ζωῆς, ἡ "ἀπορρόφηση" σέ μία ἀπρόσωπη "Συμπαντική Πραγματικότητα".

Ἀντίθετα, ἡ χριστιανική πίστη, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὁ Θεός, ἀπό ἀγάπη, ἐδημιούργησε τόν κόσμον καί ἔπλασε τόν ἄνθρωπο "κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν", ὄχι ὡς ἀποτέλεσμα τῆς Θείας Του οὐσίας, ἀλλά τῆς θεϊκῆς Του προαίρεσης καί ἐλευθερίας, προσφέρει ἀπάντηση στό ἐρώτημα τῆς δημιουργίας καί βαθύτερο νόημα στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Τό νόημα αὐτό δέν "τελειώνει" μέ μία "ἀπορρόφηση" τοῦ ἀνθρώπου στήν "Συμπαντική Οὐσία", ἀλλά μέ τήν μετοχή του στή ζωή τοῦ Θεοῦ "ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ", μέ τήν αἰώνια κοινωνία ἀγάπης μετά τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

Άρχιμανδρίτου π. Βαρνάβα Λαμπρόπουλου

Πρέπει νά δίνωμε σημασία στά όνειρα;

Ένα έρώτημα πού μᾶς άπασχολεῖ συχνά. Μᾶς άπασχολεῖ έντονότερα, μετά από μιά νύκτα πού εἶδαμε κάποιο τρομακτικό όνειρο. Καί - όχι σπάνια - μᾶς συγκλονίζει τό γεγονός ότι κάποιο όνειρο πού εἶδαμε, βγήκε αληθινό! Τότε εἶναι πού θεωρεῖται ή πίστη μας στά όνειρα. Καί σιγά-σιγά καταντᾶμε νά τά θεωροῦμε ΣΙΓΟΥΡΕΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ γιά τό τί θά μᾶς συμβεῖ στό μέλλον.

Πρέπει, λοιπόν, νά πιστεύουμε στά όνειρα;

Άς μή διαστοῦμε νά δώσουμε άπάντηση. Ποτέ δέν πρέπει νά δίνουμε βιαστικές άπαντήσεις σέ έρωτήματα τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Οὔτε πρέπει νά στηριζόμαστε μόνο στή δική μας «σοφία» καί στή δική μας «πειρα» γιά νά άπαντήσουμε σέ τέτοια έρωτήματα. Άς μήν εἶμαστε τόσο σίγουροι, ότι τά ξερούμε όλα! Καί ἄς ἔχουμε τήν σύνεση νά ρωτᾶμε τούς ΑΛΗΘΙΝΑ ΣΟΦΟΥΣ καί ΑΛΗΘΙΝΑ ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΟΥΣ δασκάλους καί όδηγούς τῆς πνευματικῆς ζωῆς: τούς ΑΓΙΟΥΣ.

Κάτω, λοιπόν, από τό δικό τους φῶς, **κάτω από τό φῶς τῶν άγίων** ἄς ἐξετάσουμε πρῶτα, κάποια ἐπί μέρους έρωτήματα. Καί οἱ άπαντήσεις σ' αὐτά τά έρωτήματα, θά μᾶς βοηθήσουν νά άπαντήσουμε καί στό έρώτημα, ἄν - τελικά - πρέπει νά δίνωμε σημασία στά όνειρα.

1ο έρώτημα: ΑΠΟ ΠΟΙΕΣ ΑΙΤΙΕΣ ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ;

Άπάντηση: Τρεῖς εἶναι οἱ αἰτίες πού προκαλοῦν τά όνειρα:

α. Οἱ δικές μας ἐπιθυμίες καί σκέψεις κατά τήν διάρκεια τῆς ἡμέρας,

β. ό Θεός καί τό θέλημά Του, καί

γ. ό διάβολος καί οἱ παγίδες του.

Τήν πρώτη αἰτία τήν καταλαβαίνουμε καλά, ἄν θυμηθοῦμε τήν παροιμία: «ό πεινασμένος, στόν ὕπνο του καρβέλια βλέπει». Κατά παρόμοιο τρόπο, ὅπως μᾶς ἐξηγεῖ ό άγιος Μάξιμος, καί ό διψασμένος βλέπει νερό. Ό γαστρίμαργος φαντάζεται ποικιλίες φαγητῶν. Ό φιλήδονος φαντάζε-

ται μορφές γυναικῶν. Ό κενόδοξος όνειρεῖται δόξες καί χειροκροτήματα. Ό φιλάργυρος βλέπει ότι κέρδισε τό λαχεῖο. Ό μνησίκακος όνειρεῖται τήν ἐκδίκηση κατά τοῦ ανθρώπου πού τόν λύπησε. Καί ό φθονερός παραμιλάει από τήν χάρά του, όταν όνειρευτεῖ ότι ὑποφέρει ἐκεῖνος τόν ὅποῖον φθονεῖ.

Τά πιό συνηθισμένα, λοιπόν, όνειρα ἔχουν τή ρίζα τους στά δικά μας πάθη καί στίς δικές μας ἐπιθυμίες. Όχι στόν Θεό ἢ στόν διάβολο. Τό πολύ-πολύ νά βρεῖ εὐκαιρία ό διάβολος ἐκμεταλλευόμενος τά πάθη καί τίς ἐπιθυμίες μας, **νά μᾶς ἐμπαίξει καί νά μᾶς ξεγελάσει**. Καί νά μᾶς παρουσιάσει στόν ὕπνο μας, τά ὅποιαδήποτε «καρβέλια», μέ τέτοιο τρόπο πού νά νομίσουμε ότι μᾶς τά στέλνει ό Θεός!

Όταν, λοιπόν, δοῦμε στόν ὕπνο μας ότι ἱκανοποιήθηκε κάποια έντονη ἐπιθυμία μας, ἄς μή διαστοῦμε νά βγάλουμε τό συμπέρασμα, ότι εἰσακούσθηκαν ... οἱ προσευχές μας! Άς μήν εἶμαστε σίγουροι, ότι ἔτσι μᾶς θυμήθηκε ό Θεός! Ίσως ... κάποιος ἄλλος μᾶς θυμήθηκε, καί βρήκε τήν εὐκαιρία νά μᾶς κοροϊδέψει.

2ο έρώτημα: ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΜΕ ΣΙΓΟΥΡΙΑ ΝΑ ΔΙΑΚΡΙΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΗΛΘΕ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΕΙΔΑΜΕ;

Άπάντηση: Μόνο οἱ άγιοι ἔχουν τόσο φωτισμένη διάκριση, ὥστε νά ξεχωρίζουν, ἄν κάποιο όνειρο προέρχεται σίγουρα από τόν Θεό ἢ από τόν διάβολο ἢ από προσωπικούς λογισμούς καί ἐπιθυμίες.

Κι ὅμως, ἰδιαίτερα οἱ άγιοι, εἶναι πολύ «κουμπωμένοι» ἀέναντι στά όνειρα. Ἡ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ, τούς κάνει νά εἶναι πολύ ἐπιφυλακτικοί. Νά μήν ἐμπιστευώνται τόν λογισμό τους. Ξέροντας από πρῶτο χέρι τήν πονηρία τοῦ διαδόλου, φοβοῦνται μήπως κρύβονται δαιμονικές παγίδες πίσω από - δῆθεν - θεϊκά όνειρα. Καί ό μόνος τρόπος γιά νά ξεφύγει κανεῖς από τίς παγίδες τοῦ διαδόλου εἶναι ή ταπεινοφροσύνη. «Ποιοί εἶμαστε ἐμεῖς λέγει ό άγιος Ἐφραίμ ό Σύρος,

πού φθάσαμε σέ τέτοια μέτρα ἀρετῆς, ὥστε νά βλέπουμε ὀπτασίες ἀγγέλων;»

Ἔτσι, λοιπόν, ἅγιοι τοῦ ὕψους τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ θεωροῦν ἀνάξιο τόν ἑαυτό τους νά δοῦν ἀγγέλους, πῶς τολμᾶμε ἐμεῖς νά θεωροῦμε **πολύ φυσικό (!)** ὅτι εἶδαμε στόν ὕπνο μας τόν Χριστό ἢ τήν Παναγία; Ἔτσι οἱ ἅγιοι ὁμολογοῦν, μέ ταπείνωση, ὅτι δέν μποροῦν νά διακρίνουν, τί κρύβεται πίσω ἀπό τό κάθε ὄνειρο, πῶς ἐμεῖς «κόβουμε τό κεφάλι μας», ὅτι τό τάδε ὄνειρο πού εἶδαμε ἦταν θεϊκό; Τότε καί ὁ διάβολος «κόβει τό κεφάλι του» ὅτι δέν ἔχομε ἴχνος ταπείνωσης. Καί ἄρα μπορεῖ ἄνετα - μέ τίς παγίδες του - νά μᾶς «χορέψει στό ταψί»!

3ο ἐρώτημα: ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗ ΕΠΙΦΥΛΑΚΤΙΚΟΤΗΤΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ, ΜΗ ΠΩΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΦΟΒΟΣ ΝΑ ΘΕΩΡΗΣΩΜΕ «ΔΑΙΜΟΝΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ» ΚΑΠΟΙΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΟΝΤΩΣ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΕΟ; ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΑΓΕ ΑΜΑΡΤΙΑ ΝΑ ΜΗ ΔΩΣΩΜΕ ΣΗΜΑΣΙΑ ΣΕ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΜΑΣ ΜΕΤΑΦΕΡΕΙ ΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ; ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ «ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΑ ΞΕΡΑ ΝΑ ΚΑΨΩΜΕ ΚΑΙ ΤΑ ΧΛΩΡΑ»;

Ἀπάντηση: Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος μᾶς ἐγγυᾶται, ὅτι, ἂν μαζί μέ τά ξερά (δαιμονικά) κάψουμε καί μερικά χλωρά (θεϊκά) ὄνειρα, (ἀπό φόβο μήπως πέσωμε σέ δαιμονική παγίδα), δέν πρόκειται νά θυμώσει ὁ Θεός μαζί μας! Καί μᾶς τό ἐξηγεῖ μέ ἕνα ὠραιότατο παράδειγμα:

Ἔνας νοικοκύρης, μετά ἀπό μακρινό καί πολυχρόνιο ταξίδι, γυρίζει στό σπίτι του. Εἶναι νύκτα. Σκοτάδι. Χτυπάει τήν πόρτα καί φωνάζει στό θυρωρό νά τοῦ ἀνοίξει. Ὁ θυρωρός ὅμως δέν πειθεταί στήν φωνή τοῦ ἀφεντικοῦ του. Καί ΔΕΝ ΤΟΥ ΑΝΟΙΓΕΙ. Φοβᾶται μήπως εἶναι κάποιος ἄλλος, πού προσποιεῖται τήν φωνή τοῦ ἀφεντικοῦ του, γιά νά τόν ἐξαπατήσει: νά καταφέρει νά μπεῖ μέσα καί νά κλέψει.

Ἔτσι, λοιπόν, ξημερώσει, πῶς θά φερθεῖ τό ἀφεντικό στόν πιστό θυρωρό;

Ἔτσι, ὄχι μόνο δέν θά τόν τιμωρήσει πού δέν τοῦ ἀνοίξε, ἀλλά καί ΘΑ ΤΟΝ ΕΠΑΙΝΗΣΕΙ! Θά τοῦ πεῖ «μπράβο»! Γιατί κι αὐτή ἀκόμα τήν φωνή τοῦ κυρίου του, τήν θεώρησε πλάνη, ἀπό φόβο μήπως μπεῖ κάποιος κλέφτης.

Ἐπομένως, ὅταν δέν δίνουμε σημασία ἀκόμη

καί σέ ὄνειρα πού μᾶς φαίνονται 100% θεϊκά, ὄχι μόνο ΔΕΝ ΑΜΑΡΤΑΝΟΜΕ, ἀλλά θά ἀκούσωμε ἀπό τόν Θεό καί «μπράβο» γιά τήν ταπείνωση καί τήν προσοχή μας!

Μετά ἀπό αὐτά ἀναρωτιέται κανεῖς: Ἔτσι σέ ποιά ἄλλα ὄνειρα θά ἄξιζε νά δώσει κανεῖς σημασία; Ἄφοῦ οὔτε στά ὄνειρα πού μᾶς φαίνονται 100% θεϊκά δέν πρέπει νά δίνει κανεῖς σημασία, μήπως πρέπει ὅλα ἀνεξαιρέτως τά ὄνειρα νά τά πετᾶμε στό καλάθι τῶν ἀχρήστων; Ἄλλὰ ἄς διατυπώσωμε καί ἕνα τελευταῖο ἐρώτημα, πού μερικοί τό χρησιμοποιοῦν σάν ἐπιχείρημα πίστεως στά ὄνειρα.

4ο ἐρώτημα: ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΟ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΒΓΗΚΕ ΑΛΗΘΙΝΟ; ΜΠΟΡΕΙ ΑΡΑΓΕ Ο ΣΑΤΑΝΑΣ ΝΑ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ;

Ἀπάντηση: Τίποτε δέν προγνωρίζουν οἱ δαίμονες, δεδαιώνει ὁ ἅγιος Ἀντώνιος. Ἄπλως ἀπό αὐτά πού βλέπουν καί ἀκούουν **ὑποπτεύονται καί συμπεραίνουν** αὐτά πού πρόκειται νά συμβοῦν. «Ρίχνουν στά ἄδεια γιά νά πιάσουν στά γεμᾶτα». Τί τό σπουδαῖο, δηλαδή, ἂν δοῦν κάποιον νά ἐτοιμάζεται νά μᾶς ἐπισκεφθεῖ, καί νᾶρθουν αὐτοί νωρίτερα νά μᾶς τό σφυρίζουν; Οἱ δαίμονες ΜΟΝΟ αὐτά πού βλέπουν, τά ἀρπάζουν σάν κλέφτες, καί σάν κατάσκοποι τρέχουν γρηγορώτερα καί μᾶς τά ἀναγγέλουν!

Ἐξ ἄλλου παρόμοιες προγνωστικές ικανότητες ἔχουν καί οἱ γιατροί σχετικά μέ τήν εξέλιξη μιᾶς νόσου, καί οἱ μετεωρολόγοι σχετικά μέ τήν εξέλιξη τοῦ καιροῦ. Πηγή ὅμως τῆς πρόγνωσής τους δέν εἶναι κάποια μυστική ἀποκαλυπτική δύναμη, ἀλλά ἡ **παρατήρηση** καί ἡ **πειρα** παρόμοιων καταστάσεων. Καί ὁ διάβολος εἶναι ἀπίστος καί στά δύο. Καί στήν παρατήρηση τῶν σφαλμάτων μας, καί στήν τεράστια πείρα τῆς ἀφέλειάς μας καί τῆς ἐπιπολαιότητάς, μέ τήν ὁποία ἀντιμετωπίζουμε τά προβλήματα τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Ἔτσι, ὁ διάβολος δέν μπορεῖ νά προβλέψει τό μέλλον. Ἄπλως προσπαθεῖ ρίχνοντας ἄδεια (δηλαδή μέ κάποιες εὐλογοφανεῖς «προβλέψεις») νά πιάσει γεμᾶτα (δηλαδή νά κερδίσει τήν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀφελῶν ἀνθρώπων).

Καί ὁ ἅγιος Ἀντώνιος, πού δέν τοῦ ξέφυγε κανένα τετρίπι τοῦ διαδόλου, καταλήγει στήν ἐξῆς συμβουλή:

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ...

*Ἀρχιμανδρίτου Χριστοφόρου Τσιάνκα
Ἐντεταλμένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου
γιά θέματα Αἰρέσεων.*

Τόν τελευταῖο καιρό μέσα ἀπό θεολογικούς καί ἐκκλησιαστικούς κύκλους, προβάλλεται πολύ ἔντονα ὁ ἰσχυρισμός ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀνάγκη τῆς ἀπολογητικῆς.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀντίληψης ἦταν νά καταργηθεῖ τό μάθημα τῆς ἀπολογητικῆς ἀπό τίς Ὁρθόδοξες Θεολογικές Σχολές, ὑποστηρίζοντας ὅτι στήν Ὁρθοδοξία δέν ἔχουμε τέτοια θεολογική μέθοδο.

Πιο πάνω κάναμε τόν διαχωρισμό μεταξύ θεολογικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν κύκλων, διότι καθ' ὅσον γνωρίζουμε ὑπάρχουν θεολογοῦντες, οἱ ὁποῖοι κινοῦνται καί συνεργάζονται καί μέ κύκλους πέραν τῶν καθαρῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀρθόδοξων χώρων, πού διαδίδουν τήν ἄποψη αὐτή καί παράλληλα ὑπάρχουν καί ἄλλοι, ὅπως Κληρικοί, οἱ ὁποῖοι κινοῦνται στόν δῆθεν ἀσκητικό

μυστικιστικό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀπορρίπτουν ὡς μή ὀρθόδοξη μεθοδολογία διδασκαλίας καί ὑπεράσπισης τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μας, τήν Ἀπολογητική.

Τό βασικότερο ἐπιχείρημα, ἐκατέρωθεν τῶν ὁμάδων, εἶναι ὅτι ἡ πίστη καί ἡ ἀλήθεια στήν Ὁρθοδοξία εἶναι αὐταπόδεικτες, μοναδικές καί δέν χρειάζεται ἀπό κανένα νά ἀπολογεῖται γι' αὐτές, ἢ, ὅταν ἀπολογούμαστε γιά τήν ἀλήθεια εἶναι σάν νά τήν ἀμφισβητοῦμε. Ἦν ἀκόμα, ἀφοῦ ὁ Χριστός εἶναι ἡ αὐτοαλήθεια, αὐτό πού μᾶς χρειάζεται δέν εἶναι λογικά ἐπιχειρήματα περί τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

Καί εἶναι μέν ἀλήθεια ἀναντίρρητη, ὅτι ἡ πίστη καί ἡ ἀλήθεια στήν Ὁρθοδοξία δέν εἶναι ἕνα φιλοσοφικό ἢ ἐπιστημονικό ἀντικείμενο λογικῶν καί διανοητικῶν ἐρευνῶν καί ἐπεξεργασιῶν

«Ἀκόμη κι ὅταν οἱ δαίμονες μᾶς λένε κάτι γιά τό μέλλον, ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ νά τούς ἀντικρούουμε καί νά τούς ἀνατρέπουμε ΜΕ ΤΗΝ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΜΑΣ καί ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΑΣ. Γιατί, ἀπλούστατα, δέν ἔχομε τήν ἀνάγκη τους!».

ἽΟποιος ἔχει τήν ἀνάγκη τους, ἄς δέχεται ὅ,τι τοῦ σφυρίζουν στά ὄνειρα. Καί ἄς τούς συμβουλεύεται μέσω τῶν μέντιουμ καί τῶν ἀστρολόγων! Μόνο πού ἔτσι παύει νά εἶναι « δούλος Χριστοῦ»! Καί γίνεται παίγνιο (κοινῶς «κλωτσσοσκούφι») τῶν δαιμόνων!

Μετά τά ὅσα ἀναφέραμε παραπάνω, ἀβίαστα βγαίνει τό συμπέρασμα ὅτι: Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ὄχι μόνο ΔΕΝ ΩΦΕΛΕΙ ΣΕ ΤΙΠΟΤΕ, ἀλλά καί ΚΡΥΒΕΙ ΤΕΡΑΣΤΙΟΥΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ.

Τά μόνα ὄνειρα πού ὠφελοῦν, λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, εἶναι τά ὄνειρα πού μᾶς θυμίζουν τήν Μέλλουσα Κρίση. Τό φοβερό Δικα-

στήριο τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. ἼΑλλά καί αὐτά, ἄν - ἀντί νά μᾶς παρακινοῦν σέ περισσότερη μετάνοια - μᾶς ὀδηγοῦν σέ ἀπόγνωση, πρέπει νά τά περιφρονοῦμε. Καί νά μή τά πιστεύουμε.

Νά προσθέσωμε καί κάτι τελευταῖο:

Δικαιολογεῖται κάποια προσοχή σέ κάποια ὄνειρα, μόνο ὅταν ἐπαναληφθοῦν ἀρκετές φορές. ἼΑλλά καί τότε δέν προσπαθοῦμε νά τά ἐρμηνεύσωμε μόνοι μας, ἢ μέ τήν βοήθεια τῆς γειτόνισσας! ἼΑλλά τρέχομε νά τά θέσωμε **στήν κρίση τοῦ πνευματικοῦ μας πατρός.**

Πρέπει κάποτε νά καταλάβωμε, ὅτι: ἼΑν σέ ὄλα τά πράγματα ἐπιτρέπωνται αὐτοσχεδιασμοί, στό μόνο πού ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΖΟΥΜΕ, εἶναι ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ. Καί μάλιστα ὅσο ζοῦμε στήν «νύκτα» τῆς παρουσίας ζωῆς, πού εἶναι πολλοί οἱ κλέφτες πού θέλουν νά μᾶς «κληστέψουν»!...

ἀλλά ἡ ἀλήθεια εἶναι πρόσωπο συγκεκριμένο, τό θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ: «Ἐγώ εἰμί ἡ ἀλήθεια...», σημειώνει μέ ἔμφαση ὁ ἴδιος ὁ Χριστός (Ἰω. ιδ', 6). Ἐνῶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τονίζει ξεκάθαρα ὅτι ἡ πίστη μας εἶναι ὁ Χριστός (Γαλ. β', 16-20).

Αὐτό ἀπό μόνο του εἶναι ἰκανό νά μᾶς καθιστᾷ αὐτάρκεις, ὥστε νά μήν χρειάζεται νά «ἀπολογούμαστε» ὑπέρ τῆς ἀποκαλυφθείσης ἡμῖν πίστεως;

Πά νά μπορέσουμε νά δώσουμε ἀπάντηση στό πῶς πάνω ἐρώτημα, πρῶτα θά πρέπει νά δοῦμε τί εἶναι Ὁρθόδοξη Ἀπολογητική.

Ὁρθόδοξη Ἀπολογητική δέν εἶναι ἡ ἀπολογία τῆς Ἐκκλησίας ἔναντι ὁποιοδήποτε γιά τήν μία, ἀγία, καθολική καί ἀποστολική πίστη μας. **Ἡ Ὁρθόδοξη Ἀπολογητική εἶναι ἡ ὀριοθέτηση τῆς πίστεως αὐτῆς**, πού παραδόθηκε «ἅπαξ τοῖς ἀγίοις» (Ἰουδ. 3), ἔναντι τῶν ποικίλων προκλήσεων πού δεχόμαστε ὡς Ἐκκλησία καί οἱ ὁποῖες ἀπειλοῦν μέ ἀλλοίωση τό ὀρθόδοξο φρόνημα, τήν ἀποκαλυφθεῖσα πίστη μας. Καί ὅταν ἡ πίστη αὐτή παραδίδεται ἀλλοιωμένη ἢ ἐπιχειρεῖται παραχάραξή της, τότε κινδυνεύει ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ἐάν ὁ Χριστός πού μᾶς κηρύττουν δέν εἶναι «ὁ αὐτός εἰς τούς αἰῶνας», τότε ὁ Χριστός αὐτός δέν εἶναι σωτήρας, ἄρα ἡ πίστη καί οἱ κόποι μας εἶναι μάταιοι. Ἐάν ἡ ζωὴ πού μᾶς προτείνουν δέν εἶναι ἡ ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ζωὴ, ἡ ζωὴ τῆς ἐσωτερικῆς καθαρότητος καί ἔνωσης μέ τόν Θεό, τότε τόν Θεό δέν μπορούμε νά τόν δοῦμε.

Συνεπῶς χρειάζεται νά ἀπολογηθοῦμε γι' αὐτή τήν παραχάραξη καί διαστρέβλωση τῆς ἀλήθειας, λέγοντας τί εἶναι ὀρθόδοξο, αὐθεντικό, ἐκκλησιαστικό, σωτηριῶδες καί τί ὄχι. Μέ ἄλλα λόγια, νά ὀριοθετοῦμε, κάθε φορά πού αὐτό ἀπαιτεῖται, τήν ὀρθόδοξη χριστιανική πίστη μας ἔναντι ὄλων ἐκείνων πού, εἴτε μέ τήν διδασκαλία τους, εἴτε μέ τίς πρακτικές καί τή ζωὴ τους ἐπιχειροῦν τήν διαστρέβλωσή της.

Ἄλλωστε, αὐτό δέν ἔκανε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ὅταν δίδασκε τούς Ἰουδαίους ἢ ἀκόμα καί τούς μαθητές Του; Ἡ περίπτωση τῆς ἀπιστίας τοῦ Θωμᾶ, μᾶς παρέχει μία σαφὴ καί ἀκριβὴ θεώρηση τῆς Ὁρθοδόξου Ἀπολογητικῆς. Ὁ Θωμᾶς ζητεῖ λογικά, χειροπιαστά ἐπιχειρήματα περὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός,

ὄχι γιατί θέλει νά ἀπολογηθεῖ ἢ γιατί εἶχε ἀνάγκη διὰ τῆς ἀπολογίας νά ἐπιβεβαιώσει τήν Ἀνάστασή Του, συγκαταβαίνει στήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία, στήν ἀνάγκη τῆς ἀνθρώπινης φύσης, γιά συμμετοχὴ καί τῆς λογικῆς δύναμης τῆς ψυχῆς στά μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι γίνεται ἀπολογητῆς τοῦ ἑαυτοῦ Του, δείχνοντας καί σέ μᾶς, ὅτι ἡ χρησιμοποίησις τοῦ λογικοῦ ἢ ἐάν θέλετε, ἡ ἀπαίτησις τῆς συμμετοχῆς καί αὐτοῦ στή διαδικασίᾳ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νόμιμη, ἐπιτρεπτή καί ἀναγκαία.

Ἄς μὴ μᾶς διαφεύγει καί τό γεγονός ὅτι τό λογιστικό μέρος τῆς ψυχῆς εἶναι μία δύναμη μέσα στόν ἄνθρωπο, πού ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἔθεσε «ἵνα τόν Λόγον τοῦ Θεοῦ γνώσῃ Θεόν λογικός» (Ἀγίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου, Συγγράμματα, τ.β', Κατηχ., 40, σελ. 365, ἔκδ. Ἰ. Μ. Ἀγ. Νεοφ. 1998). Τό νά κάνει κανεὶς χρῆσις τοῦ λογικοῦ του γιά νά γνωρίσει καί νά βιώσῃ τήν ἀλήθεια, εἶναι ἡ οὐσία τῆς πίστεώς μας: «Γνώσεσθε τήν ἀλήθεια καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς». Ἐπειδὴ οἱ Χριστιανοὶ σήμερα δέν μελετοῦν καί δέν ἐμβαθύνουν στίς δογματικές ἀλήθειες τῆς πίστεως μας, στά ὅρια πού ἔθεσαν οἱ Πατέρες μας, κινδυνεύουμε, καί εἶναι αὐτό μία πραγματικότητα, νά μήν μπορούν οὔτε καν στόν ἑαυτό τους νά ἀπολογηθοῦν ὑπέρ τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθινῆς πίστεως. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς μὴ ἐμβάθυνσης καί διὰ τοῦ λογικοῦ κατανόησης τῆς πίστεως εἶναι, πολλοὶ Χριστιανοὶ νά πέφτουν θύματα αἰρετικῶν καί παραθρησκευτικῶν ὁμάδων ἢ ἀκόμα νά δέχονται ἄκριτα ὅσα τούς λένε οἱ ἄλλοι, κινδυνεύοντας σήμερα νά ἔχουμε ἓνα εἶδος ὄχι ἐκκλησιαστικῆς βίωσης τῆς πίστεως, ἀλλά λαϊκῆς. Καί ἐξηγοῦμαι: Συχνά ἀκοῦμε τούς Χριστιανούς νά δικαιολογοῦν μιά πράξη τους, λέγοντας «τό εἶπε ὁ τάδε Γέροντας». Αὐτό πού τούς ἐνδιαφέρει δέν εἶναι ἐάν αὐτό πού ἀποφαίνεται ὁ τάδε Γέροντας εἶναι σύμφωνο μέ τήν διδασκαλία καί τή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καί ὀδηγεῖ στή σωτηρία, ἀλλά φθάνει πού τό εἶπε ὁ «Γέροντας». Ἔχουμε ὅμως πολλές περιπτώσεις, πού «Γέροντες» ἐξέφραζαν τόν ἑαυτό τους καί ὄχι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Πῶς ἐμεῖς θά καταλάβουμε πότε ἓνας Γέροντας εἶναι ἅγιος καί ἐκφράζει ὄντως τό θέλημα τοῦ Θεοῦ; Ὅταν γνωρίζουμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπό τήν προσωπική μας γνώσις καί βιώνουμε αὐτό πού ὁ

Ἄπ. Παῦλος χαρακτηρίζει ὡς ἐν Πνεύματι ἀγίῳ ἐν Χριστῷ ζωῆ. Αὐτό ἀπαιτεῖ δύο βασικές προϋποθέσεις. Πρῶτο, τήν χρησιμοποίησιν τοῦ λογιστικοῦ μέρους τῆς ψυχῆς μας, γιά νά μάθουμε καί νά κατανοήσουμε ὀρθόδοξα τήν πίστη μας, καί δεύτερο, τήν καθαρότητα τῆς ψυχῆς μας καί τήν ἔνωσή μας μέ τόν Χριστό, πού ἐπιτυγχάνεται μέσα ἀπό τήν ἄσκησιν καί τόν προσωπικό ἀγῶνα μας.

Οἱ Ἀπόστολοι καί Εὐαγγελιστές ἔγραψαν τά ἱερά κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὄχι γιά εἶχαν ὑποχρέωση νά ἀπολογηθοῦν στούς ἀνθρώπους γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά γιά νά θέσουν τά ὄρια ἐκεῖνα, ἱστορικά, δογματικά κ.ά., πού θά κάνουν πλέον σαφές, σ' ἕνα πού ἀναζητεῖ τήν σωτηρία του, νά γνωρίζει ὅτι μέσα σ' αὐτά θά μπορεῖ νά συναντήσῃ προσωπικά τόν Σωτήρα Χριστό· ὅτι μέσα σ' αὐτά τά ὄρια μπορεῖ νά ἀναστηθεῖ ἀπό τήν ἁμαρτία καί νά γεννηθεῖ σέ μία νέα ἐν Χριστῷ ζωή, πού ὁδηγεῖ στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ὅταν οἱ ἅγιοι Πατέρες ἔγραψαν τούς λόγους τους πρὸς τούς αἰρετικούς, (Μέγας Ἀθανάσιος, Ἅγιος Ἐπιφάνιος, Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς), δέν τό ἔκαναν γιά νά ἀπολογηθοῦν στούς αἰρετικούς, ἀλλά γιά νά ἀπολογηθοῦν ὑπέρ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ καί νά στηρίξουν αὐτή δι' ὅλων τῶν λογικῶν ἐπιχειρημάτων πού εἶχαν, ἀλλά καί διὰ τῶν θείων ἐμπειριῶν πού μετεῖχαν. Καί ἄς μή μᾶς διαφεύγει τό γεγονός, ὅτι τίς ἀπολογίες τους αὐτές τίς ἀπλήθυναν πρὸς τούς αἰρετικούς. Ὅμως στόχευαν στήν ὀριοθέτηση τῆς πίστεως ἔναντι τῶν προκλήσεων γιά νά διαφυλάξουν τό ποίμνιο καί ὄχι τήν ἀλήθεια, ἡ ὁποία εἶναι ὁ Χριστός.

Ἐπειδή τά τελευταῖα χρόνια ἀσχολούμαστε μέ τήν ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων καί παραθρησκευτικῶν ομάδων καί ἐπειδή ἀκόμη ἔχουμε δεχθεῖ καί ἀπό «ἡμετέρους» κριτική περί τῆς ἀπολογητικῆς αὐτῆς ἐργασίας, θά θέλαμε νά θέσουμε ἀκόμη ἕνα ἐπιχείρημα ὑπέρ τῆς Ὁρθόδοξου Ἀπολογητικῆς.

Μέσα ἀπό τήν ποικιλόμορφη δραστηριότητα τῶν νεοφανῶν αἱρέσεων, ὡς ποιμαίνουσα Ἐκκλησία δεχόμεστε μία πρόκληση. Τήν πρόκληση νά δώσουμε ἀπαντήσεις καί λύσεις στά θεολογικά, ποιμαντικά, ἐκκλησιαστικά καί κοινωνικά

προβλήματα πού αὐτές οἱ αἱρέσεις δημιουργοῦν καί πού ἴσως παλαιότερα νά μήν εἶχαν ὑπάρξει. Γιά νά γίνει αὐτή ἡ ἐργασία, θά πρέπει πρῶτα νά μελετηθοῦν οἱ διδασκαλίες καί πρακτικές τῶν ομάδων αὐτῶν καί νά ἀναιρεθοῦν μέ θεολογικά, ποιμαντικά, ἐκκλησιαστικά καί ὅπου χρειάζεται λογικά ἐπιχειρήματα. Αὐτό λέγεται καί ὀνομάζεται Ὁρθόδοξη Ἀπολογητική, ὄχι γιάτί ἀπολογεῖται στούς αἰρετικούς, ἀλλά γιάτί καταδεικνύει τό σχετικό καί ψευδές τῆς διδασκαλίας τους ἐν σχέσει μέ τήν ἀληθινή πίστη. Ἐάν θέλετε, ἀπολογεῖται στούς πιστούς γιά νά τούς κάνει σαφές τό τί εἶναι ὀρθόδοξο καί τί αἰρετικό.

Αὕτη εἶναι ἡ μέθοδος πού χρησιμοποίησε καί ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου, γιά νά καταδείξει τίς πλάνες τῶν αἰρετικῶν καί τήν ἀλήθεια τῆς μίας, ἀγίας, καθολικῆς καί ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας (βλέπε περισσότερα στό ὑπό ἔκδοσιν βιβλίο μας, Αἵρεση καί Ὁρθοδοξία κατά τόν Ἅγιο Ἐπιφάνιο Κύπρου).

Συνεπῶς, ἀντί νά καταφερόμαστε ἐναντίον τῆς Ὁρθόδοξου Ἀπολογητικῆς, πού στήν οὐσία αὐτό εἶναι πολεμική ἐναντία στή Θεολογία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, νά καθορίσουμε τί εἶναι Ὁρθόδοξη Ἀπολογητική, ὥστε νά κινούμαστε μέσα στά πλαίσια τῆς παράδοσής μας.

Ὁρθόδοξη Ἀπολογητική, λοιπόν, δέν εἶναι μία πολεμική ἀντιπαράθεση ἐπιχειρημάτων ἢ στείρα παράθεση λογικῶν θέσεων καί ἀντιθέσεων μέ ὅσους στρέφονται μέ τόν ἕνα ἢ ἄλλο τρόπο ἐναντία στήν Ἐκκλησία. Ὁρθόδοξη Ἀπολογητική εἶναι ἡ πίστη τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτή τήν παρέλαβε ἀπό τήν Κεφαλή της, τόν Χριστό, τούς Ἀποστόλους, τούς Ἁγίους καί ὅπως τήν διώνει διά μέσου τῶν αἰώνων, τήν ὁποία ἀντιπαράθετομε ἔναντι τῶν διαφόρων προκλήσεων, γιά νά καταδείξουμε σέ μᾶς, τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καί σέ ὅσους θά ἤθελαν νά ἐνταχθοῦν σ' Αὐτό, τήν μοναδικότητά της, τήν ἀυθεντικότητά της, ὅτι αὕτη ἡ πίστη εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός (περισσότερα γιά τή μοναδικότητα τῆς πίστεώς μας βλέπε στό βιβλίο μας, «Ἡ Νέα Ἐποχή στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας»). Εἶναι τραγικό σήμερα, πού ἡ Ἐκκλησία μας δέχεται σορεία προκλήσεων μέσα ἀπό τό ἐκκοσμικευμένο πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας, νά χρειάζεται νά γράφονται κείμενα ἀπολογητικῆς τῆς Ὁρθόδοξου Ἀπολογητικῆς...

Η ΕΝΑΝΤΙΩΣΗ

*Ἀθανασίου Νεοφωτίστου, τ. ἐπ/τοῦ Δ.Ε.
Προέδρου τῆς Π.Ε.Γ.*

– Ἐσεῖς δέν εἶστε γονεῖς μου. Πρέπει νά ξέρετε ὅτι τά "καρμικά χρέη" τῆς προηγούμενης ζωῆς μου ἔχουν ὀρίσει ποιοί θά ἦσαν οἱ γονεῖς καί τό περιβάλλον στό ὁποῖο ἔπρεπε νά ξαναγεννηθεῖ ἡ «ψυχή» μου αὐτή τήν περίοδο. Μπορεῖ νά εἶχε ξαναγεννηθεῖ ἡ «ψυχή» μου στήν Ἀφρική καί οἱ φερόμενοι ὡς γονεῖς μου νά ἦσαν μαῦροι. Γι' αὐτό μήν παίρνετε αὐτό τό προστατευτικό ὕφος καί μέ βομβαρδίζετε μέ ἠλίθιες γλυκανάλατες ἐκφράσεις: «ἐμεῖς οἱ γονεῖς σου πού ὑποφέρουμε κ.λ.π.....».

Αὐτά μεταξύ ἄλλων εἶπε κάποια κόρη στους γονεῖς της χωρίς κανένα ἔλεος στον πόνο τους καί μέ ἀνέκφραστο, σχεδόν πέτρινο πρόσωπο. Ὅταν ἦρθαν σέ μᾶς νά ζητήσουν βοήθεια δέν μπορούσαν νά συνειδητοποιήσουν αὐτή τήν ἀλλαγὴ τοῦ παιδιοῦ τους καί ἀλλόφρονες παρακαλοῦσαν νά τούς δοθοῦν ὀδηγίες σωστῆς συμπεριφορᾶς, ὥστε νά ἐπανακτήσουν τήν χαμένη ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ τους. Βέβαια εἶχαν διαπιστώσει ἀπό πολύ ἔνωρίς ἀλλαγές στήν προσωπικότητα τοῦ παιδιοῦ τους καί στή συμπεριφορὰ του, ἀλλά πίστευαν ὅτι ἦσαν συμπτώματα ἀνησυχιῶν τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας καί ὅτι τά συμπτώματα αὐτά θά παρέρχονταν μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου. Μετά ὅμως ἀπό τήν τελευταία δήλωση τό παιδί τους ἔφυγε πρὸς «ἀγνώστη κατεύθυνση» (προφανῶς ἐγκαταστάθηκε σέ κάποιο κοινόβιο) καί οἱ γονεῖς ἀπαρηγόρητοι ζητοῦν ἀπεγνωσμένα βοήθεια.

Ἡ ρῆξη τῶν θυμάτων μέ τά ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας τους ἢ ἡ ἐναντίωση ὅπως ἐπεκράτησε νά λέγεται, προετοιμάζεται μεθοδικά ἀπό τίς διάφορες ὁμάδες ἀπό τήν πρώτη κιόλας ἐπαφὴ τῶν «δασκάλων» μέ τούς ὑποψήφιους ὁπαδούς τους. Ὁ «ἐνδογματισμός» ἢ ἡ «κατήχηση» ἀποβλέπουν στον πλήρη ἔλεγχο τῆς σκέψης, ὥστε κάθε ἀντίδραση ἀπό συγγενικά πρόσωπα νά μήν εἶναι ἀποτελεσματική. Ὅλες οἱ ὀλοκληρωτικές αἰρέσεις καί οἱ παραθησκευτικές ὁμάδες ἔχουν τελειοποιήσει τό σύστημά τους στό θέμα αὐτό

καί ἔχουν προετοιμάσει τά θύματα γιά τήν ἐναντίωσή τους μέ τά πρόσωπα τοῦ στενοῦ τους περιβάλλοντος.

Στίς γκουρουϊστικές ὁργανώσεις ἡ ἴδια ἡ διδασκαλία γιά τό «κάρμα» καί τή «μετενσάρκωση» ὀδηγεῖ στή ρῆξη μέ γονεῖς, συζύγους, ἀδέλφια, κ.λ.π. Οἱ δάσκαλοι τῆς μετενσάρκωσης κηρύττουν πῶς κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἀλλάξει ἀμέτρητες φορές διάφορους ρόλους: «Ἡ μητέρα μου ἦταν ἀδελφή μου σέ μιά προηγούμενη ζωὴ καί ὁ πατέρας μου ἕνας ἐραστής μου». «Ἡ μητέρα μου ἦταν ἡ σύζυγός μου, τήν ὁποία κακομεταχειριζόμουν σέ προηγούμενη ζωὴ» ... «Ἡ μητέρα μου σέ προηγούμενη ζωὴ ἦταν φίλος μου» ... κ.ο.κ. Ὅπως εἶναι φυσικό τέτοιες ἀντιλήψεις δημιουργοῦν τίς προϋποθέσεις τῆς ἐναντίωσης καί διαλύουν οἰκογένειες ἐφ' ὅσον λόγῳ τῆς δοξασίας τῆς μετενσάρκωσης δέν ὑπάρχουν διαπροσωπικές σχέσεις στά πλαίσια τοῦ γάμου ἢ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς οἱ ὁποῖες στηρίζονται στή μοναδικότητα τοῦ προσώπου.

Κάθε ἄτομο οἰκογενειακό πού θά προσπαθήσει νά ἀντιδράσει στίς ἀντιλήψεις αὐτές ἐνός θύματος καί θά προσπαθήσει νά τό συνεφέρει καί νά ἐπαναφέρει στά «παλαιά», ἀντιμετωπίζεται ὡς ἐχθρὸς τοῦ ἰδίου καί τῆς ὁμάδας καί ἀποκόπτεται ὀριστικά ὁποιαδήποτε ἐπικοινωνία μαζί του. Ἀπὸ τήν ἐμπειρία μας ἔχομε διαπιστώσει ὅτι οἱ αἰρέσεις ἀποβλέπουν καί ἔχουν ἐπιτύχει νά νεκρωθεῖ στους ὁπαδούς τους τό γονικό ἢ υἱικό φίλτρο, νά καταστραφεῖ κάθε συναίσθημα ἀφοσίωσης στό συζυγικό δεσμό, νά ἀποδυναμωθεί τελείως ἡ ἀδελφική ἀγάπη. Συναντήσαμε περιπτώσεις θυμάτων πού ἦταν «ἄδεια» ἢ καρδιά τους καί μᾶς κοίταζαν μ' ἕνα κενό βλέμμα στά χλωμά τους συνήθως πρόσωπα. Δέν ὑπάρχει χειρότερο πρᾶγμα στον κόσμον, ὅπως λέγει ὁ ποιητής, ἀπὸ «μιά ἄδεια καρδιά».

Αὐτή ἡ «ἄδεια καρδιά» πού «έτοιμάστηκε» μετὰ ἀπὸ τὴ συστηματικὴ «πλύση τῆς ψυχῆς»

είναι «ικανή» νά κάνει όποιοσδήποτε θυσίες άπαιτήσει ό άρχηγός ή ή ομάδα ή ή όργάνωση, ή ή αίρεση γενικά.

Η πρώτη θυσία φυσικά είναι ή διαφωνία, ή ρήξη, ή έναντίωση μέ γονεΐς, συζύγους, άδέρφια, συγγενικό περιβάλλον. Στην όργάνωση «Σκοπία» ή έναντίωση αυτή προετοιμάζεται από τά πρώτα στάδια τής ένταξης ενός άτομου σ' αυτήν, από τήν έναρξη τής «οίκιακής μελέτης». Η «Σκοπία» γνωρίζει πολύ καλά τήν κρισιμότητα μιās τέτοιας ρήξης γι' αυτό διδάσκει στους ύποψήφιους όπαδούς της: «Τώρα πού γνωρίζεις τήν αλήθεια, έτοιμάσου γιά τήν έναντίωση από μέρους του Σατανά. Ο Διάβολος δέν εύχαριστεΐται καθόλου από αυτό και θά χρησιμοποιήσει τούς δικούς σου γιά νά σέ απομακρύνει από τήν αλήθεια και νά σέ κάνει νά σταματήσεις τή μελέτη!» Έτσι αν οί γονεΐς, ό σύζυγος, ή σύζυγος, αντιδράσουν τότε τό θΐμα σκέπτεται τούς λόγους του «δασκάλου». Στην έναντίωση τών δικών του βλέπει τήν «έπιβεβαίωση», ότι βρισκεται στό δρόμο τής «αλήθειας» και γι' αυτό πολεμείται από τό Σατανά, πού κρύβεται πίσω από τούς οικείους του! (Βλέπε: «Μία δικτατορία στό Μπροϋκλιν» π. Άντωνίου Άλεβιζοπούλου, τόμος β').

Όποιος λοιπόν κάνει τό λάθος ν' ανοίξει τό σπίτι του στην «έπίσκεψη» (α' στάδιο) και δεχθεΐ τήν «έπανεπίσκεψη» (β' στάδιο) και τήν έβδομαδιαία «οίκιακή μελέτη» (γ' στάδιο), ανοίγει ένα δρόμο πού μπορεΐ νά μήν έχει έπιστροφή. Γι' αυτό συνιστοΐμε, άγαπητοΐ άναγνώστες, στους πιστούς μας νά μήν ανοίγουν τήν πόρτα του σπιτιου τους σέ άγνωστους ή και γνωστους πού θέλουν νά τούς διδάξουν πράγματα ενάντια στην πίστη τους ή νά «συζητήσουν» γιά διάφορα «κοινωνικά» προβλήματα. Οί «μάρτυρες του Έχωβά» έχουν εκπαιδευτεΐ μεθοδικότατα στον τρόπο προσηλυτισμοϋ και τό άνοιγμα μιās «συζητήσεως» μαζί τους είναι άκρωσ επικίνδυνη ύπόθεση. Σ' ένα εκπαιδευτικό τους έγχειρίδιο («Ίκανοΐ Διάκονοι») αναφέρεται τό έξής: «Έξακριβώστε ποιά είναι εκείνα πού έδιαφέρουν τό άτομο στό όποιο όμιλεΐτε, δηλαδή τά πράγματα πού του άρέσουν νά κάνει ή νά συζητεΐ. Έτσι συναντήστε τον στα ΐδια του έδάφη..... Από αυτό τό κοινό σημείο ή προγεφύρωμα μορεΐτε νά τον οδηγήσετε στό όρισμένο σημείο...

Μάθετε νά γνωρίζετε πώς νά βρίσκετε τό σπινθήρα του ενδιαφέροντος στα διάφορα άτομα, τήν αποκριτική των χορδή και κατόπιν παίξετε επάνω σ' αυτήν» (Ξύπνα 1991, σελ. 30).

Έχουμε γνωρίσει περιπτώσεις στην πολύχρονη ένασχόληση μέ τό αντικείμενο τών αίρέσεων άπίστευτα συγκλονιστικές. Θά αναφέρουμε μόνο μία πού «έπιβεβαιώνει» δραματικά όσα αναφέρουμε παραπάνω. Όρθόδοξο ζευγος, θέλοντας νά δείξει στους «έπισκέπτες», πολιτισμένο πρόσωπο, άνοιξε τήν πόρτα του σπιτιου του σ' αυτούς και δέχτηκε νά «συζητήσουν» μαζί τους. Τή συζήτηση όμως παρακολούθησε και ή μονάκριβη κόρη τους άπόφοιτη Λυκείου πού προετοιμαζόταν νά δώσει έξετάσεις γιά τό Πανεπιστήμιο. Τό γυμνασμένο βλέμμα τών «δασκάλων» πρόσεξε τό ενδιαφέρον τής κόρης στα λεγόμενά τους και σέ δεύτερη έπίσκεψη πού άπουσίαζαν οί γονεΐς της, (ίσως τό γνωρίζαν αυτό τά όργανα τής όργάνωσης) συνέχισαν τήν «κατήχηση». Οί γονεΐς άπουσίαζαν και στην τρίτη έπίσκεψη και καθ' όλη τή διάρκεια τής «οίκιακής μελέτης». Όταν πλέον είχε προετοιμαστει τό έδαφος γιά τήν έναντίωση, τότε οί γονεΐς έμαθαν όσα συνέβησαν στό σπίτι τους κι έπесαν από τά σύννεφα. Και όταν είδαν ότι τά πράγματα είχαν προχωρήσει τόσο, πού κάθε αντίδρασή τους προσέκρουε στό τεΐχος τής άδιαλλαξίας από μέρους τής κόρης τους, ή όποία χρησιμοποιούσε πλέον «βιβλικά έπιχειρήματα» ενάντιον τους, έτρεξαν συντετριμμένοι νά ζητήσουν βοήθεια από τήν Ένορία τής περιοχής τους. Ήταν όμως άργά. Διεπίστωσαν ότι επήλθε στό μονάκριβό τους σπλάγχνο ουσιαστική άποξένωση από τήν οικογένεια και τό περιβάλλον και από όλες τίς ιδέες και τούς δεσμούς τής προηγούμενης ζωής του.

Η έναντίωση, λοιπόν, είναι ή πρώτη «θυσία» τήν όποία κάνουν οί όπαδοΐ τών ομάδων σάν ένδειξη «καλής άγωγής» στη «κατήχησή» τους. Οί αίρέσεις χρειάζονται φανατικούς όπαδούς ικανούς γιά όλα. Αυτός είναι ό λόγος πού ή «Σκοπία» π.χ. τούς ύποχρεώνει νά κάνουν πράξεις πού τούς οδηγούν σέ τρομακτικές ταλαιπωρίες και άπειλούν τή ζωή τους και τή ζωή ανήλικων παιδιών τους, όπως είναι ή άρνηση μετάγγισης αίματος.

Υπάρχουν ομάδες πού άπαιτοϋν άλλες «θυσίες» γιά τήν έπίτευξη του «σκοποϋ», όπως είναι

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

Άννας Μπουρδάκου
 Αντιπροέδρου του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

Ἡ ἑταιρία Σκοπιά παρουσιάζει τόν ἑαυτὸν της μέσω τοῦ γραπτοῦ λόγου της. Ἔτσι, ὅ,τι γράφει στή ἔντυπά της, ἀναφέρεται ἐξ ὀλοκλήρου στήν ἑταιρία. Αὐτό λέγεται χάριν τῆς ἀλήθειας, μέ σκοπό νά παρουσιασθεῖ ἡ ταυτότητα τοῦ «πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου» ὁ ὁποῖος αὐτοχαρακτηρίζεται «ἀγωγός» τοῦ Θεοῦ τήν δέ «τροφή» πού προσφέρει τήν θεωρεῖ ὡς ἀποκεκαλυμένη ἀλήθεια προερχομένη ἀπό τόν Θεό. Ἐπικαλεῖται τήν Ἁγία Γραφή, τήν ὁποία κακοποιεῖ προκειμένου νά στηρίξει τίς κακοδοξίες του μέ τό νά ἀλλοιώνει ἐδάφια ἢ ἀκόμη καί νά τά ἀποσιωπᾶ τελείως. Μέ τό φρόνημα πού χαρακτηρίζει τόν «δούλο» γράφει γιά τόν Θεό Πατέρα: «Ὁ Θεός ἔχει μία σύζυγο». Γι' αὐτήν τήν σύζυγο, τήν γυναῖκα τοῦ Ἰεχωβά, ὅπως τήν ὀνομάζει στή ἔντυπά της ἡ Σκοπιά, ἔχει γράψει πολλά καί διάφορα, στίς διδαχές της, πού χαρακτηρίζονται γιά τό γήινο καί σαρκικό φρόνημα, ὅσο καί ἂν ἡ ἴδια ὑποστηρίζει ὅτι ὀμιλεῖ γιά πνευματικά θέματα.

Διαβάζουμε λοιπόν ἀπό τά διάφορα βιβλία της:

- 1917 «**Τετελεσμένο Μυστήριον**» σελ. 229: «Ἡ γυνή=ἡ ἐκκλησία, ἐπί τῆς κεφαλῆς δώδεκα

στέφανοι. Εἶναι οἱ διορισμένοι ἀπόστολοι τοῦ Θεοῦ». Ἐδῶ ἡ γυναῖκα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐκκλησία. Στίς ἀλλαγές ὅμως πού θά ἀκολουθήσουν ὅσον ἀφορᾶ τίς διδαχές τοῦ Κ. Ρῶσσελ παρατηροῦμε ἄλλα.

- 1943 «**Ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς**» σελ. 160: «Σιών=ἡ γυναῖκα τοῦ Θεοῦ ὀλόκληρος ἡ **παγκόσμια ὀργάνωση**».

Ἀπό τούς διορισμένους ἀποστόλους τοῦ Θεοῦ, γίνεται γυναῖκα ἡ παγκόσμια ὀργάνωση. Δηλαδή μᾶς λέει ἀπλά ὅτι, τότε, ὅλοι οἱ ὀπαδοί ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ Θεοῦ. Αὐτό εἶναι τό συμπέρασμα ἕως ἐδῶ. Ὅμως τό «φῶς» λάμπει «ἐπί μᾶλλον καί μᾶλλον» στόν «ἀγωγό» καί ἡ «ἀλήθεια» στή συνέχεια προβάλλει διαφοροετική.

- 1953-57 «**Νέοι Οὐρανοί καί Νέα Γῆ**» σελ. 206, 207: Ἐδῶ ἡ «γυνή» εἶναι ἡ «ἄνω Ἱερουσαλήμ». «Κατά τήν θαυματουργική ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἰεχωβά Θεός ἐγίνε Πατήρ ἑνός θείου Υἱοῦ. Ταυτόχρονα ἡ γυνή του, ἡ «ἄνω Ἱερουσαλήμ» ἡ οὐράνια Σιών, ἐγίνε μητέρα τοῦ πρώτου θείου, ἀθάνατου, βασιλικοῦ Υἱοῦ της. Τότε γιά πρώτη φορά παρήχθη ἀπ' αὐτήν ὁ ὑποσχεμένος καρπός τοῦ γάμου της μέ τόν πα-

ἡ παραχώρηση τῆς περιουσίας τους, ἡ ζητιανιά στους δρόμους, ἡ ἄσκηση πορνείας, ἀκόμη καί ἡ διάπραξη ἐγκλημάτων.

Θά κλείσουμε τό ἄρθρο αὐτό μέ κάποια ὑπέροχα λόγια τοῦ μακαριστοῦ πνευματικοῦ μας γέροντα π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου πού τά ἀπηύθυνε πρὸς γονεῖς σέ ὀμιλία του, σέ προάστειο τῶν Ἀθηνῶν: «Εἶναι γνωστό (εἶπε ὁ ἀείμνηστος πατήρ) πὺς ἡ πρόληψη εἶναι πολύ καλύτερη ἀπὸ τή θεραπεία. Γι' αὐτό οἱ γονεῖς πρέπει νά βρίσκονται σέ ἐπαγρύπνηση καί νά ἐξετάζουν προσεκτικά τόν κάθε φορέα, πού προσφέρει διάφορες δυνατότητες γιά τά παιδιά τους, γυμνασι-

κή, πολεμικές τέχνες, ἐπαγγελματική ἀποκατάσταση, διάγνωση τῆς προσωπικότητας, μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς κ.ο.κ. Οἱ αἱρέσεις δέν ἀποκαλύπτουν ἀμέσως τό πραγματικό τους πρόσωπο μέ ἀποτέλεσμα νά παγιδεύουν πολλούς».

Πρέπει, ἀγαπητοί φίλοι ἀναγνώστες, νά ἀντιληφθοῦμε ἐγκαιρα τόν κίνδυνο πού διατρέχουν τά παιδιά μας ἢ ἄλλα προσφιῆ μέλη τῆς οἰκογενείας μας. Καί νά ζητήσουμε βοήθεια, ὅταν δέν θά εἶναι πλέον ἀργά. Καί προπαντός πρέπει νά ἐμπεδώσουμε σέ ὅλους τούς οἰκείους μας τήν πεποίθηση ὅτι «εἶναι πρᾶγμα πολύτιμο καί μεγάλη εὐλογία νά εἶναι κανεῖς ὀρθόδοξος χριστιανός».

γκόσμιο Κυρίαρχο, τόν Ίεχωβά Θεό. Γιατί ή γυνή του Θεού στον ούρανό παρέμεινε τόσο καιρό στείρα; Διότι όπως στην περίπτωση της Σάρρας, συζύγου του Άβραάμ, ο Θεός Σύζυγος είχε σαν να ποῦμε κλείσει τή μήτρα τῆς οργανώσεως του διότι δέν ἦταν ο παρά Θεοῦ ώρισμένος καιρός της νά γεννήση. Ὁ Θεός γνώριζε πότε ἤθελε τό σπέρμα του. Ὅταν ο Ἰησοῦς Χριστός ἀνεστήθη, τότε διεκόπη ή στειρότης».

Σελ. 225: «Αὐτός (ο Ἰεχωβά) διήνοιξε τή μήτρα τῆς γυναικός του τό 1914, κι ἔτσι αὐτή ἐγέννησε τό βασιλικό ἄρρεν, στην ούράνια θεοκρατική βασιλεία».

Ἀργότερα ή ταυτότητα τῆς «γυναικός» του Θεοῦ ἐμφανίζεται διαφορετική.

- 1958 «Γεννηθῆτω τό θέλημά σου» σελ. 87: «Οἱ ἄγγελοι του ούρανοῦ οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν τήν συζυγική ὀργάνωση πού εἶναι ή γυνή του Θεοῦ».

Ὡστε τώρα οἱ ἄγγελοι του ούρανοῦ εἶναι ή γυναῖκα του Θεοῦ. Καί για νά μήν ὑπάρχει καμία ἀμφιβολία για τήν νέα ἀλήθεια του «ἀγωγού», ἄς δοῦμε μερικά ἀποσπάσματα:

- 1961 «Ἀγιασθῆτω τό ὄνομά σου» σελ. 43: «Ὁ Ἰεχωβά Θεός κατέστησε ἔτσι γνωστό ὅτι θά ὑπῆρχε μία γυναῖκα πού δέν θά εἶχε φίλια μέ τόν Διάβολο. Ἡ γυναῖκα αὐτή ἦταν ή ἁγία ὀργάνωση του Θεοῦ στον ούρανό ή ὁποία ἁγία ὀργάνωση τῶν πνευματικῶν υἱῶν του Θεοῦ ἦταν ἄρρηκτα συζευγμένη μέ Αὐτόν. Στόν ώρισμένο καιρό του Θεοῦ ή ούράνια ὀργάνωση θά γεννοῦσε τό **Σπέρμα**». Κατά τήν Σκοπιά πάντοτε, ο Ἰεχωβά γνωστοποίησε ὅτι ή σύζυγός του ή ἁγία ὀργάνωση τῶν ἀγγέλων του θά γεννοῦσε τό **Σπέρμα**. Ἀκολουθοῦν στή συνέχεια διευκρινήσεις για τήν ταυτότητα καί για τό ἔργο τῆς γυναικός του Θεοῦ.

- 1976 «Τό Ἅγιον Πνεῦμα ή δύναμις ... » σελ. 99: «Ἡ ὁμοια μέ γυναῖκα, ούράνια ὀργάνωσις του Θεοῦ πού ἀποτελεῖται ἀπό ἅγια πνευματικά πλάσματα, προμήθευσε τόν μονογενῆ υἱόν του Θεοῦ για ὑπηρεσία ἐδῶ στή γῆ».

Σελ. 102: «Ἡ γυναῖκα ή μητέρα του ὁσπέρματος» εἶναι ή ὁμοια μέ σύζυγο ούράνια ὀργάνωσις του Θεοῦ, ἀποτελουμένη ἀπό ἅγια πνευματικά πλάσματα, ἀπό ἀγγελικούς «υἱούς του ἀληθινοῦ Θεοῦ».

Τό ὑποσχεμένο σπέρμα τῆς γυναικός ἀποτελεῖται ἀπό τούς υἱούς της, ἀπό τούς ὁποίους ο κυριότερος εἶναι ο Μεσσίας, οἱ δέ ἄλλοι εἶναι οἱ πνευματικοί ἀκόλουθοί του».

Αὐτή εἶναι ή πνευματική τροφή μέ τήν ὁποία τρέφονται τά πρόβατα του «δούλου». Διδάσκονται δηλαδή οἱ «μάρτυρες του Ἰεχωβά» ὅτι τόν Ἰησοῦ Χριστό τόν ἐγέννησαν οἱ ἄγγελοι οἱ ὅποιοι εἶναι ή γυναῖκα του Θεοῦ. Ὁ Δημιουργός τῶν ἀγγέλων γίνεται, κατά τήν Σκοπιά, δημιουργήμα αὐτῶν. Αὐτό εἶναι τό «εὐαγγέλιο» του «δούλου» πού ἀξιῶνει νά τό κηρύττουν οἱ ὁπαδοί του στους Χριστιανούς καί ὄχι μόνον, ἀπό σπίτι σέ σπίτι.

Ἡ συνέχεια ὁμως εἶναι ἀκόμη χειρότερη.

- 1984 «Ἐπίδιωση» σελ. 152: Ἡσαΐας ξ'1,2 ὅπου ο Ἰεχωβά ἀπευθύνεται στή «γυναῖκα» του τήν ὀργάνωσή του, ή ὁποία ἀποτελεῖται ἀπό ὅσια πνευματικά πλάσματα καθώς ἐπίσης καί ἀπό γεννημένους ἀπό τό πνεῦμα υἱός πάνω στή γῆ, λέγοντας «Σηκώθητι (γυναῖκα Μ.Ν.Κ.) φωτίζου (φώτισε Μ.Ν.Κ.)...».

Ἐδῶ διαπιστώνουμε ὅτι ο Θεός του «πιστοῦ καί φρόνιμου δούλου» ἐκτός ἀπό ἀγγέλους ἔχει καί ἀνθρώπους για σύζυγο καί τό πιό σημαντικό ὅτι ή σύζυγός αὐτή ή σύνθετος, ἀγγέλων-ἀνθρώπων (144.000) γεννᾷ τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἀκόμη ὅτι αὐτοί οἱ 144.000 εἶναι καί μητέρα καί ἀδέλφια συγχρόνως. Βέβαια ή ταραχή στην σκέψη τῶν ὁπαδῶν μαζί μέ ἕνα πλῆθος ἐρωτήσεων θά ὑπάρχει σέ μερικούς ἀλλά δέν ἔχουν τό δικαίωμα ὄχι μόνον νά τά ἐκφράσουν, ἀλλά οὔτε καί νά τά σκέπτονται διότι «ἀνταρσία ἐναντίον του δούλου, εἶναι ἀνταρσία ἐναντίον του Ἰεχωβά». Αὐτό τό ἔχουν καταλάβει καλά. Ἐτσι ο βομβαρδισμός τῆς σκέψεως συνεχίζεται μέ τά ἐκδιδόμενα βιβλία - τροφή.

- 1988 «Ἀποκάλυψη τό μεγαλειῶδες ... » σελ. 12: «Στήν Ἅγια Γραφή οἱ χρῆσιμοι Χριστιανοί ὀνομάζονται ἀδελφοί του Ἰησοῦ καί ὡς ἀδελφοί ἔχουν τόν ἴδιο Πατέρα καί τήν ἴδια μητέρα. Ὁ Πατέρας τους εἶναι ο Ἰεχωβά Θεός καί ή μητέρα τους πρέπει νά εἶναι ή γυναῖκα, ή ὁμοια μέ σύζυγο ὀργάνωση του Θεοῦ πού βρίσκεται στον ούρανό».

Σελ. 177: «Ἀποκ. κα' 9-14: Ἡ γυναῖκα πού βλέπει ἐδῶ ο Ἰωάννης εἶναι κι αὐτή παντρεμέ-

Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΣΧΕΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

*Ιωάννη Μηλιώνη,
Δ/του τῆς Σχολῆς «Ἅγιος Ἰωάννης» - St. John's
καί μέλους τοῦ Δ. Σ. τῆς Π.Ε.Γ.*

Όταν πρὶν 10 περίπου χρόνια ἡ J. K. Rowling (Τζόαν Ρόουλινγκ) συνέλαβε τὴν ἰδέα τοῦ ἥρωα τῆς «παιδικῆς» τῆς σειρᾶς, ἴσως νὰ μὴν εἶχε ἀκόμη διανοηθεῖ τὴν προβολή, πού τὰ βιβλία τῆς ἐμελλε νὰ ἔχουν ἀπὸ τὸ παγκόσμιο κύκλωμα προώθησης τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, εὐρύτερα γνωστό σὰν τὸ δίκτυο τῆς Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ἰδρυοχόου (New Age).

Ἡ τοποθέτησή μας αὐτὴ μπορεῖ ἀρχικὰ νὰ φαντάζει ἀυθαίρετη, ὑπερβολικὴ ἢ καὶ «σκοταδι-

στικὴ, φονταμενταλιστικὴ, ξενοφοβικὴ, φασιστικὴ, ρατσιστικὴ» ἢ καὶ ὅποια ἄλλη ...-ιστικὴ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς παρόμοιους χαρακτηρισμοὺς, πού ὁ ἀποκρυφισμὸς καὶ ἡ παραθρησκεία –καὶ οἱ πίσω ἀπὸ αὐτὰ κρυπτόμενοι– ἔχουν ἐφεύρει, στὴν προσπάθειά τους νὰ φιμώσουν τοὺς ἀνά τὴν γῆ ἐρευνητὲς τοῦ φαινομένου, πού δὲ διστάζουν νὰ ἀποκαλύπτουν τὰ σκοτεινὰ τους σχέδια. Μιὰ μικρὴ ὅμως λογικὴ ἐρευνα στὸν τομέα τῆς κυκλοφορίας καὶ τῆς προώθησης τῶν ἀγαθῶν καὶ εἰδικὰ

νη μέ κάποιον καὶ πρόκειται νὰ γεννήσει σύντομα. Ποιὸς εἶναι ὁ σύζυγός της; Τὸ παιδί ἀργότερα «ἠρπάσθη πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ» (Ἀποκ. ιβ' 5). Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Ἰεχωβά διεκδικεῖ τὸ παιδί ὡς δικό του. Ἐπομένως ἡ γυναῖκα πού βλέπει ὁ Ἰωάννης πρέπει νὰ εἶναι ἡ συμβολικὴ σύζυγος τοῦ Ἰεχωβά».

Ἡ νέα αὐτὴ τροφή τοῦ «δούλου» συγγέει περισσότερο τὴν ἤδη ἀλλοπρόσαλλη κατάσταση. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός καὶ οἱ ἀδελφοί του (οἱ ὅποιοι στό βιβλίον «Ἐπιβίωση» εἶναι γυναῖκα τοῦ Θεοῦ μαζί μέ τοὺς ἀγγέλους) τώρα ἔχουν Πατέρα μὲν τὸν Ἰεχωβά Θεό, μητέρα ὅμως τὴν ὀργάνωση πού θρῖσκεται στοὺς οὐρανοὺς, δηλαδή τὸν ἑαυτό τους. Εἶναι οἱ 144.000 ἀδελφοί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ σύζυγος καὶ παιδιὰ συγχρόνως.

Πάντοτε κατὰ τὴν Σκοπιά, ἐάν παραβλέψωμε ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια γιὰ τοὺς 144.000 καὶ τὴν μητέρα τους, ὁ Ἰησοῦς Χριστός κατὰ ποῖον τρόπο τὴν ἔχει μητέρα;

Πότε τὸν ἐγέννησε καὶ πῶς;

Σάν Λόγος εἶναι ἀναρχος καὶ δημιουργός τῶν πάντων (Κολασ. α' 16), σάν Ἰησοῦς Χριστός γεννήθηκε ἐν χρόνῳ στὴ γῆ, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου. Ποιὸς ὁ ρόλος τῆς συζύγου-ὀργανώσεως;

Ἡ Σκοπιά ὅμως δέν σταματᾷ στὸν Ἰησοῦ Χριστό, παρουσιάζει τὸν Θεὸ Πατέρα νὰ διεκδικεῖ τὸ παιδί ὡς δικό του. (Αὐτὸ τὸ παιδί εἶναι τὸ «ἄρρεν» πού κατὰ τὴν Σκοπιά πάντοτε εἶναι ἡ «βασιλεία»-κυβέρνησις πού γεννήθηκε τὸ 1914 στοὺς οὐρανοὺς). Ἀπὸ ποῖον τὸ διεκδικεῖ καὶ γιατί; Ἐχει ἀμφιβολίες γιὰ τὴν πατρότητα; Τὸ ποῦ ὀδηγεῖ τὴν σκέψη ἡ «Σκοπιά» εἶναι τραγικὸ γιατί ἐάν τεθοῦν ὅλα τα ἐρωτήματα πού προκύπτουν ἀπὸ τίς διδαχὲς τῆς ὁ ἄνθρωπος ὀδηγεῖται στὴν διαταραχὴ τῆς λογικῆς του. Αὐτὸ ὅμως εἶναι καὶ ὁ στόχος τῆς ἐταιρείας, νὰ μὴν ἔχει τὴν δύναμη ὁ ὀπαδὸς νὰ σκέπτεται, ἀλλὰ νὰ ὑπακούει τυφλά. Διότι εἶναι ἀπλό: ἐάν ὁ ἐγκέφαλος δέν ἔχει ὑποστῆ πλύση, θά ἀνοίξει κάποιος τὴν Ἁγία Γραφή καὶ θά διαπιστώσει ὅτι καμία γέννηση δέν ἐγίνε τὸ 1914 στοὺς οὐρανοὺς ἀοράτως οὔτε ὁ Θεὸς ἔχει ὀργανώσεις. Ἡ Ἁγία Γραφή ὁμιλεῖ γιὰ Ἐκκλησία τὴν ὅποια ἀπέκτησε μέ τὸ αἷμα Του ὁ Κύριός μας καὶ Θεὸς Ἰησοῦς Χριστός (Πράξ. Κ' 28) καὶ ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ ἔχει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὸ Ὅποῖον τὴν ὀδηγεῖ εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθεια (Ἰωάνν. ιστ' 13), γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐδίδασκε καὶ δίδασκει πάντοτε τὴν Ἀλήθεια, διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

της φιλολογίας, εύκολα πείθει ότι τίποτε δέν μπορεί νά διακηθηθεί –καί ειδικά, παγκόσμια– αν δέν ένταχθει στό ιδιόμορφο «στάρ σύστημα» της προώθησης τών πωλήσεων, πού στην περίπτωση μας άφορᾶ ἑκατομμύρια αντίτυπα τών τεσσάρων τίτλων, πού ή σκωτσέζα συγγραφέας παρουσίασε μέσα σέ λιγότερο από 6 χρόνια.

Τό έντυπωσιακό μάλιστα εἶναι ότι ή J. K. Rowling δέν εἶναι κάποια χαρισματική λογοτέχνης, οὔτε τό θέμα της: «Ίστορίες μέ μάγους», εἶναι θέμα πρωτότυπο. Θά πρέπει βέβαια νά της αναγνωρίσουμε, ότι ή πλοκή εἶναι ένδιαφέρουσα καί συχνά δόσεις χιούμορ ποικίλουν τή διήγηση. Ὅμως εἶναι αὐτά τά στοιχεῖα ἀρκετά γιά νά δικαιολογήσουν κυκλοφορίες της τάξεως τών 81.000.000 αντίτυπων καί μετάφραση σέ 42 γλώσσες μέσα σέ 4 χρόνια ὅταν τά «Ἄπαντα τοῦ Σαίξπηρ» ἔχουν πούλησει λιγότερα αντίτυπα μέσα σέ 4 αἰῶνες;

Οἱ ὑποστηρικτές τοῦ Χάρι Πότερ ισχυρίζονται ότι τά δημιουργήματα της J. K. Rowling εἶναι «πνευματώδη, ἐρεθίζουν τή σκέψη, ψυχαγωγοῦν, διευρύνουν τήν παιδική φαντασία» κι ἀκόμη, «διατηροῦν στοιχεῖα ἠθικῆς». Ἐπιπλέον ὅτι αὐτή –ή Ρόουλινγκ– «ἐπέτυχε νά ἐπαναφέρει στόν κόσμο τοῦ βιβλίου μιᾶ γενιά ἐθισμένη στό ἠλεκτρονικά παιχνίδια».

Ὅλα αὐτά εἶναι ἀλήθεια. Οἱ ἱστορίες εἶναι γεμάτες ἀπρόοπτα, ἀπολαυστικά φανταστικά στοιχεῖα, πού λίγοι ἀπό τούς μικρούς ἀνα-

γνώστες θά καταφέρουν νά μή γοητευτοῦν: Πιόνια σκακιοῦ, πού μιλοῦν καί συζητοῦν μέ τούς παίχτες πάνω στή σκοπιμότητα τών κινήσεων, ἀφθονία παιχνιδιῶν μέ νοημοσύνη, μυθολογικά ὄντα, πού μπαινοθαίνονται στίς σκηνές, κουκουβάγιες, πού διεκπεραιώνουν τό ταχυδρομεῖο, ἕνας ἀξιαγάπητος γίγαντας, πού ἐπιάζει αὐγά δράκου καί πραγματοποιεῖ διασταυρώσεις νέων εἰδῶν πλασμάτων, ξωτικά πού ὑπηρετοῦν εὐσυνείδητα, έντυπωσιακά σοφά φαντάσματα, πού κάνουν φάρσες καί, φυσικά, ὑπάρχει τό Κουϊντιτς (Quidditch) –ἕνας συνδυασμός ἀπό ράγκμπι, μπάσκετ μπόλ καί πόλο πού παίζεται καθάλα σέ μαγικά σκουπόξυλα. Ὅμως οἱ γοητευτικές λεπτομέρειες, ἀνακατεῦνται μέ τό ἀηδιαστικό, μέ κάθε εὐκαιρία: Ὁ Ρόν μελετᾶ ἕνα μαγικό ξόρκι, πού ή παρενέργεια τόν κάνει νά ξερνᾶ γλοιώδεις μάζες. Τό φάντασμα ἑνός μικροῦ κοριτσιοῦ ζεῖ μέσα στό ἀπόβλητο τοῦ ἀποχωρητηρίου. Ἄναφορές σέ περιπτώματα δέν εἶναι σπάνιες. Ἡ διούρηση δέν εἶναι πλέον ταμπού στό ἀναγνώσματα. Ἡ χυδαιότητα μεταξύ συμμαθητῶν γίνεται συμπεριφορά ρουτίνας. Στό τέταρτο βιβλίο, αὐτές οἱ τάσεις εἶναι πλέον ἐμφανεῖς, μαζί μέ μία πρόσθετη γεύση σεξουαλικότητας, πού ὑποδηλώνεται σέ ἀναφορές ὅπως: «Ἐξωτερικά γεννητικά ὄργανα» καί μαθητές, πού, κατά ζευγάρια, «κρύβονται μέσα στους θάμνους».

Μαθητές μάγοι καί μάγισσες διδάσκονται νά χρησιμοποιοῦν τά μαγικά ραβδιά τους, ρίχνοντας

Μέρος ἀπό τό διδακτικό προσωπικό τοῦ σχολείου Χόγκουαρτς γιά μάγους καί μάγισσες.

ξόρκια και κατάρες, για να αλλάζουν τό περιβάλλον τους, να τιμωρούν μικρούς έχθρους και να προστατεύουν τόν έαυτό τους έναντίον πιό μοχθηρών έχθρών. Μαθήματα μεταμόρφωσης τούς διδάσκουν πώς να μετατρέπουν αντικείμενα και ανθρώπους σέ άλλου είδους όντα –μερικές φορές παρά τή θέληση τών μεταμορφούμενων. Στο μάθημα τών Έλιξιρίων δημιουργούν καταπότια, πού μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τόν έλεγχο άλλων. Στη Βοτανική καλλιεργούν φυτά πού τούς χρησιμεύουν στά Έλιξίρια –οί ρίζες του φυτού Μανδραγόρας, για παράδειγμα, «είναι μικρά ζωντανά μωρά, πού ουρλιάζουν όταν τά ξεριζώνουν για μετεμφύτευση» και καλλιεργούνται μέ προορισμό να «κόβονται κομματάκια και να βράζονται σέ ένα μαγικό φίλτρο». Ό κόσμος τών μάγων έχει σαν επίδιωξη τή **Δύναμη** και τήν **Έσωτερική Γνώση** κι από αυτή τήν άποψη είναι ή σύγχρονη έκδοχή κλάδου του **Γνωστικισμού**, τής θρησκευτικής εκείνης πίστης και λατρείας, πού προσπάθησε να ύπονομεύσει τόν Χριστιανισμό τούς πρώτους αιώνες. Οί αυτοαποκαλούμενοι «Χριστιανοί Γνωστικοί» του 2ου αιώνα, δέν ήταν καθόλου Χριστιανοί, άκυρώνοντας τή σημασία τής Αναστάσεως και διαστρεβλώνοντας τή αντίληψη περί σωτηρίας, σύμφωνα μέ τίς παραδοσιακές γνωστικές δοξασίες ότι: «Ό άνθρωπος σώζει μόνος του τόν έαυτό του, αποκτώντας άπόκρυφη γνώση και δύναμη». Τό πρόσωπο του Χριστού ήταν γι' αυτούς ένας ακόμη «μύθος» τόν όποιο ενέτασσαν στήν κοσμοθεωρία τους.

Στό σχολείο Χόγκουαρτς, γιορτές σαν τά Χριστούγεννα και τό Πάσχα απογυμνώνονται από τόν Χριστό, προβάλλονται σαν κοινωνικά έθιμα και απορροφώνται από τό «ευρύτερο» περιβάλλον τής άποκρυφιστικής συμβολικής κοσμολογίας. Τό Χαλοουγουϊν (Halloween)¹ είναι ή μεγάλη έορτή του έτους. Ό **Κόσμος τών Μάγων** τής J. K. Rowling, **Γνωστικός** στήν ούσία και τίς πρακτικές του, έξουδετερώνει τή διδασκαλία τής Έκκλησίας και ταυτίζεται μέ ό,τι πιό άνώμαλο και καταστρεπτικό στόν σημερινό κόσμο.

Μπορεί όμως να προβληθεί ή αντίρρηση: «Άφοϋ πρόκειται για φανταστική δημιουργία, ή

συγγραφέας έχει τό έλεύθερο να καθορίσει τούς δικούς της νόμους και να είναι συνεπής προς τά πλαίσια, πού ή ίδια καθόρισε».

Αυτή όμως ή θέση παραγνωρίζει τό γεγονός ότι ό **Κόσμος τών Μάγων** τής Ρόουλινγκ προβάλλεται σέ άλληλεπίδραση μέ τόν πραγματικό κόσμο παραδιάζοντας τήν ήθική και τών δύο.

Η ιστορία διαδραματίζεται στό σημερινό Λονδίνο και τίς έξοχές τής Βρετανίας. Οί μάγισσες και οι μάγοι είναι οι **γνωστικοί μυστικοί** τών όποίων ή άπόκρυφη γνώση πρέπει να διαφυλαχθεί από τούς άπλους ανθρώπους και να άποκαλυφθεί μόνο σέ νεοφύτους άποκρυφιστές. Οί μαθητές και οι καθηγητές του Χόγκουαρτς είναι πρόσωπα, πού θά μπορούσε κανείς να συναντήσει σέ κάθε άγγλικό σχολείο-οικοτροφείο. Η διαφορά έγκειται μόνο τίς έξωπραγματικές δυνάμεις τους και τίς έκκεντρικές τους δραστηριότητες. Μερικοί, σαν τόν Χάρι Πότερ, είναι συμπαθείς, άλλοι είναι σνόμπ και θρασύδειλοι. Αυτός είναι ό δικός μας κόσμος, στόν όποιο όμως οι ύπερφυσικές δυνάμεις επαναπροσδιορίζονται σαν ανθρώπινες ικανότητες, πού άπαιτούν μόνο τή σωστή διδασκαλία ώστε να χρησιμοποιούνται σωστά.

Κι ενώ ή Ρόουλινγκ «έπιβεβαιώνοντας» τή χρήση τω άπόκρυφων δυνάμεων για καλούς σκοπούς εις βάρος τής κατάχρησής τους, περιβάλλει τό δημιούργημά της μέ τό μανδύα τής ήθικης, τελικό άποτέλεσμα είναι ή μετάθεση – από τή μέχρι σήμερα αντίληψή μας– τής γραμμής τής μάχης καλού και κακού. Η γραμμή αυτή ποτέ δέν προσδιορίζεται. Τό άρχέτυπο τής «κατάχρησης τής μαγείας» είναι, βέβαια, ό Βόλντεμορτ, του όποιου ή βάρβαρη σκληρότητα και ή επιθυμία για Δύναμη, είναι καταφανώς διαβολική. Όμως ό άναγνώστης καθισυχάζεται, ώστε να έλαχιστοποιήσει ή και να ξεχάσει τελείως ότι ό ίδιος ό Χάρι Πότερ και πολλοί άλλοι από τούς «καλούς», συχνά χρησιμοποιούν τίς ίδιες δυνάμεις, σέ μειωμένη κλίμακα, ύποθετικά για καλούς σκοπούς. Η λανθασμένη αντίληψη ότι «ό σκοπός αγιάζει τά μέσα» ύποφώσκει σέ όλο τό έργο. Η θέση τής συγγραφέως, μέσα από τούς χαρακτήρες και τήν πλοκή, συνεχώς ένισχύει τό μήνυμα ότι: Άν κάποιος είναι «συμπαθητικός», αν έχει «καλές» προθέσεις, αν είναι θαρραλέος και

1. Έορτή παγανιστικής προέλευσης, μέ έντονο τό μαγικό και έωσφορικό στοιχείο και μεγάλη έξάπλωση στήν άγγλόφωνη Δύση, κυρίως τίς Η.Π.Α. Έορτάζεται τήν 31η Όκτωβρίου.

πιστός στους φίλους του, τότε δικαιούται να ενεργεί όπως ο ίδιος κρίνει. Τότε είναι ικανός να μάχεται και τό πιο άποτρόπαιο κακό –μέ τις μαγικές δυνάμεις, φυσικά, σαν τό ιδανικό όπλο.

Τό παραπάνω συμβαδίζει με τήν συγκεχυμένη αντίληψη τής συγγραφείως περί έξουσίας. Στήν ουσία, **ή μαγεία είναι μία προσπάθεια υπέρβασης τών περιορισμών τής ανθρώπινης φύσης και τής αθθεντίας του Θεού, μέ σκοπό τήν απόκτηση έλέγχου πάνω στην ύλική κτίση και στή βούληση τών άλλων, μέσω παραποίησης τών υπερφυσικών δυνάμεων.** Η μαγεία σχετίζεται μέ τήν απόκτηση έλέγχου μέ βίαιο τρόπο. Αποτελεί βασική άρνηση τών Θεϊών Νόμων μέσα στή δημιουργία. Στο Βασιλειών α' (Σαμουήλ α' 15:23) ή μαντεία έξισώνεται μέ τό πνεύμα τής ανταρσίας. Η Έκκλησία θεωρεί τή μαντεία, μαγεία και ειδωλολατρία. Όλες οι πρακτικές τής μαγείας, μέ τις όποιες κάποιος προσπαθεί να καθυποτάξει απόκρυφες δυνάμεις, ώστε να τις θέσει στην ύπηρεσία του, για να έχει υπερφυσικές δυνάμεις επάνω σε άλλους είναι αυστηρά αντίθετες μέ τό Νόμο του Θεού και τήν Έκκλησία². Στόν Κόσμο τών Μάγων τής J. K. Rowling, τά παιδιά διδάσκονται να διαχειρίζονται άπροσδιόριστες δυνάμεις και να μην υποτάσσονται σε άλλο νόμο παρά στις ειδικές Άρχές (Κυβέρνηση τών Μάγων), πού θά τά βοηθήσουν να άσκούν τις δυνάμεις τους «μέ σύνεση». Όμως οι ίδιες οι Άρχές αυτές είναι διασπασμένες, μεταδίδοντας στόν ευεπηρεάστο άναγνώστη τή σιγουριά, ότι τό πιο έγκυρο πρόσωπο να άποφανθεί ποιά είναι και ποιά δέν είναι ή «άποδεκτή χρήση μαγείας», είναι ο ίδιος ο νεαρός μαθητευόμενος μάγος, καθοδηγούμενος περιστασιακά μέ τή μεσολάβηση κάποιου Ντάμπλντορ ή κάποιας άλλης μορφής γκουρού. Τό «Υπουργείο Μαγείας» προσπαθεί να ρυθμίσει τή χρήση τής μαγείας, όμως

2. Μαγεία, Μάγος, Φαρμακεία, Άγνοτία, Έγγαστρίμυθος:

Έξ. ξ' 11-13, 22, η' 3, 14-15, κβ' 18, Λευιτικ. ιθ' 26, 30, 31, κ' 6, 27, Άθ. κγ' 23, Δευτερ. η' 9-14, Α' Βασ. κη' 3, 7-9, 8-22, Δ' Βασ. ιξ' 17, κα' 6, κγ' 24, Α' Παρ. ι' 13, Β' Παρ. λγ' 6, Σοφ. Σολ. ιθ' 4, ιξ' 7-8, Σοφ. Σειράχ λδ' 5, Μιχ. γ' 6-7, ε' 11, Μαλ. γ' 5, Ήσ. η' 19, ιθ' 3, μδ' 25, μξ' 12-15, Ίερ. λδ' 9-10, Ίεξ. ιθ' 24, ιγ' 6-7, 17-23, κα' 22-23, 29, κβ' 28, Δαν. β' 2, 27.

Πράξ. η' 11, Γαλ. ε' 20, Β' Θεσ. β' 3-12, Άποκ. θ' 21, ι-η' 23, κα' 8, κβ' 15.

δρα τόσο άδέξια και μπερδεύεται μέ συμβιδασμούς, όσο και οι κυβερνήσεις τών άλλων ανθρώπων.

Η συγγραφέας όρθώνει κατ' επανάληψη τή νομιμοφροσύνη για να τήν καταρρίψει στή συνέχεια μέ άδέξια χτυπήματα. Οι Ντάρσλεϊ είναι μία παρωδία αυστηρού συντηρητισμού, «ευαίσθητοι στό καθετί, έστω και λίγο έξω από τό συνηθισμένο». Ο Πέρσι, ο άδελφός του Ρόν, ο πιο άνιαρός, στην οικογένεια τών Ουέσλι, είναι μία καρικατούρα του λεπτολόγου υπαλλήλου, «μίξερρος στην παράβαση καθήκοντος». Ο μοχθηρός καθηγητής Σνέιπ, ύποκριτής και τυπολάτρης, φλύαρος και κοινότοπος, στό τέλος άποδεικνύεται σύμμαχος.

Στό Χόγκουαρτς –άν και όργανωμένο μέ τους κανονισμούς ενός συνηθισμένου οικοτροφείου–, ή άνυπακοή του Χάρι Πότερ συχνά παραβλέπεται κι άκόμη, ανταμείβεται από τις άρχές του σχολείου. Στο κάτω, κάτω είναι ένα ξεχωριστό άγόρι, χαρισματικό, πού μισείται από τήν ένσάρκωση του κακού και προορισμένο να μεγαλουργήσει. Επιπλέον, τό κουράγιο και ή εύρηματικότητα του –συνδυασμένα μέ μία αίσθηση «δικαιης μεταχείρισης» προς τους «καλούς» συμμαθητές– πάντα επιβραβεύονται εις βάρος τών «κακών» χαρακτήρων.

Είναι όμως ο Χάρι Πότερ πράγματι τόσο καλός; Έκδιάζει τους θείους του, χρησιμοποιεί ζαβολίες και άπάτες και «παραβαίνει έκατό κανόνες» (για να παραθέσουμε τόν έλαφρά επικριτικό, αλλά τελικά συγκαταβατικό Ντάμπλντορ). Συχνά λέει ψέματα, για να γλιτώσει από φασαρίες και επιτρέπει στόν έαυτό του να έξοργίζεται υπερβολικά και να εκδικείται τους αντίπαλους συμμαθητές του. «Μισεί» τους έχθρους του.

Σύντομα ο άναγνώστης συλλαμβάνει τόν έαυτό του να συγχωρεί τόν Χάρι για όλ' αυτά, επειδή οι αντίπαλοί του είναι είρωνες και μνησικακοί.

Καταδικάζοντάς τους, μέ άπολυταρχικό τρόπο, ή Ρούλινγκ περιγράφει τέτοιους «κακούς» χαρακτήρες σαν άσχημους και στην εμφάνιση. Δέ χάνει εύκαιρία να χλευάσει τους Ντάρσλεϊ, επειδή είναι χονδροί, ένω διακωμωδεί τά άγαρμπα σώματα τών μαθητών, πού αντιπαρατίθενται στόν Χάρι Πότερ.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΥΝΔΕΤΙΚΟΣ ΔΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ (*Απάντηση στην επικίνδυνη κίνηση των «ἀρχαιολατρῶν»*)

*Λάμπρου Κ. Σκόντζου
Θεολόγου - Καθηγητοῦ*

Εἶναι γνωστό πῶς τόν τελευταῖο καιρό γίνεται προσπάθεια ἀπό ὀρισμένους κύκλους νά διασπασθεῖ ἡ διαχρονική πολιτιστική ἐνότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὑποστηρίζεται ὅτι δῆθεν ὁ Χριστιανισμός δέν ἀνήκει στήν ἑλληνική παράδοση καί δημιουργία, ἀλλά «ὡς ἐβραϊκό κατασκευάσμα» εἶναι ξένο σῶμα στόν ἑλληνικό πολιτισμό καί αἰτία τῆς πολιτιστικῆς καί θρησκευτικῆς κατάπτωσης τῆς φυλῆς μας, ἀφότου ἐπεκράτησε «διά πυρός καί σιδήρου» στόν εὐρύτερο ἑλληνικό χῶρο!

Διάφοροι ἀπίθανοι τύποι οἱ ὁποῖοι ἀρέσκονται νά αὐτοαποκαλοῦνται «ἔλληνες», διαχωρίζο-

ντας τόν ἑαυτό τους ἀπό ὅλους τούς ἄλλους ... μὴ ἔλληνες, περιφέρονται στά διάφορα τηλεοπτικά παράθυρα, προκειμένου νά «ἐνημερώσουν» καί νά «διαφωτίσουν» τόν κόσμο ὅτι εἶναι πιά καιρός νά ἀναστηθεῖ ἡ ἑλληνική ἀρχαιότητα καί νά ἐκλείψουν «τά παρείσιακτα πολιτιστικά ὑποπροϊόντα» πού καταπιέζουν τά γνήσια ἑλληνικά στοιχεῖα καί ἀναστέλλουν τήν ὁρμή τοῦ ἑλληνισμοῦ γιά μιὰ νέα «πολιτισμική (καί ὄχι μόνο) κοσμοκρατορία»!

Ὡς κύριο «παρείσιακτο πολιτισμικό ὑποπροϊόν» θεωροῦν τόν Χριστιανισμό! Τό μῖσος καί τό

Ἄπό αὐτές τίς λεπτομέρειες καί πληθώρα ἄλλων, μέσα στή σειρά τῶν τεσσάρων βιβλίων, ὁ μικρός ἀναγνώστης ἐνθαρρύνεται στήν ἀνάπτυξη τῶν πύο χαμηλῶν του ἐνστίκτων, ἐνῶ ἡ ἠθική ἀντιμετωπίζεται φαρισαϊκά. Στήν πραγματικότητα, πούθενά μέσα στά βιβλία δέν ὑπάρχει κάποιο σύστημα ἀπολύτων ἀξιῶν, μέ βάση τό ὁποῖο νά μετροῦνται οἱ πράξεις. Μέ μιὰ λέξη, αὐτή εἶναι ἡ προβολή μιᾶς μαγείας στό ἀπόλυτα ὑλιστικό ἐπίπεδο. Ἡ μαγεία σάν δύναμη ἀνθρώπινη στήν ὑπηρεσία τοῦ ὑλισμοῦ. Ὄταν τό ἀνθρώπινο πρόσωπο προσδιορίζεται μέ μόνα τά ὑλικά του χαρακτηριστικά, τότε τό Κακό ταυτίζεται μέ κάποια ἀφηρημένα λάθη ἢ προβλήματα στό ψυχικό δυναμικό. «Οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι», σημειώνει ὁ Gabriele Amorth, εἰδικός ἐρευνητής ἐπὶ τῶν αἰρέσεων, «χάνουν τήν αἴσθηση τῆς πραγματικότητας σχετικά μέ τό μεταφυσικό Κακό. Σάν ἀποτέλεσμα, ἔχουν γίνει περισσότερο τρωτοί στήν ἐπιρροή πονηρῶν πνευμάτων, πού ζητοῦν νά διαφθεύρουν καί νά καταστρέψουν ψυχές».

Συνοψίζοντας τά ἀνωτέρω μποροῦμε εὐκολά νά διακρίνουμε, ὅτι ἡ Ρόουλινγκ δίνει μέ τή σει-

ρά τοῦ «Χάρι Πότερ», ἓνα ἀκαταμάχητο ὄπλο στήν Νέα Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου, στόν ἰδιαίτερα εὐαίσθητο χῶρο τοῦ προσηλυτισμοῦ τῆς νέας γενιάς τῆς ἀνθρωπότητας, τῶν παιδιῶν μας ...

Ἀποδέχεται κάτι πού ἐπὶ γενεές ἡ Θεοσοφία τῆς Μπλαβάτσκη, τῆς Μπαιζάν, τῆς Μπέιλη καί τῶν ἄλλων ἀποκρυφιστικῶν ἐκπροσώπων τῆς προσπάθει νά μᾶς πείσει, μέ ὅλους τούς δυνατούς τρόπους: Θεάματα, Φιλολογία, Διαφήμιση: Ὅτι ἡ Μαγεία ἔχει δύο ὄψεις. Ὅτι ὑπάρχει μέ δύο μορφές: Τήν «**Λευκή**», τήν κατ' αὐτοῦς ὀνομαζόμενη καί «**Θεουργία**», μέ τήν ὁποία κανεῖς μπορεῖ νά ἐπιτελεῖ δῆθεν «**καλά**» ἔργα. Καί τή «**Μαύρη**», τή **Σκοτεινή**, τή γνωστή καί σάν **Σατανισμό**.

Ἄπό τή στιγμή, πού κάποιος πεισθεῖ στή ἀντίθεση καί ἀντιεκκλησιαστική αὐτή κοσμοθεωρία, ἔχει ἤδη ἀσυνείδητα ἀποδεχθεῖ τήν ἐνταξή του στίς δυνάμεις τοῦ Σκότους καί ἡ ἐπιστροφή εἶναι πολύ δύσκολη. Αὐτό εἶναι τό «**δῶρο**» τῆς J. K. Rowling στή Νέα Ἐποχή τοῦ Ὑδροχόου καί σέ ὅσους συμπορεύονται μέ αὐτήν, γιά ὁποιοδήποτε λόγο.

μένος τους έναντίον αὐτοῦ εἶναι ἀπερίγραπτο. Παριστάνοντας τούς «εἰδικούς ἐπιστήμονες καί ἐρευνητές», φέρνουν στό φῶς (ὑποτίθεται) «φοβερά ντοκουμέντα», μέ τά ὁποῖα προσπαθοῦν (ἀνεπιτυχῶς εὐτυχῶς) νά πείσουν ὅτι ὁ Χριστιανισμός εἶναι «ἐχθρός τοῦ Ἑλληνισμοῦ». Ὅτι δῆθεν εὐθύνεται γιά «ἐκατομμύρια ἐγκλήματα» κατά τῶν Ἑλλήνων ἀπό τά πρωτοβυζαντινά χρόνια ὡς σήμερα καί γιά τήν «πρωτοφανή καταπίεση» πού ὑπέστη καί ὑφίσταται ὁ Ἑλληνισμός ἀπό τήν ἐβραϊκῆς προέλευσης αὐτή θρησκεία! Βεβαίως εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι ἀπευθύνονται στούς ἀδαεῖς, διότι οἱ ἔχοντες στοιχειώδη γνώση τῆς ἱστορίας μποροῦν νά ἐντοπίσουν εὐκολα τίς σκόπιμες παραποιήσεις τῶν ἱστορικῶν γεγονότων.

Κύρια ἐπιδίωξη ὄλων αὐτῶν εἶναι ἡ νεκρανάσταση τῆς ἀρχαιοελληνικῆς εἰδωλολατρικῆς παγανιστικῆς θρησκείας. Γραφικός ἐκδότης τῶν Ἀθηνῶν καί συγγραφέας ἀπό παλιά ἀντιχριστιανικῶν βιβλίων (ἐμετικά ἀναμασήματα τοῦ παρελθόντος), ὁ ὁποῖος ἐπαίρεται γιά τήν ... νεοπαγανιστική του πίστη, δέν παραλείπει σέ κάθε του δημόσια ἐμφάνιση νά τονίζει «τά κακά πού σώρευσε στόν Ἑλληνισμό ὁ Χριστιανισμός» καί παραπονεῖται ἔντονα ὅτι οἱ χριστιανοί κατέλαβαν τά ἱερά τῶν ἀρχαίων, ἀπαιτεῖ μάλιστα νά τά ἀποδώσουμε τό συντομότερο, γιά νά δοθοῦν ξανά στήν λατρεία τοῦ παγανισμοῦ! Ἔτερος φανατικός ἐκδότης σέ πρόσφατη τηλεοπτική του ἐμφάνιση ἀποκήρυξε μέ βδελυγμία τή χριστιανική πίστη καί ὁμολόγησε ὅτι εἶναι πιά ... ἔλληνας (προφανῶς νεοπαγανιστής)!

Πρέπει νά ἐπισημάνουμε πῶς ἡ προπαγάνδα πού ἀσκειῖται ἀπό ὄλους αὐτούς εἶναι πρωτοφανής. Κυκλοφοροῦν δεκάδες πολυτελῆ περιοδικά μέ προπαγανδιστικό καί σαφῶς διχαστικό στόν ἑλληνικό λαό περιεχόμενο. Πλειάδα τηλεοπτικῶν καί ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν κάθε ἐβδομάδα ἀσκοῦν ἄθλια προπαγάνδα γιά τίς ὑποπτες ἐπιδιώξεις τους. Διάφορες «σχολές», σεμινάρια, λέσχες κ.λπ. προστίθενται ἀκόμη στόν τομέα τῆς ἀσφυκτικῆς τους προπαγάνδας. Ἐκεῖ βέβαια, πού ἡ προπαγάνδα δέν ἔχει ὄριο καί μέτρο δεοντολογίας, εἶναι στόν τομέα τῶν ἐκδόσεων. Ἐκατοντάδες τίτλοι βιβλίων μέ σαφῶς ἀντιχριστιανικό περιεχόμενο καί μέ αὐθαίρετα καί γελοῖα

ἐπιχειρήματα ἐπιδιώκουν νά παγιώσουν μία νέα κατάσταση στή χώρα μας. Μία ἐπίσκεψη σέ ἐκδοτικό οἶκο γνωστοῦ νεαροῦ «ἀρχαιολάτρη» στήν ὁδὸ Ἀκαδημίας μπορεῖ νά βεβαιώσει κάλλιστα τά παραπάνω.

Εἶναι ἀνάγκη, νομίζω, νά γίνει συνείδηση ὅτι πίσω ἀπό τέτοιου εἴδους κινήσεις κρύπτονται συχνά ὑποπτα σχέδια. Οἱ αὐτόκλητοι σωτήρες ἀποδεικνύονται δυστυχῶς σχεδόν πάντα φτηνοὶ ὠφελημιστές. Στήν περίπτωσή μας οἱ ὄψιμοι αὐτόκλητοι σωτήρες τῆς Ἑλλάδος «ἀρχαιολάτρες», παραμένουν ἄμοιροι ἰδιοτελῶν σκοπιμοτήτων; Πάντως δέν νομίζω ὅτι εἶναι τυχαῖο τό γεγονός ὅτι αὐτῶν τῶν κινήσεων ἡγούνται συνήθως ἐκδότες βιβλίων καί περιοδικῶν. Ὁ ἐκδοτικός ὄργανισμός καί ἡ ζήτηση αὐτῶν (τῶν φτηνῶν σέ περιεχόμενο καί ἀκριβῶν σέ τιμῆ) βιβλίων καί περιοδικῶν ἀπό τούς φανατικούς νεοπαγανιστές ἀποφέρει τεράστια κέρδη. Ἡ ὀργάνωση ἐκδρομῶν σέ ἀρχαιολογικούς τόπους τοῦ ἐσωτερικοῦ καί τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀπό ἀρχαιολατρικές λέσχες, εἶναι ἐπίσης μιά ἀρκετά ἐπικερδῆς ἐπιχείρηση.

Τό ἐρώτημα παραμένει ἂν πίσω καί πέρα ἀπό τήν καθαρὰ προσωπική ἰδιοτέλεια κρύβονται καί ἄλλου εἴδους σκοπιμότητες. Κοινή διαπίστωση εἶναι ὅτι οἱ δραστηριότητες αὐτῶν τῶν κινήσεων προκαλοῦν διαχωριστικές γραμμές καί διχαστικές ἔριδες στή ἑλληνική κοινωνία σέ μιά κρίσιμη ἐποχή, κατά τήν ὁποία ἡ χώρα μας χρειάζεται σύμπνοια, ὁμόνοια καί κοινωνική γαλήνη, προκειμένου νά ἀντιμετωπισθοῦν τά ὀξυμένα μεγάλα κοινωνικά καί ἐθνικά προβλήματα.

Εἶναι ἀπαράδεκτο καί ἐν πολλοῖς ὑποπτο κάποιιο πολίτες νά μονοπωλοῦν τόν τίτλο τοῦ ἑλληνα εἴτε μέ βάση τίς θρησκευτικές τους ἰδιαιτερότητες, εἴτε μέ βάση τίς πολιτιστικές τους ἐπιλογές. Εἶναι ἀπαράδεκτο νά ὀρίζεται ὡς Ἑλληνας ὁ ὁπαδός τῆς εἰδωλολατρίας, τήν ὁποία ἀποκήρυξαν ὀριστικά οἱ Ἑλληνες ἐδῶ καί χίλια ἑξακόσια χρόνια καί νά ἀφαιρεῖται ἡ ιδιότητα ἀπό τόν πιστό τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ ὁποία δεσπάζει στόν ἑλληνικό λαό ἀπό τόν τέταρτο μ.Χ. αἰῶνα μέχρι σήμερα.

Πληροφοροῦμε ὄλους αὐτούς τούς κακόβουλους ἐπικριτές πῶς, ἂν ἦταν ἐπιτρεπτό νά κάνομε ἀξιολογική κρίση στόν πατριωτισμό τῶν

ΙΓ' ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΕΝΤΕΤΑΛΜΕΝΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ
ΔΙΑ ΘΕΜΑΤΑ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΘΗΣΚΕΙΑΣ

ΝΕΟΝ ΠΡΟΚΟΠΙΟΝ ΕΥΒΟΙΑΣ (29/10-2/11/2001)

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Ἡ ΙΓ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων διά θέματα Αἰρέσεων καί Παραθρησκείας, πραγματοποιήθηκε, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Χριστοδούλου, στό Ἱερό Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου στό Ν. Προκόπι Εὐβοίας, τῆς Ἱ. Μητρο. Χαλκίδος καί ὑπό τήν προεδρεία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζιχνῶν καί Νευροκοπίου κ. Σπυρίδωνος, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν αἰρέσεων, ἀπό 29/10 ἕως 2/11/2001, μέ γενικό θέμα «Ἔτοιμοι πρός ἀπολογία πάντι τῶν αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περί τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος» καί μέ ποιμαντική εὐθύνη καί ἀγωνία ἀσχολήθηκε ιδιαίτερα μέ τά κινήματα τῶν Πεντηκοστιανῶν καί τῶν Νεοειδωλοατρῶν.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, πού εὐδοκία καί χάριτι Θεοῦ, κατέχει τήν ὀρθή πίστη, εἶναι σέ θέση νά ἀνοίγει στήν κοινωνία μας τούς ὀρίζοντες τῆς ἀληθινῆς ἐλπίδας.

Ὁ σημερινός κόσμος ἔχει ἀνάγκη, ὅσο ποτέ ἄλλοτε, ἀπό ἐλπίδα. Δυστυχῶς ὅμως, παρατηρεῖται ἕνας ἀξανάομενος ἀριθμός νέων δῆθεν χαρισματικῶν ομάδων, ὅπως οἱ Πεντηκοστιανοί καί ἀναπαλαιούμενων παγανιστικῶν θρησκειῶν, ὅπως τά νεοειδωλοατρικά φαινόμενα, πού προσφέρουν στό σύγχρονο ἄνθρωπο ψεύτικες ἐλπίδες.

Α' ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

1. Πεντηκοστιανοί

α. Τήν τελευταία δεκαετία τοῦ λήξαντος αἰῶνος τό βασικό κήρυγμα τῶν Πεντηκοστιανῶν ἦταν, ὡς γνωστόν, τό «περί ἀρπαγῆς τῆς Ἐκκλησίας», τό ὁποῖο καί λειτουργοῦσε κατά τρόπο ἐκδιαστικό πρός τά ταλαίπωρα θύματα τῆς πλάνης. Τό ἀναμενόμενο ὅμως δέν ἐπισυνέβη καί τό κίνημα παραμένει ἔκθετο ἀπέναντι στό βασικότερο «πεντηκοστιανό» δόγμα. Οἱ συνεχεῖς διαψεύσεις τῶν "προφητειῶν τους" τούς κατατάσσει στήν κατηγορία τῶν ψευδοπροφητῶν.

Ἑλλήνων, οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί θά κατείχαμε τήν πρωτοπορία. Ἡ ἱστορία εἶναι ὁ ἀψευδῆς μάρτυρας αὐτῆς τῆς ἀλήθειας. Ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοί ἔχουμε δώσει ἄπειρα δείγματα σεβασμοῦ πρός τήν πανάρχαια καί διαχρονική πολιτιστική μας παράδοση. Ἡ διάσωση τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιάς εἶναι ἀποκλειστικά ἔργο ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων, οἱ ὅποιοι εἴμαστε οἱ γνήσιοι φυσικοί καί πνευματικοί ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καί δέν ἐπιτρέπουμε σέ κανέναν νά ἀμφισβητήσει οὔτε τήν καταγωγή μας, οὔτε τόν πολιτισμό μας καί οὔτε τήν ἐλληνικότητά μας. Ἡ

Ὁρθοδοξία μας ἀποτελεῖ τήν ραχοκοκαλιά τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί τόν κυριότερο συνεκτικό του δεσμό. Ὅσοι ἐπιχειροῦν γιά ὀποιοδήποτε λόγο νά πλήξουν αὐτό τό θεμελιῶδες στήριγμα τοῦ Ἔθνους μας, ἐργάζονται προφανῶς κατόπιν σχεδίου, δουλεύοντας πιθανόν ὑποχθόνιους, σκοτεινοὺς ἀνθελληνικούς σκοπούς. Τά περί ἀγνῶν προθέσεων, ὑπέρμετρης ἀγάπης γιά τήν ἀρχαιότητα καί ἀποκάθαρσης τῶν γνησιῶν ἐλληνικῶν πολιτιστικῶν στοιχείων, τῶν «ἀρχαιολατρῶν» μποροῦν νά πείθουν μόνο τούς ἀφελεῖς καί ἀδαεῖς.

β. Ἡ ἐν Χριστῷ ἀναγέννηση, δέν εἶναι ἕνας ψυχολογικός καί συναισθηματικός ἐνθουσιασμός, οὔτε ἀκόμη καί ἡ ἐξωτερική ἀλλαγὴ τῆς συμπεριφορᾶς. Ἐνεργεῖται μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία, διά τῶν Ἁγίων Μυστηρίων καί ἐπεκτείνεται στόν αἰώνιο κόσμο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

γ. Ὁ βαπτισμένος Ὁρθόδοξος χριστιανός εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, πού ἔλαβε τήν δωρεά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τοῦ μυστηρίου τοῦ Ἁγίου Χρίσματος, μέ τή ζωὴ του μέσα στήν Ἐκκλησία καί μέ τόν προσωπικό του ἀγῶνα διαφυλάττει καί ἐπαυξάνει τήν παρακαταθήκη τῆς Χάριτος.

δ. Οἱ λεγόμενες «ἐμπειρίες» τῶν Πεντηκοστιανῶν ἔχουν καθαρά ὑποκειμενικό καί νοσηρό χαρακτήρα, καί σ' αὐτές ὀδηγοῦνται τά θύματα κάτω ἀπό ψυχολογικές τεχνικές ἢ καί μέ τή συνέργεια τοῦ δαιμονικοῦ πνεύματος. Οἱ "ἐμπειρίες" αὐτές ἔξω ἀπό τό χῶρο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἶναι νόθες, διότι οἱ Πεντηκοστιανοί στεροῦνται τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς αὐθεντικῆς Ἀποστολικῆς Διδαχῆς καί εἶναι ξένοι πρὸς τήν παράδοση τῆς θεωτικῆς ἐμπειρίας τῶν Ἁγίων. Οἱ μεθοδεύσεις τῶν Πεντηκοστιανῶν αἴρουν τήν ἐλευθερία καί τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου.

ε. Τό φαινόμενο τῆς "γλωσσολαλιᾶς", ὅπως ἐνεργεῖται στοὺς Πεντηκοστιανούς καί τό ὅποιο θεωρεῖται ἀπόδειξη κατ' αὐτούς, τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στή ζωὴ τους, ἀποτελεῖ μιά νοσηρὴ κατάσταση καί δέν ἔχει καμία σχέση με τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς τῆς πρώτης Ἐκκλησίας.

στ. Οἱ ἀλλεπάλληλες διασπάσεις καί οἱ συνεχεῖς μεταβολές τῆς διδασκαλίας στήν ἴδια ὁμάδα τῶν Πεντηκοστιανῶν μαρτυροῦν, γιά τήν ἀπουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τό ὅποιο συγκροτεῖ τήν ἱστορικὴ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ἡ ἐνότητα ἐκφράζεται ἐν τῷ Ἐπισκόπῳ καί τῇ Θεῖα Εὐχαριστίᾳ.

ζ. Καταγγέλλεται ἡ αὔξηση κοινωνικῶν προβλημάτων καί ἡ διάλυση οἰκογενειῶν ἐξαιτίας τῆς διείδυσης καί τῆς προσηλυτιστικῆς δράσης τῶν Πεντηκοστιανῶν πού δημιουργοῦν ἀκραίες συμπεριφορές μέσα στίς οἰκογένειες, οἱ ὁποῖες ἐνίοτε ὀδηγοῦνται ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης.

η. Τό Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἐπεκύρωσε τήν καταδίκη Πεντηκο-

στιανῶν ἀπὸ Ἑλληνικά δικαστήρια γιά προσηλυτισμό (ὑπόθεση Δημητρίου Λαρίση καί λοιπῶν κατὰ Ἑλλάδος, 24/2/98), γεγονός τό ὅποιο σκοπίμως ἀποκρύπτεται.

θ. Τό Ε.Δ.Α.Δ. ἐπανειλημένως ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ Ἑλληνικός νόμος περὶ προσηλυτισμοῦ i) συνάδει πρὸς τό Ἑλληνικὸ Σύνταγμα καί ii) δέν ἀντιβαίνει πρὸς τό ἄρθρο 9 τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σύμβασης Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (περιπτώσεις Δημ. Λαρίση καί Κοκκινάκη).

2. Νεοειδωλολατρία

α. Στά σύγχρονα ἀρχαιολατρικά κινήματα, ὅπως ἀποδεικνύεται καί ἀπὸ τά κείμενά τους, ὑπερισχύει ὁ εἰδωλολατρικός χαρακτήρας καί ἡ προσπάθεια ἀναδιώσεως τῆς ἀρχαίας πολυθεϊστικῆς θρησκείας (δωδεκάθεο, ἀρχαία μυστήρια, ἀνατολικές καί αἰγυπτιακές μυστικιστικές θεότητες κ. ἄ.).

β. Διερωτώμεθα πῶς οἱ ἀρχαιολάτρες ἀξιολογοῦν τό γεγονός, ὅτι ἡ πολυθεϊστικὴ θρησκεία εἶχε ἀπορριφθεῖ ἀπὸ τοὺς λαμπρότερους ἐκπροσώπους τῆς ἀρχαιοελληνικῆς διανοήσεως.

γ. Γνώρισμα, κατὰ κανόνα, τῶν νεοειδωλολατρῶν εἶναι ἡ διαστρόφη τῶν ἱστορικῶν δεδομένων καί τό μῖσος πρὸς τήν Ἐκκλησία. Μέ τήν προσπάθεια καί τήν προοπτικὴ τῆς ἀναδιώσεως τῆς ἀρχαίας θρησκείας οἰσαστικά ἐπιχειρεῖται ἡ καταστροφάντιση καί ἡ ὑποδάθμιση τῆς Ἐκκλησίας στήν Ἑλληνικὴ κοινωνία.

δ. Ἀπὸ μερίδα ἀρχαιολατρῶν ἐπιχειρεῖται μίᾳ «ἀποεβραιοποίηση» τοῦ Χριστιανισμοῦ μέ σκοπὸ τήν δῆθεν ἑλληνοποίησίν του, παραχαράσσοντας ἱστορικά δεδομένα καί υἱοθετώντας ρατσιστικά καί ἐθνικιστικά κριτήρια.

ε. Ἐπιχειρεῖται ἡ ἐκμετάλλευση ἐπετείων, ἀκόμη καί τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων καί ἡ χρῆσις χώρων καί μνημείων πού συνδέονται μέ τήν ἐνδοξὴ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἱστορία, προκειμένου νά ὀργανώσουν εἰδωλολατρικὰ τελετὰς.

στ. Ἀποσιωπᾶται ἢ διαστρέφεται ἡ προσφορά τοῦ Χριστιανισμοῦ στόν ψυχορραγούντα Ἑλληνισμό ἢ ὁποία συνίσταται στήν «Ἐκκλησιοποίηση» τοῦ Ἑλληνισμοῦ καί στή πρόσληψη, ἀνακαίνιση καί διάσωση τῶν εὐγενῶν του στοιχείων.

ζ. Διαπιστώνονται στά ἀρχαιολατρικά κινήματα πολλές καί ποικίλες διαφοροποιήσεις καί

ἀντιθέσεις σέ βασικές ἀντιλήψεις, ὅπως περὶ Θεοῦ, κόσμου, ἀνθρώπου, ἠθικῆς κ.λπ., κινούνται δέ στὰ πλαίσια τοῦ συγκρητιστικοῦ καὶ ἀποκρυφιστικοῦ πνεύματος τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

η. Δέν δικαιολογεῖται ἡ Ἐκκλησία τῶν ἐκατομμυρίων μαρτύρων νά κατηγορεῖται γιά βιαστικές ἀφοῦ βασική της διδασκαλία εἶναι ἡ ἀγάπη. Εἶναι γνωστό ὅτι πολλά ἀρχαῖα μνημεῖα καταστράφηκαν ἀπὸ φυσικὲς καταστροφές, ἀπὸ βαρβαρικὲς ἐπιδρομές, κρατικὲς πρωτοβουλίες καὶ αἰρετικούς. Ἀντιθέτως ἡ χρήση καὶ ἡ μετατροπὴ ἀρχαίων μνημείων σέ χριστιανικοὺς ναοὺς τὰ διεφύλαξε καὶ τὰ διέσωσε, ὅπως καὶ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ γραμματεία.

θ. Ἐπισημάνθηκαν μελανὰ σημεῖα τῆς ἀρχαιοελληνικῆς θρησκείας, τὰ ὅποια οἱ νεοειδωλόατροες συστηματικὰ ἀποκρύπτουν. Τονίσθηκε δηλαδή ὅτι οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ ἦταν ὑποδουλωμένοι σέ πάθη καὶ διέπρατταν κάθε εἶδους ἀνομίες καὶ αἰσχροτήτες καὶ ἀπαιτοῦσαν βάρβαρες καὶ ἀπαράδεκτες τελετουργίες, πού ἔφθναν καὶ σέ ἀνθρωποθυσίες. Ὅλα αὐτὰ τὰ μελανὰ σημεῖα πρέπει νά καταστοῦν γνωστά, ὥστε νά αἰσθανθοῦν οἱ Ἕλληνες τὴν πρέπουσα εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπάλλαξε ἀπὸ ὅλες αὐτές τίς ἀθλιότητες καὶ βαρβαρότητες.

Β' ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

1. Γενικές

α. Παράκληση τῶν συνέδρων εἶναι νά ἐκδίδονται κάθε χρόνο τὰ Πρακτικά τῶν Συνδιασκέψεων.

β. Εἶναι εὐκατὶον οἱ κατὰ τόπους Μητροπόλεις νά συνεργάζονται καὶ νά ἐπικοινωνοῦν μὲ τὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων γιά τὴν χάραξη κοινῆς τακτικῆς στίς διάφορες προκλήσεις.

γ. Στὴν ἴδια προοπτικὴ τῆς ἐπικοινωνίας εἶναι ἐπίσης εὐκατὶον νά ἀποστέλλονται ἀπὸ τίς Μητροπόλεις κατ' ἔτος σχόλια ἐπὶ τῶν Πορισμάτων τῶν Συνδιασκέψεων, τὰ ὅποια θά λαμβάνονται ὑπ' ὄψη στὸν κοινὸ σχεδιασμὸ τῆς ποιμαντικῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος τῶν αἱρέσεων.

δ. Εἶναι ἀνάγκη νά καλλιεργηθεῖ θεολογικὸς κηρυκτικὸς λόγος πού θά μορφώνει δογματικὴ συνείδηση στὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδιαίτερη

προσοχὴ πρέπει νά δοθεῖ στὴν προσέγγιση καὶ κατήχηση τῆς νεολαίας. Πρὸς τὸ σκοπὸ τοῦτο πρέπει νά ἐξασφαλιστοῦν ἰδιαίτερα οἰκονομικοὶ πόροι σέ περιφερειακὸ καὶ κεντρικὸ ἐπίπεδο, πού θά ἐνισχύουν τὸ νεανικὸ κατηχητικὸ ἔργο.

ε. Εἶναι ἀνάγκη νά ἐτοιμαστοῦν κατηχητικὰ μαθήματα, γιά τίς αἱρέσεις καὶ ἰδιαίτερα γιά τὴν «Νέα Ἐποχὴ» καὶ τὸν ἀποκρυφισμό.

στ. Προτείνεται νά καθιερωθεῖ ἐβδομάδα ἐνημερώσεως, ἡ ἐβδομάδα τῶν Πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, γιά τίς αἱρέσεις καὶ τὴν Παραθρησκεία μὲ παράλληλη ἔκδοση ἐντύπου ὑλικοῦ.

ζ. Προτείνεται νά ἀξιοποιηθεῖ ἡ τελευταία σελίδα τοῦ φυλλαδίου «Φωνὴ τοῦ Κυρίου» ὡς ἀντιαιρετικὴ στήλη.

η. Ἐπειδὴ οἱ ποικίλες παραθρησκευτικὲς ὁμάδες ἐπιδιώκουν μὲ ποικίλους τρόπους, νά ἀποσπάσουν ἀναγνώριση ἀπὸ ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα, παρακαλοῦνται, εὐσεβάστως, οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, ὅπως ζητοῦν πληροφορίες ἀπὸ τὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῶν αἱρέσεων, γιά τὴν ταυτότητα προσώπων καὶ συλλόγων ἀγνωστων σ' αὐτοὺς.

θ. Εἶναι ἀναγκαῖο νά διοργανωθεῖ σέ κάθε ἱερά Μητρόπολη γραφεῖο ἐνημέρωσης σχετικὰ μὲ τὰ προβλήματα τῶν αἱρέσεων καὶ μὲ στελέχωση μονίμων συνεργατῶν.

ι. Προτείνεται νά καθιερωθεῖ ἡ σύγκληση κατ' ἔτος περιφερειακῶν συνεδρίων γιά τὴν ἐπεξεργασία τοπικῶν προβλημάτων πού προκύπτουν ἀπὸ τὴν δράση αἰρετικῶν ὁμάδων.

2. Πεντηκοστιανοί

α. Στὴν πεντηκοστιανὴ πρόκληση πρέπει νά ἀντιτάξουμε τὸ γνήσιο Ὁρθόδοξο ἐκκλησιαστικὸ ἦθος, τὴν ἐνότητά μας μὲ τὸν Ἐπίσκοπο ἐν τῇ Θεῷ Εὐχαριστία, τὴν ζωὴ τῆς ἐνοριακῆς κοινότητος καὶ τὴν πιστότητα στὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

β. Εἶναι ἀνάγκη νά προβληθεῖ ἡ ὀρθὴ διδασκαλία περὶ Ἀγίου Πνεύματος καὶ ἡ ἀγιοπνευματικὴ ζωὴ τῶν Ἀγίων μας, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν κατοικητήριο τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι κατέχοντας τὴν γνήσια ἐμπειρία τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καθίστανται ἀπλανεῖς διδάσκαλοι καὶ καθοδηγητές τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

«Άνθισε ή κερασιά μέ τό σκουλήκι μέσα»

Στό προηγούμενο τεύχος του περιοδικού μας είχαμε αναδημοσιεύσει άποσπάσματα από τήν έλληνική έκδοση τής έφημερίδας «Le Monde diplomatique», άρθρου του Bruno Fouchereau μέ θέμα: «Αιρέσεις ό Δούρειος Ίππος τών Η.Π.Α. στην Εύρώπη», πού δημοσίευσε ή έφημερίδα «Κυριακάτικη Έλευθεροτυπία» (29 - 7 - 2001).

Στήν παρατήρηση του συντάκτου του άρθρου, ότι: «Στό όνομα τής υπεράσπισης τής θρησκευτικής έλευθερίας ή Ουάσιγκτον επιδιώκει νά επιτύχει τήν άτιμωρησία τών αιρέσεων πού παρουσιάζονται ως μειοψηφικές "θρησκείες" και καταδικάζονται συστηματικά από τά δικαστήρια χωρών τής Εύρώπης» είχαμε προσθέσει ως σημείωση του «Διαλόγου» τό έξής: «Ό λαός μας

λέει σέ τέτοιες περιπτώσεις, ότι "φυλάμε φίδια στόν κόρφο μας"».

Μās ρωτούν μερικοί αναγνώστες τί έννοοῦμε μέ τή φράση αυτή. Έννοοῦμε αυτό ακριβώς πού «ύπονοεῖ» ό λαός μας, ότι προστατεύουμε και ύποστηρίζουμε ή προωθοῦμε άτομα ή ομάδες πού σίγουρα θά μάς βλάψουν στό έγγύς ή τό άπώτερο μέλλον.

Θά κάνουμε κατ' άρχήν μία δήλωση. Δέν μάς διακατέχει κανένας άντιαμερικανισμός μέ όσα λέμε ή δημοσιεύουμε κατά καιρούς σχετικά μέ τίς αιρέσεις και τή στάση τής Άμερικανικής ήγερσίας και τών «ειδημόνων» πρός αυτές. Δέν είναι στίς προθέσεις μας, ούτε στην άρμοδιότητά μας νά κρίνουμε τήν πολιτική τών Η.Π.Α. ή και άλλων χωρών στό διεθνές ή στό έθνικό τους σκηνικό. Έμεις ασχολούμεθα μέ τίς αιρέσεις και

γ. Η έννημέρωση τών Ποιμένων άποτελεῖ βασική προϋπόθεση τής όρθής ποιμαντικής στην άντιμετώπιση τής πλάνης τών Πεντηκοστιανών.

3. Νεοειδωλολατρία

α. Παρακαλούνται ή Τοπική Αυτόδιοίκηση και οι κατά τόπους Πολιτιστικοί Σύλλογοι, νά είναι προσεκτικοί στην παραπλανητική τακτική τών άρχαιολατρικών κινημάτων, πού έχουν σκοπό τήν αναβίωση άρχαιοελληνικών τελετών.

β. Έφιστάται ή προσοχή τών κληρικών, ώστε νά μή συμμετέχουν μέ άγιαστικές τελετές ή μέ τήν παρουσία τους σέ έκδηλώσεις έστω και μετριοπαθών άρχαιολατρών πού επιθυμοῦν προσέγγιση, αλλά άποσκοποῦν στην παραπλάνηση.

γ. Καλούνται οι θεολόγοι νά μελετήσουν συστηματικότερα τά Άπολογητικά κείμενα τών Πατέρων, γιά τήν άξιοποίηση τών παρατηρήσεων και άξιολογήσεών τους.

δ. Χρειάζεται προσοχή στον τρόπο άντιδράσεως, καθόσον οι άρχαιολάτρες επιδιώκουν τή δη-

μιουργία έπεισοδίων, γιά νά διασύρουν τήν Όρθόδοξη Έκκλησία.

στ. Νά συνειδητοποιηθεί ή πνευματική και ή ήθική άνωτερότητα του Χριστιανισμού και νά έπισημανθεί ή προσφορά του προς τον Έλληνισμό, τον άνθρωπο και τον πολιτισμό (σεβασμός ανθρώπινου προσώπου, ανθρώπινων δικαιωμάτων και έλευθεριών, ισότητα τών ανθρώπων, θέσεως τών γυναικών, δούλων, άνυψώσεως τής ήθικης και προαγωγής του πολιτισμού).

ζ. Στην έννημέρωση γιά τήν άρχαιολατρία νά έπισημαίνεται, ότι αυτό δέν είναι φαινόμενο ελληνικό, αλλά παγκόσμιο και έντάσσεται στό σχέδιο τής «Νέας Έποχής» γιά τήν αναβίωση τών άρχαίων παγανιστικών θρησκείων.

η. Η παρουσία τής Όρθόδοξης Έκκλησίας στην Οίκουμένη διασώζει και σήμερα τήν φυσιολογική εξέλιξη και τή ζωντανή παρουσία του Έλληνισμού στην ιστορία.

Τό παρόν κείμενο εγκρίθηκε από τήν όλομέλεια τής ΙΓ' Συνδιασκέψεως κατά τήν τελευταία της συνεδρία.

προσπαθούμε να ενημερώσουμε τις οικογένειες για τις συνέπειες που θα έχει ή τυχόν ένταξη μέλους των σε νεοφανείς ή παλαιές αίρέσεις, ώστε ελεύθερα πλέον και εν γνώσει τους να προσχωρήσουν ή να μὴν προσχωρήσουν σ' αυτές.

Εἶναι ὅμως γιὰ μᾶς, ἀλλὰ καί γιὰ ὅλες τίς πρωτοβουλίες γονέων τοῦ κόσμου, περιεργη ἕως ἀκατανόητη ἢ ἀνοχή (ἂν ὄχι κάτι ἄλλο) πού δείχνει ἡ Ἀμερικανική πολιτεία καί κοινωνία στίς χιλιάδες σέκτες πού ἰδρύνονται ἐκεῖ, ἀναπτύσσονται χωρίς κανένα ἔλεγχο καί «μεταφυτεύονται» στίς ἄλλες χώρες.

Δέν τοποθετούμαστε πρὸς τό παρόν στό ἂν ὁ ἰσχυρισμός τοῦ Br. Fouchereau ὅτι οἱ «αἰρέσεις εἶναι ὁ Δούρειος Ἴππος τῆς Ἀμερικῆς στήν Εὐρώπη» εὐσταθεῖ ἢ ὄχι, ἂν καί ἀπό τά στοιχεῖα πού παραθέτει ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου ὑποκρύπτεται μιά τέτοια πρόθεση.

Ἐκεῖνο ὅμως πού μπορούμε μετά βεβαιότητας νά τονίσουμε εἶναι ὅτι οἱ αἰρέσεις δέν «σέβονται» ὅποιονδήποτε τίς «εὐεργετῶν» καί σέ δεδομένη περίσταση στρέφονται κατά κανόνα ἐναντίον τοῦ «εὐεργέτου» τους.

Μετά τά τελευταῖα τρομοκρατικά γεγονότα πού συνέβησαν στήν Ἀμερική πολλοί μελετητές τοῦ αἰρετικοῦ φαινομένου προβληματίζονται μήπως ὀρισμένες τρομοκρατικές ἐνέργειες, ὅπως τοῦ βιολογικοῦ πολέμου (σπόροι ἄνθρακα, ἰοί εὐλογιάς, κ.λ.π.) προέρχονται ἀπό ἀκραῖες αἰρέσεις, ὅπως παλαιότερα συνέβη, ὅταν ἡ αἴρεση τοῦ Ἀσαχάρα ἔσπειρε τό θάνατο μέ τό φονικό ἀέριο «σαρίν» στό Μετρό τοῦ Τόκιο.

Εἶναι γεγονός ὅτι κάθε αἴρεση νεοφανῆς κυρίως ἐνδιαφέρεται γιὰ τήν ἀπόκτηση ἐξουσίας μόνο ἐκ μέρους της καί ἐπιτίθεται μέ σφοδρότητα σέ ὅποιον σταθεῖ ἐμπόδιο στήν ἐπιδιώξή της αὐτή.

Ἄς ἔχει λοιπόν ὑπ' ὄψη της καί αὐτό τό ἐνδεχόμενον ἢ «τάξη τῶν εἰδημόνων» στίς Η.Π.Α. γιὰ νά μὴν ἐπαληθευτεῖ ὁ στίχος τοῦ ποιητῆ πού θέσαμε ἐπικεφαλίδα στό σχόλιό μας αὐτό.

«Ἡ τάξη τῶν εἰδημόνων»

Αὐτή ἢ περιεργη «τάξη τῶν εἰδημόνων» πού ἀναπτύσσεται καί εὐδοκίμει στίς δυτικές κυρίως

κοινωνίες μέ τούς ἐκκοσμιευμένους τεχνοκράτες, ἔχει καταστει γιὰ τίς «πολιτισμένες» χώρες ἢ κυρίαρχη μορφή ἐξουσίας. Ὁ Frank Schaeffer ὁ σπουδαιότερος ἀναλυτής κατά τή γνώμη μας τοῦ δυτικοῦ πνεύματος, γράφει στό βιβλίό του: «Χορεύοντας μόνος», (μετάφραση π. Αὐγουστίνου Μύρου), ὅτι ὁλόκληρη ἡ ζωή μας ἀποτελεῖ ὑπόθεση τῆς κοσμικῆς ἀριστοκρατίας, τοῦ ἐκκοσμιευμένου ἀνθρωπισμοῦ, δηλαδή τῆς «τάξης τῶν εἰδημόνων». Ἐπαγγέλλονται ὅτι μπορούν νά δημιουργήσουν μία «νέα κοινωνία», ἕνα «νέο εἶδος ἀνθρώπου», ἕνα «νέο εἶδος γυναίκας», μιά «νέα τάξη στόν κόσμο», μιά «νέα πολιτισμική, οὐδέτερη ὡς πρὸς τό φύλο οὐτοπία», στήν ὁποία ὅλοι θά εἶναι ἀνεκτοί, ἐκτός ἀπό τίς ἀντίθετες μέ τή φιλοσοφία τους, «ντεμοντέ», «ὀπισθοδρομικές» θρησκευτικές ἀντιλήψεις (σελ. 77).

Σέ ἄλλο σημεῖο ὁ βαθυστόχαστος ἐρευνητής παρατηρεῖ ὅτι, ἐκεῖ πού κάποτε παρουσιαζόταν ὁ Θεός ὡς ὁ ἐγγυητής γιὰ τό νόημα τῆς ζωῆς, τώρα κυριαρχεῖ ὡς ἔσχατος ἀνθρώπινος στόχος μας ἡ αὔξηση τοῦ ἀκαθάριστου ἐθνικοῦ προϊόντος (σελ. 79).

Τί εἰρωνεία! Τό βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς καί ἡ ἀνθρώπινη ἀξία νά μετρεῖται σέ δολλάρια καί ὁ ἀνθρώπος νά εἶναι ἕνας κρικός στήν ἐπιχειρησιακή ἀλυσίδα καί ὄχι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, παιδί τοῦ Θεοῦ.

Σ' ἕνα τέτοιο τεχνοκρατικό καί ἀντιανθρωπιστικό κλίμα ἀναπτύσσονται ὅλα τά παράλογα αἰρετικά φαινόμενα καί οἱ κατώτερες χρησιμοθηρικές ἐπιδιώξεις.

Ἐπίσης σ' ἕνα τέτοιο κλίμα εὐδοκίμοῦν οἱ πῶ ἀλαζονικές καί ἀντιθρησκευτικές «ἐπιστημονικές ἀνακαλύψεις». Γράψαμε σέ προηγούμενο σχόλιό μας γιὰ τήν νεοεμφανισθεῖσα «ἀνακάλυψη» ἢ ὁποία ὀνομάστηκε «νευροθεολογία!», σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἔχει ἀποδειχτεῖ «πειραματικά», ὅτι ἡ πίστη ἔχει αἰτία βιολογικά καί πρέπει νά μιλοῦμε στό ἐξῆς γιὰ «βιολογία πίστεως».

Κατά τούς βιολόγους λοιπόν τῆς κατηγορίας αὐτῆς, τούς «νευροθεολόγους» ὅπως θέλουν ν' ἀποκαλοῦνται, ὁ ἐγκέφαλός μας «ἐφτιαξε» τό Θεό (πῶς ὅμως καί γιατί δέν μᾶς τό λένε).

Τέτοιες βέβαια «ἀνακαλύψεις» εἶναι ἀποτελέσματα ὅλων τῶν περὶ ἀνθρώπου θεωριῶν καί ἀντιλήψεων σύγχρονων βιολόγων καί πολαιοντολό-

γων κατά τούς όποιους «ό άνθρωπος εΐναι άποτέλεσμα μΐς φυσικής και χωρίς σκοπό διαδικασίας, στήν όποία ούτε καν εΐχεν ύπολογιστεΐ». Φθάνουν δέ αύτοΰ τοΰ εΐδους οΐ βιολόγοι στήν έσχατη ύποβάθμιση τοΰ ανθρώπου, νά θεωροΰν δηλ. τόν άνθρωπο «κατώτερο όχι μόνο από τόν πρωτόγονο άνθρωπο, τά άλλα θηλαστικά και τήν κατσαρίδα, αλλά ακόμη και από τά βακτηρίδια!».

Αυτή ή «ειδολογία» κατά τόν βαθυστόχαστο συγγραφέα F. Schaeffer στρέφεται όχι μόνο έναντίον τοΰ χριστιανικοΰ πολιτισμοΰ πού προσπαθει ή «τάξη τών ειδημόνων» νά εξαλείψει από τό πρόσωπο τής γής, αλλά και έναντίον τής ιερότητας τής ζωής, τής πολιτικής έλευθερίας και τής έλευθερίας τοΰ λόγου.

Νά γιατί μΐς άνησυχεί κάθε προσπάθεια άποκοπής τής κοινωνίας μας από τίς παραδόσεις και τίς θρησκευτικές μας πεποιθήσεις. Ή άπόφαση τής μή άναγραφής τοΰ θρησκευόματος από τίς ταυτότητες εΐναι ένας τρόπος μέ τόν όποιο ή «τάξη τών ειδημόνων» (έπιτροπή Δαφέρμου έν προκειμένω) έπιχειρεί νά ύποβαθμίσει τήν πίστη τοΰ Έλληνικοΰ λαοΰ και νά άποδυναμώσει, όπως νομίζει, τήν Όρθοδοξία.

Γι' αυτό έναντιωνόμαστε σέ τέτοιες άποφάσεις και θά άγωνιστοΰμε στό πλευρό τής Έκκλησίας μας για τή μή επικράτησή τους, όλοι μαζί οΐ πιστοΐ, άνεξάρτητα από πολιτικές πεποιθήσεις, οΐ όποίες άλλωστε δέν μΐς έγγίζουν, γιατί δέν έχουν νά κάνουν μέ τό άντικείμενο τής πίστεώς μας.

Χάρι Πότερ και ήλεκτρονικά μηνύματα στό Διαδίκτυο

Έδω και πολλούς μήνες τό internet σφύζει από ήλεκτρονικά μηνύματα (e-mail), πού παίρνουν και δίνουν πληροφορίες για τό «φαινόμενο» Χάρι Πότερ.

Σΐς παραθέτομε μερικά:

Ή Ashley Daniels ένα τυπικό, έννεάχρονο κορίτσι πού τρελαίνεται για τό πατινάζ, άγαπά τά χάμστερ της: Benny και Oreo, θαμάζει τήν Britney Spears και φυσικά τό Harry Potter. Εΐναι ένα από τά έκατομμύρια παιδιά πού έκαναν τό βιβλίο: «Ό Χάρι Πότερ και τό

Κύπελλο τής Φωτιάς» τό μεγαλύτερο best seller, άμεσης πώλησης, στά χρονικά τών εκδόσεων.

Κι όπως πολλοΐ από τούς συμμαθητές της, ή Ashley σαγηνεύτηκε από τά περιεργα, άποκρυφιστικά δρώμενα, στή «Σχολή Μαγείας Hogwarts», ώστε νά ακολουθήσει τό «Μονοπάτι τοΰ Άριστεροΰ Χεριοΰ»¹, άποφασισμένη νά άποκτήσει έμπειρία στή «σκοτεινή έπιστήμη» όπως ό Χάρι και οΐ φίλοι του.

«Πίστευα στά όσα μΐς δΐδασκαν στό Κατηχητικό», λέει ή Ashley **καλώντας συγχρόνως μέ άρχαίο ξόρκι τόν Κέρβερο, τόν τρικέφαλο σκύλο τής Κόλασης**. «Τά βιβλία όμως τοΰ Χάρι Πότερ μου έδειξαν ότι ή Μαγεία εΐναι μιά πραγματικότητα. Κάτι πού μπορώ νά τό μάθω και νά τό χρησιμοποιώ έδω και τώρα, ένω ή Βίβλος εΐναι πλήξη και ψέματα».

Ή Ashley δέν εΐναι τό μοναδικό παιδί πού άρνείται τό Θεό αυτή τήν εποχή. Λίγες εβδομάδες μετά τήν «πυροδότηση» τοΰ «Κυπέλλου τής Φωτιάς», τοΰ τέταρτου βιβλίου τής J. K. Rowling, τό ένδιαφέρον για τή Μαγεία άνέρχεται στό ύψη μεταξύ τών παιδιών. Σέ όλη τήν έκταση τής Άμερικής, στους «Ναούς τοΰ Σατανά» συνωθοΰνται νέοι, άπαιτώντας όδηγίες σχετικές μέ **έπικλήσεις και έξορκισμούς**. Στίς διαμαρτυρίες άρχηγών τής «Χριστιανικής Δεξιās», πού αντιτίθενται στή διάδοση τών τεσσάρων βιβλίων γιατί περιέχουν μαγικά –και κατ' έπέκταση, σατανικά– δόγματα, έκατομμύρια παιδιά προσφέρουν πρόθυμα τά σώματα και τίς ψυχές τους στόν Έωσφόρο σέ άνιερρα συμβόλαια αίματος.

Εΐχε ύπολογιστεΐ, τό 1995, ότι 100.000 άμερικανοΐ, κυρίως ένήλικοι, ήταν άναμειγμένοι μέ τή λατρεία τοΰ Σατανά. Σήμερα, άνήκουν στήν Έκκλησία τοΰ Σατανά περισσότερα από 14.000.000 παιδιά, κυρίως χάρη στό «σεμνό» παιδί-μάγο τής Rowling.

«Τά βιβλία τοΰ Χάρι Πότερ εΐναι "cool"², γιατί σέ διδάσκουν τά πάντα για τή μαγεία και πώς νά τή χρησιμοποιείς, για νά έλέγχεις άνθρώ-

1. Προσδιορισμός τής «Μαύρης» μαγείας σέ αντίδιαστολή μέ τή δήθεν «Λευκή».

2. Cool: Έξαιρετικός, άνετος, ψύχραιμος, άπαθής, αυτοκυριαρχούμενος, ήρεμος, άναιδής.

πους και νά εκδικεῖσαι τούς ἐχθρούς σου» λέει ὁ δεκάχρονος Craig Nowell, πρόσφατα προσήλυτος στό: «New Satanic Order Of The Black Circle»³. «Θέλω νά μάθω τήν Cruciatius Curse⁴ γιά νά κάνω τόν muggle⁵ καθηγητή μου τῆς Φυσικῆς νά ὑποφέρει, πού μοῦ ἔβαλε χαμηλό βαθμό».

«Προτιμῶ τήν Ἑρμιόνη⁶, γιατί εἶναι ἐξυπνη κι ἔχει κι ἕνα γατάκι», λέει ἡ ἐξάχρονη Jessica Lehman. «Ὁ Ἰησοῦς πέθανε γιατί ἦταν ἀδύναμος καί...⁷».

Ἄλλά πέραν ἀπό τά παιδιά, πού δείχνουν ξετρελαμένα μέ τόν Χάρι Πότερ ἐξίσου ἐνθουσιασμένοι γιά τό «φαινόμενο» εἶναι οἱ Σατανιστές τῆς «παλαιᾶς σχολῆς», πού ἔκαναν ἀγώνα γιά τή στρατολόγησι νέων ὀπαδῶν πρὶν τήν ἐμφάνισι τοῦ πρώτου βιβλίου τῆς J. K. Rowling τό 1997.

«Ὁ Χάρι Πότερ εἶναι ἕνα ἀπόλυτα "θεόσταλτο" γεγονός στήν ὑπόθεσί μας», λέει ὁ Ἀρχιερέας Egan, τῆς «Πρώτης Ἐκκλησίας τοῦ Σατανᾶ» στό Σάλεμ. «Μία ὀργάνωσι σάν τή δική μας ἀκμάζει μέ νέο αἷμα⁸ καί εἴχαμε τελευταῖα περισσότερες αἰτήσεις ἀπ' ὅσες μπορούμε νά ἀντιμετωπίσουμε. Καί φυσικά ὅλοι εἶναι παρθένοι, κάτι ἀπροσδόκητα εὐχάριστο.

Κι ἐνῶ ἡ προσχώρησι στοὺς ναοὺς τοῦ Σατανᾶ ἀγγίζει τά ὄρια μιᾶς κρίσις σέ κάποιες περιοχές, πολλά παιδιά ὑποχρεώθηκαν νά δημιουργήσουν τίς δικές τους ὀργανώσεις γιά νά λατρεύσουν τόν Ἄρχοντα τοῦ Ψεύδους.

Στό Χιοῦστον, ὁ ἐντεκάχρονος Bradley Winters, πού ἀγόρασε τό «Κύπελλο τῆς Φωτιᾶς» μέ τό προσωπικό του χαρτζιλίκι στίς 12 ἀκριβῶς τά μεσάνυκτα τῆς 8ης Ἰουλίου, ὀργάνωσε τή δική του λέσχη: «Ποτεριανοί, γιά τήν Καταστροφή τοῦ Ἰησοῦ», μέ τούς φίλους του τῆς γειτονιάς. Τό ποσό τῶν 6,66 δολαρίων δίνεται σάν ἀμοιβή εἰσδοχῆς σέ κάθε νέο μέλος πού δέχεται νά βλαστημήσει τό ὄνομα τοῦ Θε-

οῦ καί νά δεχθεῖ τό χάραγμα ἐνός κεραυνοῦ μέ ἐγχειρίδιο στό μέτωπό του.

«Τά βιβλία τοῦ Χάρι Πότερ εἶναι φοβερά!», λέει ὁ Bradley Winters. «Ὅταν μεγαλώσω θά μάθω Νεκρομαντεία καί θά ἐπικαλοῦμαι μεγάλους δαίμονες στή Γῆ». Ὅμως δέν εἶναι μόνο τά παιδιά καί οἱ σατανιστές πού πανηγυρίζουν μέ τήν ἐπιτυχία τοῦ Χάρι Πότερ. Ἐκπαιδευτικοί σ' ὅλη τή χώρα -Η.Π.Α.- ἐπαινοῦν τά βιβλία γιατί ἐνθαρρύνουν τά παιδιά νά διαβάζουν.

«Εἶναι σχεδόν ἀδύνατο νά βρεῖς ἕνα βιβλίο πού νά μπορεῖ νά ἀνταγωνιστεῖ αὐτά τά παιχνίδια στό PlayStation, ὅμως ὁ Χάρι Πότερ τό κατάφερε», λέει ὁ Frank Grieg, διευθυντής τοῦ Λυκείου Gulfport, Μασαχουσέτης. «Ἔχω ἕνα μαθητή στήν 5η Τάξη, πού δέ διάβασε ποτέ στή ζωή του βιβλίο. Σήμερα ἔχει διαβάσει τή **Φιλοσοφική Λίθο**, τόν **Φυλακισμένο τοῦ Ἀζκαμπάν**, τήν **Κάμαρα μέ τά Μυστικά**, τό **Κύπελλο τῆς Φωτιᾶς**⁹, τούς **Ἑπτὰ Πάπυρους τοῦ Μαύρου Ρόδου**, τό **Νεκρονομικόν**, τή **Σατανική Βίβλο**¹⁰, τήν **Καταγωγή τῶν Εἰδῶν**¹¹. Βγάλτε μόνοι σας συμπέρασμα». Λιγότερο χαρούμενοι εἶναι οἱ ἀρχηγοί τῶν Χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, πού βλέπουν τήν «Ποτερομανία» σάν σοβαρή ἀπειλή στόν τρόπο τῆς ζωῆς τους.

«Τά παιδιά εἶναι εὐεπηρεάστα», λέει ὁ Δρ. Andrea Collins τοῦ «Focus On Faith»¹², μιᾶς χριστιανικῆς ὁμολογιακῆς ὁμάδας προβληματισμοῦ καί στήριξης, στό Ντένβερ, Κολοράντο. «Τά βιβλία αὐτά δέν περιγράφουν μερικῶς ἕνα ἢ δύο μαγικά ξόρκια ἢ κρυστάλλινες σφαῖρες. Ἐδῶ πρόκειται γιά ἑκατοντάδες ἀποκρυφιστικῆς ἐπικλησεις. Ἡ ξαφνική διαισθητική στροφή, μετά τό διάβασμα ἐνός βιβλίου τοῦ Χάρι Πότερ, κατά τοῦ Θεοῦ καί ἡ λατρεία τοῦ Σατανᾶ εἶναι πολύ εὐκόλη γιά ἕνα παιδί, ὅπως ἔχουν δείξει οἱ ἀριθμοί». «Τά βιβλία αὐτά εἶναι ὄντως μαγικά καί γι' αὐτό ἐπικίνδυνα», συμπληρώνει ὁ Collins.

Παρόμοιες ὅμως διαμαρτυρίες φτάνουν σέ «ᾧτα μή ἀκουόντων», εἰδικά στήν περίπτωσι τῆς δημιουργοῦ τοῦ Χάρι Πότερ.

«Νομίζω ὅτι εἶναι τελείως ἀνόητο νά διαμαρτύρονται γιά παιδικά βιβλία μέ ἔρεισμα ὅτι δε-

3. «Νέο Τάγμα τοῦ Σατανᾶ, τοῦ Μαύρου Κύκλου».

4. Cruciatius Curse: Σταυροειδῆς Κατάρα ἢ Κατάρα τῆς Σταυρώσεως.

5. Muggle: Οἱ συνήθεις ἄνθρωποι πού δέν γνωρίζουν ἢ δέν πιστεύουν, κατά τήν Rowling, στή Μαγεία.

6. Hermione: Ἡ καλύτερη φίλη τοῦ Χάρι Πότερ.

7. Ἀκατονόμαστη βλασφημία.

8. Χωρίς λογοπαίγνια ἢ ὑπονοούμενα.

9. Τά 4 αὐτά βιβλία τῆς J. K. Rowling.

10. Τοῦ «πάπα» τοῦ Σατανισμοῦ, Ἄντον Σαντόξ Λαβέϋ.

11. Τό γνωστό ἔργο τοῦ Καρόλου Δαρβίνου.

12. «Ἐστίασι στήν Πίστη».

Τά τέσσερα βιβλία τῆς J. K. Rowling στήν Ἀγγλική τους ἔκδοση.

λεάζουν τά παιδιά πρός τό Σατανᾶ», εἶπε ἡ Rowling σέ δημοσιογράφο τῶν Times τοῦ Λονδίνου, σέ συνέντευξη τῆς 17ης Ἰουλίου. «Ὁ κόσμος ὀφείλει νά τά δοξάσει γι' αὐτό. Τά βιβλία αὐτά ὀδηγοῦν τά παιδιά νά κατανοήσουν ὅτι ὁ ἀδύναμος, ...¹³, Υἱός τοῦ Θεοῦ εἶναι μιά ζωντανή ἀπάτη, πού θά ἐξευτελιστεῖ ὅταν θά ἔλθει ἡ βροχή (κυριαρχία;) τοῦ πυρός καί θά ...¹⁴ τοῦ Κυρίου τοῦ Σκότους ἐνώ ἐμεῖς, οἱ πιστοί του ὑπηρέτες θά γελᾶμε καί θά χορεύουμε γιά τή νίκη μας».

Τά στοιχεῖα αὐτά εὐρίσκονται δημοσιευμένα σέ ἀρκετές διευθύνσεις στό Διαδίκτυο, χωρίς ἡ πιστότητά τους νά εἶναι ἀπολύτως ἀποδεδειγμένη. Εἰδικά τά ἀφορώντα σέ δηλώσεις τῆς J. K. Rowling στούς Times, χρήζουν περαιτέρω ἔρευνας καί πιστοποίησης. Γιά ὅλα αὐτά, θά ἐπανέλθουμε σύντομα.

Ἰσλάμ καί «Ἰσλάμ»

Μετά τό τρομοκρατικό χτύπημα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου στίς ΗΠΑ ἀπό ἰσλαμική ὁργάνωση μουσουλμανικῆς χώρας, ἀκούστηκαν καί γράφτηκαν πράγματα πού εἶναι ὄχι μόνο παράλογα, ἀλλά καί ἀνιστόρητα. Εἶπαν κάποιοι «πολιτικοί ἀναλυτές» ἢ «εἰδήμονες» περὶ τοῦ Ἰσλάμ, ὅτι ἄλλο τό Ἰσλάμ τό φανατικό, τό Ἰσλάμ δηλαδή

πού κινεῖ τήν τρομοκρατία καί ἄλλο τό φιλειρηνικό Ἰσλάμ, μέ τό ὅποιο οἱ χῶρες τῆς Δύσης ἔχουν ὡς γνωστόν ἀγαθότερες σχέσεις.

Πολλές μουσουλμανικές χῶρες ἔχουν εὐεργετηθεῖ ποικιλότροπα ἀπό ἰσχυρές χῶρες τῆς Δύσης εἰς βάρος χριστιανικῶν χωρῶν, πού δέν ἔτυχαν τῆς ἴδιας ὑλικῆς καί ἠθικῆς συμπαράστασης, ἀλλά καί ἀδικήθηκαν κατά τή «διευθέτηση» ἐδαφικῶν ἢ ἄλλων διαφορῶν. Δέν θά ποῦμε ὀνόματα τώρα, οὔτε θ' ἀναφέρουμε γεγονότα γνωστά πού ἀνάγονται σέ παλαιότερους ἢ νεότερους πολέμους τοῦ μουσουλμανικοῦ κόσμου ἐναντίον χριστιανικῶν χωρῶν.

Θά θυμίσουμε ὅμως ὅτι ἡ θρησκεία τοῦ Ἰσλάμ εἶναι ἡ μοναδική στόν κόσμο πού διαδόθηκε διά τῆς βίας καί ἡ ραγδαία καί μεγάλη ἐξάπλωσή της ὀφείλεται στόν ἐξισλαμισμὸ μέσω τοῦ «τζιχάντ» («ἱεροῦ πολέμου») χριστιανικῶν κυρίως χωρῶν σέ Ἀνατολή καί Δύση. Ὅλοι οἱ ἱστορικοί πού ἔγραψαν γιά τήν ἐξάπλωση τοῦ Ἰσλάμ περιγράφουν εἰκόνες «σφαγῆς, βασανισμῶν, αἱματοχυσίας, εἰκόνες ἀπό λεηλασίες, διασποράς, ἀτιμίας καί δυστυχίας ἀμέτρητες».

Εἶναι καιρός νά σταματήσει ἡ διά πολιτικές σκοπιμότητες ὑποκρισία καί νά ποῦνε ὅλοι τήν πραγματική ἀλήθεια στούς λαούς τῆς γῆς. Οἱ βαρβαρότητες πού ἔχουν διαπραχθεῖ ἐν ὀνόματι «κίερῶν πολέμων» στό παρελθόν δέν πρέπει νά ἀποσιωποῦνται γιατί ἡ ἐπανάληψη αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων κατά τῆς ἀνθρωπότητας θά γίνεται συνεχῶς ἐφ' ὅσον θά ὑπάρχει ἀνοχή καί συμπόρευση.

13. Ἀκατονόμαστη βλασφημία.

14. Ἀκατονόμαστη βλασφημία.

Θά δανειστοῦμε καί πάλι ἀποσπάσματα ἀπό τό θαυμάσιο βιβλίον τοῦ διακεκριμένου συγγραφέα Π. Μ. Σωτήρχου «Ἡ γιαγιά μου ἢ ἄλωση», πού φανερώνουν μέ δραματικό τρόπο τοῦ λόγου τό ἀληθές.

«Ἐνας ἀπό τοὺς ἀρχηγούς τοῦ Σουλτάνου Μωχάμετ ἦταν ὁ Μαχμούτ πασᾶς, πού ἦταν σκέτο θηρίο ἐνάντια τῶν χριστιανῶν. Σκληρός, ἄγριος κι ἀδίστακτος γιά κάθε σφαγή καί κάθε ἔγκλημα. Σκότωνε ἀνεξέταστα καί γέροντες καί παιδιά καί δέν σήκωνε μύγα στό σπαθί του. Ὅποιος βρισκόταν στό δρόμο του καί τόν ἐμπόδιζε στά φοβερά του σχέδια ἔπρεπε νά πεθάνῃ ἀμέσως» (σελ. 85).

«Οἱ οὐλεμάδες διατάχτηκαν νά πᾶνε σ' ὅλα τὰ μέτωπα τῶν πολιορκητῶν γιά νά τονώσουν τό φρόνημα τῶν πολεμιστῶν, λέγοντας ὅτι πρέπει νά πολεμήσουν μέχρι τήν τελευταία τους πνοή, γιατί αὐτό ἦταν τό θέλημα τοῦ μεγάλου Προφήτη. Πρέπει ἡ Πόλις νά πατηθεῖ καί νά ὑποταχθεῖ στό μισοφέγγαρο τοῦ Ἰσλάμ. Κι ὅτι ἡ νίκη αὐτή θά εἶναι ἕνας θρίαμβος καί θά φέρει τήν εὐτυχία στους πιστούς πολεμιστάς τοῦ Σουλτάνου καί πολλά ἀγαθά πού δέν περιγράφονται» (σελ. 144).

Καί ὅταν ἡ «Πόλις ἐάλω» οἱ σκηνές καί εἰκόνες βαρβαρότητας εἶναι τόσες πολλές πού δύσκολα περιγράφονται καί ἐξιστοροῦνται. Ἐνα μόνο ἀπόσπασμα ἀπό τό μεγάλο κεφάλαιο τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Σωτήρχου, πού ἀναφέρεται στήν ἄλωση τῆς Πόλης, ἀποδεικνύει τή φρικτή θηριωδία τῶν ἰσλαμιστῶν ἐκεῖνες τίς ὥρες πού ἦσαν μέρος ἀπό τίς «μεγάλες ὥρες τῆς ἀνθρωπότητας» κατά τόν Στέφαν Τσβάιχ.

«Οἱ βάρβαροι σπάσανε τίς πόρτες τῆς Ἁγίας Σοφίᾶς κι ὄρμησαν μέσα καθαλλαρεῖοι καί πεζοί, μέ τίς γιαταγάνες γυμνές κι ἄρχισαν νά σφάζουν ἀλύπητα ὅποιον βλέπανε μπροστά τους. Καί πέφτανε κορμιά καί κεφάλια σάν τὰ θερισμένα στάχυα, γέροι καί παιδιά καί ὕστερα οἱ κληρικοί, πού τραβοῦσαν τήν προσοχή τῶν ἀπίστων πού θέλανε νά πάρουν τά χρυσοκέντητα ἄμφιά τους. Τρέχουνε τά αἵματα στό δάπεδο τοῦ ναοῦ... Οἱ εἰσβολεῖς κομματίζαν τίς ἱερές εἰκόνες γιά νά πάρουν τά ἀφιερῶματά τους καί τίς πετοῦσαν στά σκουπίδια καί μαζί τὰ ἱερά λείψανα γιά νά πάρουν τίς ὀλόχρυσες θήκες τους ...

Τίς γυναῖκες καί τοὺς ἄντρες πού αἰχμαλώτιζαν τοὺς ἔδεναν μέ σκοινιά στά δέντρα γιά σιγουριά. Ὅλη ἡ Ἐκκλησία εἶχε γεμίσει αἵματα καί πτώματα ... ἐνῶ πολλοί Ἀγαρηνοί βίαζαν νέες καί ὁμορφες ἀρχοντοπούλες ... κι ὅσοι ἀντιστέκονταν τοὺς ἔσφαζαν τήν ἴδια στιγμή Οἱ βάρβαροι μπῆκαν στό ἱερό καί φόρεσαν ἕνα κόκκινο φέσι πάνω στόν Ἐσταυρωμένο τῆς Ἁγίας Τράπεζας, ὡσάν δεύτερο ἀγκάθιο στεφάνι καί πέταξαν τά Ἅγια Δῶρα, τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ καταγῆς, γιά νά πάρουν τό χρυσό δισκοπότηρο. Τοὺς κληρικούς τοὺς ἔσφαξαν ὅλους κι ἔρριχναν τά λειτουργικά τους ἄμφια πάνω στά ἄλογά τους γιά στολίδι

Ὑστερα βάζανε τίς πόρνες μέσα στό Ἱερό τοῦ ναοῦ καί ἄρχισαν νά ὀργιάζουν, ἄλλοι μέ γυναῖκες κι ἄλλοι μέ ἀνήλικα ἀγόρια ... Δέν ὑπῆρχε βρωμιά πού δέν τήν ἔκαναν καί κακουργία πού νά μὴν τήν ἐπραξάν. Εἶναι ἀδύνατο νά περιγραφεῖ μέ λόγια τό ἀσιατικό ἐκεῖνο ἀνοσιούργημα, γιά τό ὅποιο πρέπει νά ντρέπεται αἰώνια ἡ ἀνθρωπότητα ὀλόκληρη ... ».

Τέτοιου εἶδους ἀνοσιουργήματα συνέδησαν σέ ὅλες τίς χῶρες πού εἰσέβαλαν ἰσλαμιστές καί ἐπέβαλαν διά τῆς βίας τή θρησκεία τους. Καί συμβαίνουν καί σήμερα ὅπως τό «εἶδε» ἔκπληκτη ἡ ἀνθρωπότητα μέ τήν τρομοκρατική ἐνέργεια τῆς 11ης Σεπτεμβρίου καί μέ ὅσα «ἔμαθε» ἀπό τή ζωὴ καί πολιτεία» τῶν Ταλιμπάν.

Εὐχόμαστε οἱ ἰσχυροί τῆς γῆς, πού εἰσέπραξαν ἀπό τοὺς εὐεργετηθέντες τήν ἀχαριστία τους, νά ἀναθεωρήσουν τή στάση τους καί νά ἀναζητήσουν πιστούς φίλους ἐκεῖ πού πραγματικά ὑπάρχουν.

– **«Βασιλιά μὴ προχωρεῖς κόντρα στὸν ἄνεμο, γιατί θά σέ βλάψει», εἶπαν οἱ συνοδοὶ τοῦ Βασιλιά Λήρ, στό ὁμώνυμο ἔργο τοῦ Σαίξπηρ, σ' ἓναν περίπατό του στό δάσος.**

– **«Δέν θά μέ βλάψει - τοὺς ἀπάντησε ὁ Βασιλιάς - γιατί δέν τόν ἔχω εὐεργετήσει ποτέ».**

«Τζιχάντ»

Τοὺς τρεῖς τελευταίους μῆνες, μετά τὰ φοβερά γεγονότα πού ἄλλαξαν τή ροή τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου, ἀκούσαμε ἀπό τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης ἀκατανόητα πράγματα.

Δέν μιλάμε βέβαια μόνο γιά τή μόνιμη σχεδόν παρουσία τοῦ ἔγχρωμου Ἰμάμη ἀπό τὰ «παράθυρα» τῶν καναλιῶν, ὅπου ἀσκοῦσε, θά λέγαμε ἀθέμιτο προσηλυτισμό καί προσπαθοῦσε ὁ ταλαίπωρος νά δικαιολογήσει τὰ ἀδικαιολόγητα καί νά «ἐξωραΐσει» συνέπειες ἱερῶν πολέμων καί φανατικῶν ἐνεργειῶν ἀπό ὀπαδούς τοῦ Ἰσλάμ. Εὐτυχῶς πού μία χριστιανή κυρία φιλοξενούμενη κι αὐτή ἐνός «παραθυριού», τοῦ μίλησε μέ τή γλῶσσα τῆς ἀλήθειας καί τόν ἔβαλε στή θέση του. «Σέ βλέπομε, τοῦ λέει, κάθε μέρα ν' ἀσκεῖς προπαγάνδα καί δέν μᾶς ἀφήνεις τώρα νά ποῦμε κι ἐμεῖς τή γνώμη μας». Ὁ Ἰμάμης βουδάρθηκε πρὸς στιγμή, ἀλλά δέν ἔπαυε νά ἐμφανίζεται στά κανάλια σχεδόν καθημερινά.

Δέν μιλάμε γι' αὐτό μόνο τό γεγονός. Μιλάμε καί γιά τήν περιέργη συμπεριφορὰ ὀρισμένων Ἑλλήνων δημοσιογράφων, οἱ ὅποιοι σέ ἐκπομπές - συζητήσεις, ὄχι μόνο καλοῦσαν τήν «ἀντίθετη», πλευρά, ἀλλά μεροληπτοῦσαν σέ κρίσεις καί ἀξιολογήσεις πράξεων καί γεγονότων παλαιῶν καί συγχρόνων.

Ἀκούσαμε μάλιστα ἀπό ἓναν Ἰμάμη τῆς Θράκης, προσκεκλημένο ἀπό τήν Ἄννα Παναγιωταρέα καί τοῦτο τό ἐξωφρενικό. «Τζιχάντ», εἶπε ὁ Ἰμάμης, «δέν σημαίνει πόλεμο μόνο μέ ὅπλα, ἀλλά σημαίνει καί ἐκστρατεία ἀγάπης».

Ἡ δήλωση αὐτή ἀποτελεῖ «μνημεῖο» παραχάραξης τοῦ νοήματος καί τῆς πρακτικῆς τῆς ἔννοιας τοῦ «τζιχάντ», τοῦ «ἱεροῦ πολέμου» ἀπό τοὺς Ἰσλαμιστές κατά τήν πορεία τῆς δυναμικῆς παρουσίας τους στήν Ἱστορία τῆς

ἀνθρωπότητας. Κάθε φορά πού τέθηκε σ' ἐφαρμογή ὁ Ἰερὸς πόλεμος, ἀκολούθησαν σφαγές, αἵματα, λεηλασίες, θρῆνοι καί ὄδυρμοί καί βίαιοι ἐξισλαμισμοί. Ἄς μὴν προσπαθοῦν λοιπὸν νά «ἐξωραΐσουν» τό «Τζιχάντ», οἱ συμπαθεῖς κατά τὰ ἄλλα ἱμάμηδες, πού ζοῦν καί λειτουργοῦν ἐλεύθερα στή χώρα μας, ἐνῶ ὅπως εἶπε Ὁρθόδοξος ποιμένας, σέ «παράθυρο» καναλιῶν, εἶναι ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνο νά κάνει χριστιανὸς τό σταυρό του σέ χώρες τοῦ Ἰσλάμ. Εἴμαστε μάρτυρες ἄλλωστε τῶν ὄσων συμβαίνουν τελευταῖα μέ τίς διώξεις χριστιανῶν στήν Ἰνδονησία, ὅπου χιλιάδες Χριστιανοὶ διώκονται καί γιά νά γλιτώσουν ἀπὸ τοὺς ἰσλαμιστές, ἐγκαταλείπουν τὰ σπίτια τους καί τή χώρα τους.

Ἐκστρατεία ἀγάπης κάνει μόνο ἡ εὐλογημένη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐφαρμόζει ἔμπρακτα τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου μας, νά ἀγαποῦν οἱ πιστοὶ τῆς ἀκόμη καί τοὺς ἐχθρούς τους (Ματθ. 5, 44) καί τή λογική τῆς «ἀνοησίας» κατὰ τοὺς ἄλλοθρήσκους στήν ἄλλη ἐντολή: «ἂν σέ χτυπήσει κάποιος στό δεξί σαγόνι νά τοῦ στρέψης καί τό ἄλλο» (Ματθ. 5, 39). Ἐνῶ σύμφωνα μέ τό Κοράνι καί τό Νόμο τοῦ Ἰσλάμ θεωρεῖται μακάριος ὁποῖος πεθαίνει σκοτώνοντας «ἀπίστους».

Ἄς σταματήσουν ἐπὶ τέλος οἱ Ἕλληνες δημοσιογράφοι στό ὄνομα δήθεν μιᾶς «ἀντικειμενικῆς» ἐνημέρωσης νά ἀποσιωποῦν γεγονότα καί πράξεις πού πονοῦν ἴσως, ἀλλά ἡ παρουσί-ασή τους εἶναι ἀπαραίτητη τόσο γιά τή γνώση τῆς ἱστορίας, ὅσο καί γιά τήν ἐξαγωγή χρησιμῶν διδαγμάτων γιά τή στάση μας σέ παρόμοιες καταστάσεις. Κανένας ὑπολογισμὸς καί κανένας φόβος ἀπὸ κάποιους πού φέρουν τό ὄνομα ἀγρίων θηρίων δέν πρέπει νά ἐμποδίζει τό κοινωνικὸ λειτούργημα τῆς σωστῆς ἐνημέρωσης ἀπὸ τοὺς ἐντεταλμένους γιά τό ἔργο αὐτὸ δημοσιογράφοι. Οἱ δημοσιογράφοι διαμορφώνουν τήν κοινὴ γνώμη, γι' αὐτὸ ἡ εὐθύνη τους εἶναι πάρα πολὺ μεγάλη. Ἄς προσέξουν λοιπὸν μήπως μέ ὅσα γράφουν καί λένε στά Μ.Μ.Ε. ἀποδυναμώσουν τίς ἀντιστάσεις καί εὐαισθησίες τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ στά ἐθνικὰ ζητήματα καί σέ θέματα πίστεως.

«Μόλις νίκησε ο Μωάμεθ, κράτησε τό φοβερό όρκο του. Μετά τή σφαγή, αφήνει στή διάκριση τών πολεμιστών του τά πάντα: Σπίτια, εκκλησίες, μοναστήρια και παλάτια, άντρες, γυναίκες και παιδιά. Χιλιάδες στρατιώτες τρέχουν σά δαίμονες μέσα στους δρόμους, προσπαθώντας νά ξεπεράση ό ένας τόν άλλο. Ή πρώτη έφοδος έγινε στίς εκκλησίες πού ήτανε γεμάτες διαμαντικά και χρυσά σκεύη. Όταν μπαίνουν μέσα σ' ένα σπίτι, κρεμάνε τό λάβαρό τους στήν πόρτα του, για νά ειδοποιηθούν οι άλλοι ότι ή λεία του σπιτιού αυτού είναι δική τους. Εκεί μέσα, δέ βρίσκουν μόνο στολίδια, ύφασματα και κάθε είδους κινητά πλούτη. Βρίσκουν επίσης και γυναίκες πού θά πουληθούν σά σαράγια, άντρες και παιδιά πού θά πάνε σά σκλαβοπάζαρα.

Μέ τό καμτοίκι, βγάζουν έξω απ' τίς εκκλησιές κοπάδια - κοπάδια τούς δυστυχημένους πού κατέφυγαν εκεί μέσα, σφάζουν τούς γέρους - πλάσματα περιττά και στόματα άχρηστα - και παίρνουν τούς νέους δεμένους σάν κτήνη. Συγχρόνως, καταστρέφουν τά πάντα μέ λύσσα και ήλιθιότητα. Όλα τά πολύτιμα κειμήλια και τά έργα τέχνης, πού περισώθηκαν απ' τή λεηλασία τών σταυροφόρων, έξ ίσου, ίσως, τρομερή, σπάζονται τώρα, γκρεμίζονται, γίνονται κομμάτια απ' αυτούς τούς παράφρονες. Καταστρέφουν πολύτιμους πίνακες, γκρεμίζουν μέ σφυριά τά θαυμαστότερα αγάλματα, σκίζουν ή θρωμίζουν τά βιβλία πού θά κληροδοτούσαν στό μέλλον τή σοφία τών αιώνων, τόν άθάνατο θησαυρό τής έλληνικής σκέψης και ποίησης.

Ή ανθρωπότητα δέν θά μπορέση νά εκτιμήση ποτέ σέ όλη του τήν έκταση τό κακό πού μπήκε απ' τήν Κερκόπορτα εκείνη τή μοιραία ώρα, ούτε τό τί έχασε ό κόσμος του πνεύματος μέ τήν κατάληψη του Βυζαντίου».

Άπό τό βιβλίο του Στέφαν Τσβάιχ
«Οι μεγάλες ώρες τής ανθρωπότητας», σελ. 12

**Τό Συμβούλιο Έπικρατείας άκυρώνει
πράξη του Έπουργού Έθνικής Άμύνης
πού τοποθετούσε χιλιαστή - αντίρρηση
συνειδήσεως σέ Φιλανθρωπικό Ίδρυμα
τής Έκκλησίας**

Κατ' επανάληψη έχουν διατυπωθει παράπονα, διότι Χιλιαστές και άλλοι αίρετικοί, πού απαλλάσσονται από τήν στρατιωτική θητεία, τοποθετούνται σέ φιλανθρωπικά ιδρύματα και δή τής Έκκλησίας και αυτό είναι απολύτως αντιφατικό. Δέν είναι δυνατόν ή Έκκλησία πού είναι θύμα του έγκλήματος του προσηλυτισμού τών Χιλιαστών και τών άλλων αίρετικών νά τούς δέχεται σά ιδρύματά της από τήν άλλη πόρτα. Και δέν είναι δυνατόν επειδή τό κράτος απέφασισε να απαλλάξει τούς κυρίους αυτούς από τόν στρατό νά τό κάνει «μέ τίς πλάτες τής Έκκλησίας». Είναι κάτι πού ό Έλληνας πολίτης δέν μπορεί νά τό δεχθει.

Ή παρούσα περίπτωση άφορούσε άπόφαση του Έπουργού Έθνικής Άμύνης, ή όποια απήλασε αντίρρηση συνειδήσεως από τήν στρατεύση και τόν έτοποθετούσε για «εναλλακτική θητεία» σέ φιλανθρωπικό ίδρυμα του Αιγίου προ-

εδρευόμενο υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αιγιαλείας και Καλαβρύτων (φαίνεται, ότι έπρόκειτο για Χιλιαστή άν κρίνουμε από τό όνομα του δικηγόρου του, πού είναι ό δικηγόρος τών Χιλιαστών). Ήτοι ή Μητρόπολις Αιγιαλείας *ύποχρεώνεται* νά άπασχολει σέ ίδρυμά της έναν Χιλιαστή !!!

Ή τοποθέτηση του ως άνω στό έν λόγω ίδρυμα (Κέντρο φυσικής αποκαταστάσεως) έγινε *χωρίς τήν θέληση του ιδρύματος* και παρά τήν αντίρρησή του. Κατόπιν τούτου τό Ίδρυμα προσέφυγε στό Συμβούλιο Έπικρατείας, υπεστήριξε ότι ή άπόφαση αυτή του Έπουργού Έθνικής Άμύνης ήταν παράνομη και εξήτησε τήν άκύρωσή της. Τό Συμβούλιο Έπικρατείας έκανε άποδεκτή τήν προσφυγή του ως άνω Ίδρύματος και άκύρωσε τήν έν λόγω ύπουργική άπόφαση ως παράνομη διά τής υπ' αριθμ. 575/2001 άποφάσεως του. Ή δέ παρανομία της έγκειται, στό ότι ή τοποθέτηση του προσώπου αυτού στό Ίδρυμα έγινε χωρίς τήν θέληση του τελευταίου (δηλ. Του Ίδρύματος).

Πρέπει λοιπόν ή πολύ σπουδαία αυτή άπόφαση του Συμβουλίου Έπικρατείας νά γίνει ευρύ-

τερα γνωστή σε όλες τις Ίερες Μητροπόλεις, ώστε τά φιλανθρωπικά τους ιδρύματα να μὴ καταλαμβάνονται ἀπὸ αἰρετικούς καὶ μάλιστα ἀπὸ ἐκείνους πού ἔχουν ἐντολή ἄνωθεν νά ἀσκοῦν παράνομο προσηλυτισμό.

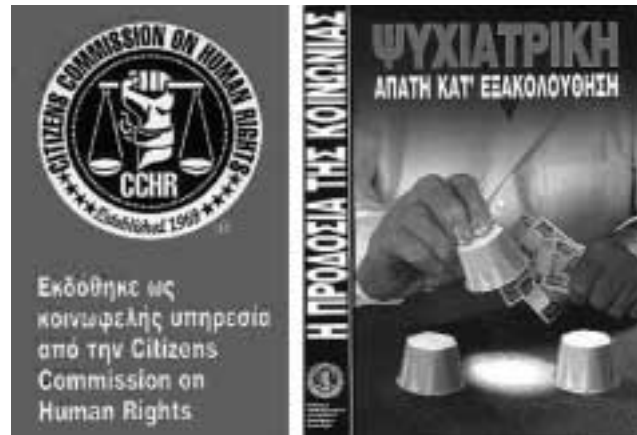
Ἄξιζει νά προστεθεῖ, ὅτι στήν ὡς ἄνω δίκη ἐνώπιον τοῦ Συμβ. Ἐπικρατείας ἤσκησε παρέμβαση καί ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Χιλιαστής ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως καί μὴ καταργήσεως τῆς ἐπιμάχου ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία (παρέμβαση) ἀπερρίφθη. Ἀπὸ κοντά (μέ παρέμβαση γιὰ τὸν ἴδιον λόγο δηλ. τὴν διατήρηση καί μὴ ἀκύρωση τῆς ὑπουργικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως) καί ἡ ὁργάνωση μέ τὸν βαρύνδουπο τίτλο «Ἑλληνική Ἔνωση γιὰ τὰ Δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου καί τοῦ Πολίτη». Βεβαίως τὴν παρέμβαση αὐτὴ τὸ Συμβούλιο Ἐπικρατείας δὲν ἐδέχθη κἀν νά τὴν συζητήσει, διότι, ἔκρινε, ὅτι ἡ ὁργάνωση αὐτὴ δὲν ἔχει κανένα ἔννομο συμφέρον στήν παρούσα ὑπόθεση.

Βεβαίως ἡ ἐν λόγω ὁργάνωση, μέ τὸν τόσο βαρύνδουπο τίτλο, θά πρέπει νά μᾶς ἐξηγήσει, γιατί ἐνδιαφέρεται τόσο πολὺ γιὰ τὰ ἀτομικά δικαιώματα τοῦ Χιλιαστοῦ καί ὄχι γιὰ τὰ ἀτομικά δικαιώματα τοῦ Ἰδρύματος τοῦ Αἰγίου; Δύο μέτρα λοιπόν καί δύο σταθμὰ κύριοι; Ἡ μήπως ἀτομικά δικαιώματα ἔχουν μόνον οἱ Χιλιαστές καί ὄχι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί; Ἄν π.χ. ἓνας Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ἐπιχειροῦσε νά μπεῖ σ' ἓνα ἴδρυμα τῶν Χιλιαστῶν ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος ὁργάνωση θά ξεσπάθωνε ἄν οἱ Χιλιαστές ἠρνοῦντο νά τὸν δεχθοῦν; ἢ θά εἰώπα; Καλεῖται λοιπόν ἡ ὁργάνωση αὐτὴ νά μᾶς γνωρίσει πότε ἄλλοτε ἄσκησε παρέμβαση ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, ὅταν ἐθίγοντο ἀτομικά δικαιώματα Χριστιανῶν Ὁρθοδόξων; (διότι τέτοιες προσφυγές στό Συμβούλιο Ἐπικρατείας εἶναι καθημερινές).

Γιὰ τὴν Ε.Π.Α.Ν.ΔΙ. (Σαηεντολογία)

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σέ ἐγκύκλιο σημείωμά της πληροφορεῖ τίς Ίερες Μητροπόλεις γιὰ ὁργανωμένη ἐπίθεση τῆς Ε.Π.Α.Ν.ΔΙ. (ἡ ὁποία εἶναι θυγατρικὴ τῆς Σαηεντολογίας στήν Ἑλλάδα) κατὰ τῆς ψυχιατρικῆς ἐπιστήμης.

«Διὰ τοῦ παρόντος καί πρὸς ἀντιμετώπιση τῶν πανταχόθεν προερχομένων κατὰ τῆς Ὁρθο-

Ἐντύπο κατὰ τῆς ἐπιστήμης τῆς Ψυχιατρικῆς ἀπὸ τὴν ἀδίστακτη ὁργάνωση τοῦ Χάμπαρντ.

δόξου Χριστιανικῆς Πίστεως ἐπιφορῶν, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι ὑπὸ τῆς «Ἐπιτροπῆς Πολιτῶν γιὰ τὰ Ἀνθρώπινα Δικαιώματα» (Ε.Π.Α.Ν.ΔΙ.), ἐξεδόθη καί ἀπεστάλη εἰς τινες Ἱερούς Ναοὺς φυλλάδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ψυχιατρικὴ, καταπάτηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καί παγκόσμια ἀποτυχία», μέ περιεχόμενον ἄκρως ἐχθρικόν καί ὑβριστικόν κατὰ τῆς ἐπιστήμης τῆς Ψυχιατρικῆς, μέ στόχον «νά ἐξαπλωθῇ ἡ τεχνολογία τοῦ Λαφαγιέτ Ρόν Χάμπαρντ».

Ὡς ἐκ τούτου, ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ἐν λόγω ἐντύπου, ὑπομνησκόντες ὑμῖν ὅτι ἡ ὡς ἄνω «Ἐπιτροπὴ» γνωστὴ διεθνῶς καί ὡς «κοινωφελὴς ὑπηρεσία» «Citizens Commission on Human Rights», ἀποτελεῖ θυγατρικὴν ὁργάνωσιν τῆς γνωστῆς παραθρησκευτικῆς ὁργανώσεως «Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία τῆς Σαηεντολογίας», πρῶην Κ.Ε.Φ.Ε. (Κέντρον Ἐφηρμοσμένης Φιλοσοφίας Ἑλλάδος), τὸ ὁποῖον διελύθη διὰ τῶν ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθμ. 7380/1996 τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν καί 10493/1997 τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

Τυχάνει εἰς ἅπαντας γνωστὴ ἡ ἐχθρική στάσις τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς ἐναντι τῆς ἐπιστήμης τῆς Ψυχιατρικῆς καί ἐξ ἄλλων ἐντύπων, τὰ ὁποῖα μάλιστα ἐκυκλοφόρησαν εἰς Γυμνάσια καί Λύκεια τῆς χώρας, ἀλλὰ καί ἡ ἀντιεκκλησιαστικὴ δραστηριότης αὐτῆς, ἰδίᾳ διὰ τῆς μυστικῆς παρακολουθήσεως ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῆς εισαγγελικῆς ἐρεῦνης εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ὁργανώσεως ταύτης».

Χάρι Πότερ και οι δηλώσεις τῆς J. K. Rowling στους Times

Ἐγινε γνωστό καί κυκλοφόρησε εὐρύτατα, τόσο στό ἐξωτερικό ὅσο καί στή χώρα μας ὅτι ἡ Joanne Kathleen Rowling, συγγραφέας τῶν βιβλίων τῆς σειρᾶς «Χάρι Πότερ», ἀνήκει στήν «ἐκκλησία τοῦ Σατανᾶ», ὅτι τά μισά ἀπό τά ἔσοδα τῶν βιβλίων τῆς χρηματοδοτοῦν τήν ἐν λόγω «ἐκκλησία» κι ὅτι ἡ ἴδια ἔκανε βλάσφημες δηλώσεις σέ συνέντευξή τῆς στους Times, σχετικά μέ τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀξίζει τόν κόπο νά προσπαθήσουμε νά ἀνιχνεύσουμε τήν ἀλήθεια αὐτῶν τῶν εἰδήσεων καί νά ἀξιολογήσουμε τίς πηγές προέλευσής τους. Ἀκόμη ἄς θυμηθοῦμε ὅτι πολλές φορές ἡ ἀδεξιότητα, πού ἐπιδεικνύουμε ὅταν προσπαθοῦμε νά καταδείξουμε τό κακό, τήν πλάνη ἢ καί τή δολιότητα αὐτῶν πού βάλλουν κατά τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν πιστῶν, ἀποβαίνει εἰς βάρος τῆς ὑποχρέωσής μας νά πληροφορήσουμε σωστά καί νά δώσουμε τήν καλή μαρτυρία.

Ἡ σοβαρή ἀναζήτηση στό διαδίκτυο (internet) εἶναι σίγουρα μιά δύσκολη ἐργασία, πού ἀπαιτεῖ ἐξειδικευμένες γνώσεις, ἄν καί συχνά θεωρεῖται, ἀπό πολλούς, σάν ἀπλή καί εὐκολή ἐνασχόληση. Ὁ ἐξειδικευμένος ἀναζητητής τοῦ δικτυακοῦ χώρου ὁμοιάζει συχνά, μέ τόν ἐξειδικευμένο μελετητή μιᾶς μεγάλης βιβλιοθήκης, πού ξέρεي νά ξεχωρίζει τό σοβαρό ἄρθρο, τό ἔγκυρο βιβλίο, τό ἐπώνυμο καί ἀξιόπιστο σύγγραμμα, ἀπό τό λαϊκό μυθιστόρημα, τό περιοδικό «ποικίλης ὕλης», τό εἰκονογραφημένο ἔντυπο μαζικῆς κατανάλωσης.

Τό διαδίκτυο εἶναι ἕνας ὁλόκληρος κόσμος - ἄν καί «εἰκονικῆς πραγματικότητας»-, ὅπου ὑπάρχουν τά πάντα. Ὁ καθένας μπορεῖ νά δημιουργήσει δικτυακούς τόπους (sites) καί νά προβάλλει ὅ,τιδήποτε. Κανείς δέν τόν ἐλέγχει, κανείς δέν μπορεῖ νά τόν ἐλέγξει, πολύ δέ μᾶλλον νά τόν σταματήσει. Οἱ κρατικοί νόμοι δέν ἰσχύουν. Τό internet εἶναι παγκόσμιο κι ἔν πολλοῖς ἀνεξέλεγκτο. Τό ἦθος καί ἡ δεοντολογία μποροῦν νά ἰσχύουν στό διαδίκτυο μόνο στό μέτρο, πού οἱ ἐμπλεκόμενοι διαθέτουν ἦθος κι αὐτό κάποτε στό μέτρο, πού κατανοοῦν αὐτές τίς ἐννοιες.

Τά τέσσερα βιβλία τῆς J. K. Rowling στήν Ἑλληνική ἔκδοση.

Στά πλαίσια αὐτῆς τῆς δεοντολογίας, στό διαδίκτυο ὑπάρχουν καί λειτουργοῦν δεκάδες τόποι, πού προβάλλουν μέ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο τό «φαινόμενο Χάρι Πότερ».

Πέραν ἀπό τά «ἐπίσημα» sites τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Bloomsbury, πού ἔχει ἀναλάβει τά βιβλία τῆς Ρόουλινγκ στόν ἀγγλόφωνο χώρο ἢ τῶν «Ἐκδόσεων Ψυχογιός» –στή χώρα μας– πού φυσικά προβάλλουν θετικά καί διαφημιστικά τό σχετικό ὕλικό, ὑπάρχουν καί δεκάδες sites σέ ὅλο τόν κόσμο καί σέ διάφορες γλώσσες, πού προβάλλουν καί ὑποστηρίζουν τή συγγραφέα καί τό ἔργο τῆς. Πόσοι ἀπό αὐτούς τοῦς δικτυακοῦς τόπους ἀνήκουν πραγματικά σέ ὀπαδούς (fans) τοῦ μικροῦ μάγου καί πόσα sites ἀποτελοῦν διτρίνες δῆθεν ὀπαδῶν, ἀλλά ἀνήκουν οὐσιαστικά στό εὐρύτατο κύκλωμα προώθησης τῶν προϊόντων τῆς σκωτσέζας συγγραφέως εἶναι δύσκολο νά τό ξέρει κανείς.

Παράλληλα, μέ τό κύκλωμα τῶν ὀπαδῶν, πραγματικῶν ἢ εἰκονικῶν, ἀναπτύσσεται καί ἡ ἀντίστοιχη δημοσιογραφική δραστηριότητα τῶν δεκάδων «ἠλεκτρονικῶν ἐντύπων», ἐφημερίδων καί περιοδικῶν, μικρῶν καί μεγάλων, πού ἀναπαράγουν τά δημοσιεύματα τοῦ παραδοσιακοῦ τύπου ἢ ἀπλῶς δημοσιεύουν ἢ ἀναδημοσιεύουν –ὅπου οἱ φορεῖς αὐτοί δέν ἀποτελοῦν προέκταση κάποιου παραδοσιακοῦ ἐντύπου– τίς σχετικές εἰδήσεις, μιᾶς καί ἡ J. K. Rowling καί ὁ Χάρι Πότερ ἀποτελοῦν σήμερα ἕνα ἔντονου ἐνδιαφέροντος δημοσιογραφικό γεγονός.

Ἐνα τρίτο μέσον ἀναπαραγωγῆς ἠλεκτρονικῶν εἰδήσεων, σχετικά μέ τόν Χάρι Πότερ, ἀποτελεῖ τό «Ἡλεκτρονικό Ταχυδρομεῖο» (Email) καί οἱ «Ὁμάδες Συζήτησης» (Chat Groups) μέσω τῶν ὁποίων ὅλων τῶν εἰδῶν τά μηνύματα στέλνονται ἢ δημοσιεύονται στό διαδίκτυο.

Καί τέλος, ἔχουμε τίς ἑκατοντάδες χριστιανικές ὁμολογίες, πού διακινοῦνται στό internet, μέ δικούς τους δικτυακούς τόπους καί ἠλεκτρονικά ἔντυπα, πού ἀνάλογα μέ τήν «εὐαισθησία» τους, τόν φονταμενταλισμό ἢ τήν πλήρη ἐκκοσμικευσή τους, ἀντιμετωπίζουν τό φαινόμενο.

Μέσα στόν κυκεῶνα αὐτό τῆς πληροφόρησης καί τῆς παραπληροφόρησης ὑπάρχει ἀρκετή δυσκολία γιά τόν μῆ ἐξειδικευμένο ἐρευνητή νά χαθεῖ ἢ νά ἀποκομίσει ἐλλειπείς ἢ καί λανθασμένες πληροφορίες.

Στό σχόλιο αὐτό θά σᾶς παραθέσουμε τά ἀποτελέσματα τῆς προσωπικῆς μας ἐρευνας καί θά ἀφήσουμε σέ σᾶς τήν ἐξαγωγή τῶν συμπερασμάτων.

Τά περί βλασφημῶν δηλώσεων τῆς J. K. Rowling, σέ συνέντευξή της στούς Times, φαίνεται ὅτι διαδόθηκαν μέ τή μορφή ἐπιστολῆς πού κάποιος Roger Lynn κοινοποίησε μαζικά μέσω ἠλεκτρονικοῦ ταχυδρομείου (Email). Τό περιεχόμενο τοῦ Email ἀφοροῦσε τό πρόσωπο τῆς Ρόουλινγκ καί τό περιεχόμενο τῶν τεσσάρων βιβλίων της, τά ὁποῖα ὁ ἐπιστολογράφος περιέγραφε μέ ἔντονα μελανά χρώματα, καθὼς καί τόν κίνδυνο, πού αὐτά ἀποτελοῦν γιά τά παιδιά. Δέν θά σταθοῦμε στόν τρόπο τῆς διατύπωσης τῶν παραπάνω, ἀπό τόν Lynn, ὅσο στό γεγονός ὅτι τά ἀναφερόμενα ὡς στοιχεῖα στό Email του, σύντομα ἀντικρούστηκαν ἀπό διαφόρους, οἱ ὁποῖοι παρέπεμπαν, ὡς πηγή τῶν στοιχείων, στό «σατιρικό» ἠλεκτρονικό περιοδικό «The Onion» (Τό Κρεμμύδι) καί εἰδικά στήν ἠλεκτρονική διεύθυνση: http://www.theonion.com/onion3625/harry_potter.html, ὡς ἀπόδειξη τῶν ἰσχυρισμῶν τους.

Ἐνα ἀκόμη χαρακτηριστικό στοιχεῖο σέ ὅ,τι ἀφορᾷ στό ἄρθρο, πού ἡ J. K. Rowling λέγεται ὅτι ἔδωσε, στίς 17 Ἰουλίου, στήν ἐφημερίδα London Times εἶναι καί ὁ ἰσχυρισμός ὅτι ἡ ἴδια ἢ ἐφημερίδα ἀπάντησε σέ πάνω ἀπό 300 Emails ἐνδιαφερομένων, διαψεύδοντας τό γεγονός καί παραπέμποντας ἐπίσης στό «σατιρικό» The Onion. Τό περιεργό πάντως εἶναι, ὅτι σήμερα ἢ ἱστοσελίδα (web page) στήν ὁποία ἀφορᾷ ἢ ἐν λόγω διεύθυνση, δέν ὑπάρχει στό διαδίκτυο καί κανεῖς δέ μπορεῖ νά ἰσχυρισθεῖ μέ βεβαιότητα, ὅτι πράγματι κάποτε ὑπῆρξε.

Ἐάν, πάλι ὁ ἰσχυρισμός γιά τήν ὑπαρξή «χιουμοριστικοῦ ἄρθρου» στό «The Onion» εὐσταθεῖ, οἱ χαρακτηρισμοί πρὸς τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας εἶναι τόσο ἀπαράδεκτα βλάσφημοι, πού ὁ ὄρος «περιύβριση θρησκευματος» μοιάζει μᾶλλον σάν κολακεία πρὸς τόν ὅποιο συγγραφέα ἐνός τέτοιου κειμένου.

Στό γεγονός αὐτό ἀξίζει νά σταθοῦμε καί νά προβληματιστοῦμε στό γιατί μιά παγκοσμῆς πλέον γνωστή συγγραφέας –παρά τήν μόλις 5 ἐτῶν θητεία της στό συγγραφικό στερέωμα– μέ περιοσιά πολλῶν ἑκατομμυρίων λιρῶν, δέν ἔσπευσε νά μηνύσει τό «The Onion», πού λέγεται ὅτι τήν διέσυρε ἀποκαλώντας την σατανίστρια καί βάζοντας στό στόμα της ἀκατονόμαστες ὕβρεις πρὸς τό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου, τή στιγμή μάλιστα πού δικαίως κατηγορεῖται ὅτι προάγει τήν μαγεία καί τόν ἀποκρυφισμό στίς μικρές ἡλικίες. Ἡ Ρόουλινγκ ὅμως δέ φάνηκε νά ἐνδιαφέρεται γιά κάτι τέτοιο. Καί γεννᾶται ὁ προβληματισμός: Μήπως συμφέρει τελικά ... κάποιον νά κατηγορεῖται ψευδῶς γιά φρικτά ἐγκλήματα –τοῦ εἶδους πού γενικά τό κοινό ἀπορρίπτει–, γιά νά θεωρηθεῖ «διωκόμενος ἀδίκως» καί νά ἰσχυροποιηθεῖ στή συνείδηση τῶν ἐφησυχασμένων, τῶν ἀλλοτριωμένων, τῶν ... «δέ βαριέσαι τώρα. Αὐτά δέ συμβαίνουν σέ μᾶς»;

ΔΙΑΚΟΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

- Μέ ἐξαιρετική ἐπιτυχία συνεχίζεται ἡ λειτουργία τοῦ «**Σεμιναρίου Ὁρθοδόξου Πίστεως**» στό **Ἐνοριακό Κέντρο Ἁγίας Παρασκευῆς**, ὁδός **Ἀποστόλου Παύλου 10** μέ ὄργανωτικό καί οικονομικό φορέα τήν Π.Ε.Γ. Τό Σεμινάριο αὐτό, πού ὀνομάζεται καί «**Σεμινάριο οἰκοδομῆς στήν Ὁρθοδοξία**», διανύει ἤδη τήν 3η δεκαετία συνεχοῦς λειτουργίας του καί γίνεται σέ πλαίσια πραγματικῆς ἀδελφικῆς κοινωνίας καί ἀνετης συζητήσεως. Λειτουργεῖ μέ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τελεῖ ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου καί κατά τή διάρκειά του βοήθησε πολλούς ἀνθρώπους καί ιδιαίτερα νέους νά βγοῦν ἀπό καταστάσεις τρομοκρατίας καί ὑπαρξιακά ἀδιέξοδα, μετά ἀπό βιωματική διαπίστωση πῶς ὑπάρχει νόημα στή ζω-

Άπό τήν επίσκεψη τῶν συνεργατῶν τῆς Ἐνώσεως στόν τόπο τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀεμιήστου π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου.

ή, νόημα πού ἀνταποκρίνεται στήν ὑπαρξιακή ταυτότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ὄταν κανεῖς μάθει περισσότερο γιά τήν Ὁρθόδοξη πίστη καί γνωρίσει τήν ὀριοθέτηση τῆς πίστεώς του δέν κινδυνεύει ἀπό τίς αἰρετικές σειρήνες πού τόν περιμένουν σέ κάθε «πέρασμα» τῆς ζωῆς του.

Οἱ ὁμιλίες τοῦ Σεμιναρίου γίνονται ἀπό ἐκλεκτούς ὁμιλητές **κάθε Κυριακή ὥρα 11.30 ἕως 13.00**. Συνιστοῦμε ἐγκαρδίως στούς φίλους καί συνεργάτες μας νά συνεχίσουν τήν παρακολούθηση τῶν μαθημάτων τοῦ Σεμιναρίου καί νά φέρουν καί κάποιον ἄλλον μαζί τους φίλο ἢ γνωστό τους. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους πράξεις μας ἀποτελοῦν τό σημαντικότερο διακόνημα φιλανθρωπίας, πολύ ἀνώτερο ἀπό τό εὐλογημένο ὄντως διακόνημα τῆς παροχῆς ὑλικῆς βοήθειας στούς ἐνδεεῖς ἀδελφούς μας.

- Μέ κοινή ἀπόφαση τοῦ Πνευματικοῦ καί τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Ε.Γ. τό Ἐκπαιδευτικό Σεμινάριο τῆς Ἐνώσεώς μας γίνεται κατά τήν νέα ἐκπαιδευτική περίοδο μέ **διοργάνωση ἡμερίδων**. Πραγματοποιήθηκαν ἤδη δύο ἡμερίδες πρὸς τό σκοπό αὐτό, ἡ πρώτη στό Πνευματικό Κέντρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος Παγκρατίου, τήν **24η Νοεμβρίου** καί ἡ δεύτερη στό Ἐνοριακό Κέντρο τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγ. Παρασκευῆς τοῦ ὁμωνύμου προαστείου, τήν **15η Δεκεμβρίου**. Μετείχαν σέ κάθε ἡμερίδα περί τούς 100 περίπου συνεργάτες τῆς Π.Ε.Γ. οἱ ὁποῖοι εἶχαν τήν εὐκαιρία νά ἀκούσουν εἰσηγή-

σεις ἀπό ἐκλεκτούς ὁμιλητές σέ θέματα διακονίας ὑπέρ τῶν πλανεμένων ἀδελφῶν μας. Προηγείται κάθε ἡμερίδας κατανυκτική Θεία Λειτουργία καί μετὰ τίς ὁμιλίες - εἰσηγήσεις, ἀκολουθεῖ γεῦμα, ὅπου οἱ σύνοδοι ἀπολαμβάνουν πνεῦμα ἀδελφικῆς κοινωνίας καί ἀγάπης. Ἡ ἐπόμενη ἡμερίδα θά πραγματοποιηθεῖ στίς **26 Ἰανουαρίου 2002**.

Στίς ἡμερίδες αὐτές καταρτίζονται οἱ συνεργάτες τῆς Π.Ε.Γ. γιά νά προσφέρουν τίς ὑπηρεσίες τους σέ θέματα ἐνημερώσεως καί παροχῆς βοήθειας σέ ὅσους ἀπευθύνονται στήν Ἐνωση γιά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν ἀπό τήν αἰρετική ἐπιβουλή. Μποροῦν νά παρακολουθήσουν τίς ἡμερίδες ἐκπαιδευτικοί, ἀστυνομικοί καί ὑπάλληλοι τῶν Ὑπουργείων Ἐσωτερικῶν καί Δικαιοσύνης (ἔχουν ἐκδοθεῖ συστάσεις τῶν ἀρμοδίων Ὑπουργῶν), προκειμένου νά γνωρίσουν τό σκηνικό τῶν αἰρέσεων καί τῆς παραθηρηκείας καί ν' ἀντιμετωπίσουν ἀνάλογα φαινόμενα πού συναντοῦν στίς ὑπηρεσίες τους ἀπό ἐξευρωπαϊκά ρεύματα, αἰρέσεις, τάσεις πού ἀπειλοῦν τό Ὁρθόδοξο φρόνημα καί τίς πνευματικές καί πολιτιστικές μας ἀξίες.

- Στά πλαίσια καταρτισμοῦ εἰδικῶν συνεργατῶν τῆς Π.Ε.Γ., γιά νά μποροῦν νά ἐπιληφθοῦν συγκεκριμένων περιπτώσεων καί ζητημάτων συνεχίζεται ἡ **λειτουργία «Ὁμάδων ἐκπαίδευσης καί ἐπανένταξης»**, σέ συγκεκριμένες ἡμέρες καί ὥρες τῆς ἐβδομάδας. Στό

«ἐργαστήρι» αυτό γίνεται σέ βάθος ἔρευνα τῶν αἰρετικῶν, ἐξωχριστιανικῶν καί ἐξευρωπαϊκῶν τάσεων, ἡ ὀριοθέτηση τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Ὁρθοδόξου πολιτισμοῦ ἔναντι αὐτῶν τῶν τάσεων καί ἀναζητοῦνται τρόποι ἀντιμετωπίσεως τῶν ποικίλων πνευματικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων, πού δημιουργοῦνται σέ νεαρά κυρίως ἄτομα.

- Στίς **2 καί 3 Δεκεμβρίου** ἡ Π.Ε.Γ. πραγματοποίησε **διήμερη ἐκδρομή στήν Καζάρμα Μεσσηνίας**, ιδιαίτερη πατρίδα τοῦ μακαριστοῦ ἱδρυτοῦ της καί πνευματικοῦ γέροντός της π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου.

Ἡ ἐπίσκεψη στήν γενέτειρα τοῦ ἀειμνήστου πατρός εἶχε ὡς σκοπό τήν τέλεση μνημοσύνου ὑπέρ τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ γέροντος ἔδωσε δέ τήν εὐκαιρία στούς συνεργάτες τῆς Π.Ε.Γ., πού οἱ περισσότεροι ὑπῆρξαν πνευματικά του παιδιά, νά ἐκδηλώσουν τήν εὐγνωμοσύνη τους πρὸς αὐτόν καί νά γνωρίσουν τοὺς χώρους πού ἔζησε μικρός, μαθήτευσε καί ἀνδρώθηκε.

Ὁ Δῆμος τῆς περιοχῆς ἀνήγειρε στό προαύλιο τοῦ ἱεροῦ ἑνοριακοῦ ναοῦ ἀναμνηστική στήλη καί ὀνόμασε τόν πρό τοῦ ναοῦ χώρο «Πλατεῖα π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου».

Μετά τήν τέλεση τοῦ μνημοσύνου ἔκανε ὀμιλία γιά τόν π. Ἀντώνιο, ὁ π. Κυριακός Τσουρός, Γραμματεὺς τῆς Συνδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αἰρέσεων καί Πρόεδρος τοῦ Πνευματικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Ε.Γ., ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἐπὶ δύο δεκαετίες στενός συνεργάτης τοῦ ἀειμνήστου πατρός Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου καί τώρα συνεχίζει νά συντονίζει τό ὄλο ἔργο ἐνημέρωσης ἐπὶ των αἰρέσεων καί τῆς παραθρησκείας.

Ὁ π. Κυριακός ἐξῆρε τήν προσωπικότητα τοῦ π. Ἀντωνίου καί τήν προσφορά του στήν Ἐκκλησία καί τό Ἔθνος. Ὑπῆρξε, εἶπε, ἀκαταπόνητος ποιμένας καί τό πολύπλευρο συγγραφικό του ἔργο καί ἡ ἐξαιρετική διακονία του στοὺς τομεῖς πού τοῦ ἀνέθεσε ἡ ποιμένη Ἐκκλησία, θά ἀποτελεῖ γιά πολλές δεκαετίες ἀναντικατάστατη πηγή, ὅπου ἐρευνητές καί ἐργάτες τοῦ διακονήματος τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἔργου θά καταφεύγουν γιά ἐνημέρωσή τους. "Ὅλοι ἐμεῖς, κατέληξε, ἐμπνεόμαστε ἀπὸ τήν φωτεινὴ μορφή του καί ἀπὸ τό λαμπρὸ ἔργο του καί εἴμαστε ἀπο-

φασισμένοι νά πορευθοῦμε πιστά στό δρόμο πού ἐκεῖνος ἐχάραξε.

Στήν ἐκδήλωση αὐτὴ τῆς Π.Ε.Γ. παρευρέθηκαν ὄλοι σχεδόν οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Καζάρμα, ἀδελφοί καί συγγενεῖς τοῦ μακαριστοῦ πατρός καί ἀρκετοὶ ἐπισκέπτες ἀπὸ τήν πόλη τῆς Καλαμάτας.

Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπισκέφθηκαν τήν πρώτη καί δεύτερη ἡμέρα τόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος, τήν «Παναγία τὴν Ὑπαπαντῆ» ὅπως τήν ἀποκαλεῖ ὁ λαός, τήν Ἱερά Μονὴ Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης καί τό ἱερό προσκύνημα τῆς Ἁγίας Θεοδώρας.

- *Ραδιοφωνικὲς ἐκπομπές*

Ἀπὸ τόν Ραδιοφωνικό Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, **89,4 FM** μεταδίδονται οἱ ἐξῆς ἐκπομπές:

α) Κάθε Τρίτη, ὥρα 3.30 μ.μ. "Ὁρθόδοξη Μαρτυρία καί Ζωή". Ἐπιμελεῖται καί παρουσιάζει τήν ἐκπομπή ὁ π. **Κυριακός Τσουρός**, Γραμματέας τῆς Σ. Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αἰρέσεων καί Πρόεδρος τοῦ Πνευματικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Ε.Γ.

β) Κάθε Παρασκευὴ, ὥρα 3.30 μ.μ. "Ἐκκλησία καί Ἐκκλησίες". Σχολιάζουν διάφορα θέματα, συνεργάτες τῆς Π.Ε.Γ.

γ) Κάθε Κυριακὴ, ὥρα 3 μ.μ. "Σεμινάριο Ὁρθόδοξου Πίστεως". Μεταδίδονται οἱ ὀμιλίες τοῦ ὁμωνύμου Σεμιναρίου.

Τῆς δύο τελευταῖες ἐκπομπές ἐπιμελεῖται ἡ συνεργάτιδα τῆς Π.Ε.Γ. κυρία Αἰκατερίνη Ἀναγνωστοπούλου.

δ) Κάθε Παρασκευὴ, ὥρα 9.30 μ.μ. "Ὁρθόδοξία καί Κακοδοξία". Τὴν ἐκπομπὴ ἐπιμελεῖται καί παρουσιάζει ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. **Δανιὴλ Γούβαλης**.

Ἐπίσης, ἀπὸ τόν Ραδιοφωνικό Σταθμὸ "Πειραϊκὴ Ἐκκλησία" **91,2 FM**, μεταδίδεται **κάθε Κυριακὴ, ὥρα 5 μ.μ.**, ἀπὸ Σεπτέμβριο μέχρι Ἰούνιο, ἡ ἐκπομπὴ "Ὁρθόδοξία καί αἵρεση" μέ ὑπεύθυνο τόν κ. Μιχαὴλ Μαυροφοράκη.

Σχόλια "ἀντιαιρετικοῦ περιεχομένου" μεταδίδονται ἀπὸ τόν ἴδιο Σταθμὸ καί στήν πρωϊνὴ ἐκπομπὴ "**Καλημέρα**", μέ ἐπιμέλεια τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου Τσίλη.

Χάρι Πότερ. Περίληψη τῶν Βιβλίων

Όταν «ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων» μᾶς δι-
βεβαιώνουν ὅτι «μυθοπλασίες» σάν τή σειρά
«Χάρι Πότερ» ἀποτελοῦν «ἀξιέπαινη διεύρυνση
τῆς παιδικῆς φαντασίας», «ἐμπλουτισμό τῆς
ψυχῆς καί τοῦ νοῦ» καί ὅτι, τέλος, ἐντάσσονται,
οἱ μυθοπλασίες αὐτές, στό χῶρο τῆς **φιλολογίας**,
τέτοιες δηλώσεις θά πρέπει νά εὐαισθητοποιοῦν
τίς «κεραίες» μας καί νά καθιστοῦν ἐμᾶς, εἰδι-
κά τούς γονεῖς, πιό προσεκτικούς.

Μέ τό σκεπτικό ὅτι θά κληθοῦμε σύντομα νά
ἀπαντήσουμε σέ ἐρωτήσεις τῶν δικῶν μας παι-
διῶν σχετικά μέ τό σύνδρομο «Χάρι Πότερ»,
παραθέτουμε σύντομη περίληψη τῶν περιεχομέ-
νων τῶν τεσσάρων βιβλίων, ἡ ὁποία ἀξίζει νά
μελετηθεῖ σέ συνδυασμό μέ τά ἄλλα σχετικά σχό-
λια καί ἄρθρα αὐτοῦ τοῦ τεύχους.

Τά τέσσερα βιβλία, τῆς J. K. Rowling, πού
ἔχουν κυκλοφορήσει μέχρι σήμερα εἶναι τόσο
πλούσια σέ χαρακτήρες καί τόσο φανταχτερά σέ
πλοκή, πού εἶναι ἀδύνατον νά περιγραφοῦν σέ
ένα καί μόνο σχόλιο. Παρ' ὅλα αὐτά, μία περί-
ληψη τῆς σειρᾶς θά μπορούσε νά βοηθήσει.

**Στό πρῶτο βιβλίο: «Ὁ Χάρι Πότερ καί ἡ φι-
λοσοφική λίθος»**, γίνεται ἡ γνωριμία μας μέ τόν
κόσμο τῆς μαγείας καί μέ τό ἀγόρι, πού ἔχει τόν
κρίσιμο ρόλο στή μάχη Καλοῦ καί Κακοῦ, ὅπως
αὐτή προσδιορίζεται στή σειρά τῶν βιβλίων. Ἡ
ἱστορία ἀρχίζει μέ τή δολοφονία τῶν γονιῶν τοῦ
Χάρι, ἕναν μάγο καί μιᾶ μάγισσα, ἀπό ἕναν
ἄλλο μάγο, τόν Βόλντεμορτ (Voldemort), ἀρχη-
γό ὄλων τῶν μάγων, πού ἔχουν μνηθεῖ σέ πρα-
κτικές «Μαύρης Μαγείας» - τήν «κακή πλευρά
τῆς μαγείας». Τό μωρό Χάρι Πότερ ἐπιζεῖ τῆς
ἐπίθεσης ἀπό μιᾶ ἀνεξήγητη αἰτία, ἐνῶ ὁ Βόλ-
ντεμορτ ξεφεύγει, ὅμως πολύ ἀποδυναμωμένος
ἀπό τίς μαγικές του δυνάμεις. Ἀργότερα θά πλη-
ροφορηθοῦμε ὅτι, ἡ μέχρι θυσίας ἀγάπη τῆς μη-
τέρας τοῦ Χάρι γιά τό παιδί της ἐξοστράκισε τίς
κατάρεις τοῦ Βόλντεμορτ ἐπάνω στόν ἑαυτό του
μέ ἀποτέλεσμα νά μεταμορφωθεῖ σέ μιᾶ σκιά μό-
λις τοῦ παλαιοῦ ἑαυτοῦ του. Ὁ Χάρι Πότερ σώ-
ζεται ἀπό μάγους καί μάγισσες καί μεταφέρεται
σέ ἕνα προάστιο τοῦ Λονδίνου νά μεγαλώσει κο-
ντά στό θεῖο καί τή θεία του, κ. καί κα Ντάρ-
σλεϊ (Dursley). Οἱ Ντάρσλεϊ εἶναι «Μάνγκλς»

(Muggles) -ὁ χαρακτηρισμός πού οἱ μάγοι δί-
νουν στούς ἀνθρώπους χωρίς μαγικές δυνάμεις.
Οἱ Ντάρσλεϊ, ἕνα ἀπερίγραπτο ζευγάρι, εἶναι
ἀχαρακτήριστα σκληροί με τόν Χάρι, προκατει-
λημμένοι, φαντασμένοι καί γεμάτοι μῖσος γιά τό
καθετί σχετικό μέ τή μαγεία. Ὁ Χάρι δέν γνω-
ρίζει τίποτε σχετικά μέ τήν καταγωγή του. Στά
ἔντεκά του χρόνια ἀνακαλύπτει ὅτι ἔχει κάποιες
μυστηριώδεις δυνάμεις. Σύντομα συναντᾷ μάγους
καί μάγισσες, πού μέ συνεχεῖς μαγικές παρενο-
χλήσεις πείθουν τελικά τούς Ντάρσλεϊ νά ἐπιτρέ-
ψουν στόν Χάρι νά ἐγγραφεῖ στό Χόγκουαρτς
(Hogwarts), ἕνα σχολεῖο ἀποκρυφισμοῦ καί μα-
γείας. Στό κάστρο Χόγκουαρτς ὁ Χάρι Πότερ
γνωρίζει τόν Καθηγητή Ντάμπλντορ (Dumble-
dore), πού εἶναι ταυτόχρονα ὁ ἄτυπος ἀρχηγός
τῶν «καλῶν μάγων» παγκόσμια. Ὁ κόσμος τῶν
μάγων συνυπάρχει μέ τόν κόσμο τῶν Μάνγκλς,
εἶναι ὅμως «προστατευμένος» μέ μαγεία, ἔτσι
πού οἱ ἀπλοί θνητοί δέν μπορούν νά τόν ἀντι-
ληφθοῦν. Όταν, κάποιες φορές, τά ὄρια τῶν
«κόσμων» συμπλέκονται λόγω «κακῆς χρήσης
τῆς μαγείας», τό «Ἐπουργεῖο Μαγείας» ἐπεμ-
βαίνει νά συγκαλύψει καί νά ἀπαλείψει ἀπό τή
μνήμη τῶν Μάνγκλς ὅ,τι ἔτυχε νά ἀνακαλύψουν
ἀπό τό «μεγάλο μυστικό».

Στήν πλοκή τοῦ πρώτου βιβλίου, ὁ Χάρι Πό-
τερ ἀποκτᾷ νέους φίλους καί ἐχθρούς (ὄλοι τους,
ἐπίδοξοι νέοι μάγοι καί μάγισσες), γνωρίζει τούς
καθηγητές τοῦ σχολείου (Μαντείας, Ἐλιξιρίων,
Γοητείας, Ἀριθμολογίας, Βοτανικῆς Μαγικῶν
Φυτῶν, Ἀμυνας κατά τῶν Σκοτεινῶν Τεχνῶν
καί τῶν ἄλλων σπουδῶν μέσα στόν κόσμο τῆς
ἀπόκρυφης γνώσης). Δημιουργεῖ ἰδιαίτερη φιλία
με τούς συμμαθητές του: Ρόν καί Ἐρμιόνη καί
μαζί οἱ τρεῖς γνωρίζουν πολλές περιπέτειες μέ-
σα ἀπό τά τέσσερα, μέχρι σήμερα, βιβλία τῆς Ρό-
ουλινγκ (J. K. Rowling).

Σ' αὐτό τό πρῶτο βιβλίο ὁ Χάρι Πότερ κα-
τανοεῖ ὅτι ὁ Σκοτεινός Λόρδος -ὁ Βόλντεμορτ-
προσπαθεῖ νά ἐπανακτήσει τή χαμένη του ὑπό-
σταση, τήν παλαιά του μαγική δύναμη καί νά
ἐξουσιάσει τόν κόσμο. Ἐνας ἀπό τούς καθηγη-
τές, ὁ μάγος Κουῖρελ (Quirrel), εἶναι κρυφός
ὀπαδός τοῦ Βόλντεμορτ καί προσπαθεῖ νά τόν
βοηθήσει νά ἐπιτύχει δύο στόχους: Νά κλέψει τή
Φιλοσοφική Λίθο, πού περιέχει τό ἐλιξίριο τῆς

αιώνιας ζωής και φυλάγεται από τον Ντάμπλτορ και να αποστραγγίσει τη ζωή από τον Χάρι Πότερ για να αποκαταστήσει, ο Βόλντεμορτ, τη δική του ζωή. Εάν μπορέσει να επιτύχει, ο Βόλντεμορτ προτίθεται να σκοτώσει το αγόρι, γιατί ο Χάρι είναι ο μόνος, πού μπόρεσε να επιβιώσει από τη **φονική κατάρα** του.

Στή συνέχεια ο Βόλντεμορτ **καταλαμβάνει σωματικά** τον Κουϊρέλ και προσελκύει τον Χάρι σε μία αντιπαράθεση, προσπαθώντας να κλέψει τη Λίθο και να σκοτώσει το παιδί. Όμως η λανθάνουσα δύναμη στον Χάρι Πότερ είναι πολύ δυνατή γι' αυτόν. Έτσι, ενώ ο Βόλντεμορτ δραπετεύει, ο Χάρι λιποθυμά και μένει αναισθητός για τρεις μέρες.

Στό δεύτερο βιβλίο: «Ο Χάρι Πότερ και η Κάμαρα μέ τά Μυστικά», ιστορείται ο δεύτερος χρόνος του αγοριού στο Χόγκουαρτς. Η πλοκή περιστρέφεται γύρω από μυστηριώδη γεγονότα, πού συνδέονται με ένα μυστικό δωμάτιο στο κάστρο Χόγκουαρτς. Υποτίθεται ότι μία σκοτεινή παρουσία κρύβεται εκεί και περιφέρεται στο σχολείο τρομοκρατώντας τους μαθητές και σκοτώνοντας όποτε θέλει. Οι μαθητές και κάποιοι από τους καθηγητές υποψιάζονται ότι υπεύθυνος είναι ο Χάρι Πότερ και κυκλοφορεί η φήμη ότι το αγόρι άσκει τη Μαύρη Μαγεία. Όλοι συμφωνούν, έξ' άλλου, ότι ακόμη και μωρό, ήταν πιο ισχυρός από τον Σκοτεινό Λόρδο, τον πιο δυνατό μαύρο μάγο στον κόσμο. Απομονωμένος και περιφρονημένος, ο Χάρι Πότερ αρχίζει να αμφιβάλλει για τον εαυτό του, στην ύποψια ότι η μοίρα του είναι να γίνει μαύρος. Ο Ντάμπλτορ τον βεβαιώνει ότι κάτι τέτοιο δεν εύσταθεί. Τελικά, το αγόρι ανακαλύπτει ένα μυστικό πέρασμα στο υπόγειο δωμάτιο και μπαίνοντας σώζει μία μικρή μάγισσα, την Γκίνη (Ginny), πού ο Βόλντεμορτ είχε μαγέψει. Δεν υποψιάζεται ότι ο Βόλντεμορτ τη χρησιμοποιεί σαν δόλωμα. Μέσα εκεί ο Χάρι Πότερ σκοτώνει τον Βασιλίσκο, ένα γιγάντιο φίδι, πού συνεργάζεται με τον Βόλντεμορτ και χρησιμοποιεί τό δόντι του φιδιού για να τρυπήσει ένα μαγικό διαλογικό ήμερολόγιο, πού ήταν τό μέσον πού ο Βόλντεμορτ χρησιμοποιούσε για να κρατά σε γοητεία την Γκίνη. Έτσι, ο Βόλντεμορτ εξορίζεται για δεύτερη φορά.

Στό τρίτο βιβλίο: «Ο Χάρι Πότερ κι ο φυλακισμένος του Άζκαμπάν», ο Χάρι Πότερ περιπλέκεται σε μία παλαιά διαμάχη ανάμεσα στον «ανάδοχο» του, τον μάγο Σείριους Μπλάκ (Sirius Black), τό μάγο Πήτερ Πετιγκριού (Peter Pettigrew) και άλλους μάγους, πού βρίσκονται σε αντιπαράθεση λόγω κάποιας μυστηριώδους αρχαίας βεντέτας. Ο Σείριους ρίχνεται στη φυλακή των μάγων, τό Άζκαμπάν, μέ την κατηγορία της δολοφονίας του Πετιγκριού, γιατί πρόδωσε τους γονείς του Χάρι Πότερ στον Βόλντεμορτ, προκαλώντας τό θάνατό τους. Στην πραγματικότητα ο Πετιγκριού σκηνοθέτησε τό θάνατό του, παγιδεύοντας έτσι τον Σείριους σαν δολοφόνο, ενώ έχει μεταμορφωθεί σε άρουραίο μέ τό όνομα Σκάμπερς (Scabbers) –τόν ύπναρά άρουραίο του Ρόν, του φίλου του Χάρι– και μέ τη μεταμύηση αυτή παραμένει κρυμμένος επί δώδεκα χρόνια ενώ ο Μπλάκ μένει κλεισμένος στη φυλακή. Στό ξεκίνημα της ιστορίας ο Σείριους έχει δραπετεύσει και οι μάγοι αλλά και οι Μάνγκλς (όπου θεωρείται τρομερός δολοφόνος) προσπαθούν να τον έντοπίσουν. Οι μάγοι πιστεύουν ότι ο Μπλάκ γυρεύει τον Χάρι Πότερ για να τον σκοτώσει. Στή σκηνή εμφανίζεται ο Ρωμύλος Λούπους (Romulus Lupus) –πού τυγχάνει και λυκάνθρωπος–, ο νέος καθηγητής «Άμυνας κατά των Σκοτεινών Τεχνών» στο Χόγκουαρτς. Μαθαίνουμε ότι ο Λούπους, ο Μπλάκ, ο Πετιγκριού κι ο πατέρας του Χάρι Πότερ υπήρξαν συμμαθητές στο Χόγκουαρτς και άχώριστη τετράδα στά νιάτα τους. Η κατάσταση περιπλέκεται περισσότερο μέ την παρουσία του καθηγητή Σνέιπ (Snape), δάσκαλου στο μάθημα των «Έλιξιρίων», πού μισεί τό αγόρι και πού σχετίζονταν επίσης μέ την τετράδα. Ο Χάρι Πότερ αντιμετωπίζει δύσκολες στιγμές ξεμπερδώντας τό κουβάρι της άπάτης και των δολοπλοκιών: Ποιός πρόδωσε ποιόν; Ποιόν μπορεί να εμπιστευθεί; Ποιός λέει την άλήθεια για τό παρελθόν; Κανείς τους δεν είναι ό,τι φαίνεται. Ό,τι ο Χάρι υποθέτει (κι ο άναγνώστης), για τό ποιός είναι καλός και ποιός είναι μαύρος, συνεχώς αντιστρέφεται και μόλις στά τελευταία κεφάλαια άνακαλύπτουμε ότι ο Σκάμπερς, ο άρουραίος είναι πράγματι ο άπατεώνας. Σέ μία τελική αντιπαράθεση, ο Σκάμπερς έπαναφέρεται στην

άνθρωπινη μορφή του (σάν Πετιγκριού) με τη συντονισμένη μαγική έντολή του Λούπους και του Μπλάκ, πού είναι έτοιμοι νά αποδώσουν δικαιοσύνη, σκοτώνοντάς τον. Ὁ Χάρι Πότερ τούς παρακαλεῖ νά φανοῦν ἐπιεικείς καί νά τόν στείλουν στή φυλακή τοῦ Ἀζκαμπάν, ὅμως ὁ Πετιγκριού ξεφεύγει μέ σκοπό νά ξαναβρεῖ τόν παλαιό κύριό του, τόν Βόλντεμορτ.

Τό τέταρτο βιβλίο: «Ὁ Χάρι Πότερ καί τό Κύπελλο τῆς Φωτιάς», πραγματεύεται τό περίτεχνο σχέδιο τοῦ Βόλντεμορτ, νά παγιδεύσει, μέ τίς ὑπηρεσίες τοῦ Πετιγκριού, τόν Χάρι Πότερ, καί νά προμηθευθεῖ αἷμα τοῦ ἀγοριοῦ γιά τήν κατασκευή ἑνός φίλτρου, πού θά ἀποκαταστήσει τίς δυνάμεις τοῦ Σκοτεινοῦ Λόρδου. Βέβαια, ὁ Βόλντεμορτ ἐλπίζει νά ἀποκτήσει περισσότερες, γιατί ὁ Χάρι Πότερ ἔχει, ἄν κι ἀκόμη ἀδιαμόρφωτες, μεγαλύτερες ἀπό ἐκεῖνον δυνάμεις.

Ἡ πλοκή περιστρέφεται γύρω ἀπό ἕνα ἐτήσιο διαγωνισμό μαγείας, πού ἐμπλέκει τούς πρωταθλητές τῶν τριῶν μεγάλων σχολείων μαγείας. Ὁ Χάρι εἶναι ἕνας ἀπό τούς πρωταθλητές τοῦ σχολείου του καί ἀπό κατόρθωμα σέ κατόρθωμα, ὑπερηδᾶ τρομακτικά ἐμπόδια (συνήθως ἐπιλέγοντας τό συμφέρον τῶν ἄλλων πάνω ἀπό τήν ἐπιθυμία τοῦ νά νικήσει). Ἄναδεικνύεται ὁ νικητής τοῦ διαγωνισμοῦ, γιά νά καταλήξει ὅμως στό τέλος παγιδευμένος στά χέρια τοῦ Βόλντεμορτ. Ὁ Σκοτεινός Λόρδος παίρνει αἷμα ἀπό τό ἀγό-

ρι, φτιάχνει τό φίλτρο καί ἀνακτᾶ τίς παλιές του δυνάμεις. Ὁ Χάρι Πότερ συνέρχεται, ἀνταπεξέρχεται στή «Φοινική Κατάρρα» τοῦ Βόλντεμορτ μέ τή «Δύναμη τῆς Θέλησης» καί «Μαγικές Ἐντολές» καί καταφεύγει στό Χόγκουαρτς. Τό βιβλίο κλείνει μέ τόν ἐμπνευσμένο λόγο τοῦ Ντάμπλντορ, πού ἐπαινεῖ τόν Χάρι Πότερ γιά τίς ἀρετές του καί καλεῖ μαθητές καί καθηγητές σέ ἐνότητα γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ τρομεροῦ κινδύνου, που ἐπικρέμεται στόν κόσμο.

Ἄξιζει νά σημειωθεῖ ὅτι τή σειρά τῶν βιβλίων συνοδεύει τώρα, τήν περίοδο τῶν ἐορτῶν καί ἡ πρώτη ταινία Χάρι Πότερ πού ἡ Warner Bros δημιούργησε μέ θέμα τό πρῶτο βιβλίο τῆς σειρᾶς. Στά πλαίσια τῆς προβολῆς τῆς ταινίας, καταβάλλεται κάθε προσπάθεια: **Νά μὴν ὑπάρξει παιδί, πού δέν θά «βαπτισθεῖ» στάνάματα τῶν ἔργων τῆς Ρόουλινγκ.** Μεταξύ τῶν πολλῶν προσφορῶν, ὁ φορέας «Village Cinemas», πού διαχειρίζεται τό γνωστό συγκρότημα κινηματογράφων, στέλνει ἐγκυκλίους πρὸς τά σχολεῖα προτείνοντας στούς διευθυντές καί καθηγητές τήν ὁμαδική προσέλευση τῶν μαθητῶν γιά τήν παρακολούθηση τῆς ταινίας τοῦ Χάρι Πότερ. Δέλεαρ, τό δωρεάν ἀναψυκτικό καί ἡ δωρεάν εἴσοδος τῶν καθηγητῶν στήν προβολή. Πέραν ὅμως ἀπό τίς «δελεαστικές» προσφορές, ὑπάρχει καί τό φαινόμενο τῶν «προοδευτικῶν» οἱ ὁποῖοι καιροφυλακτοῦν ἀπλῶς γιά νά «ἀντιπαρατεθοῦν» στό λόγο τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νά θέσουν τό σύνδρομο «Χάρι Πότερ» ὑπό τήν «αἰγίδα» τους. Διάφοροι «προοδευτικοί» ἀπλά καί μόνο γιά νά πλήξουν τήν Ἐκκλησία –μὴ γνωρίζοντας ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν πλήττεται– ἐκθέτουν τά παιδιά ὅλων μας –καί κατ' ἐπέκταση καί τά δικά τους παιδιά– ἀνυπεράσπιστα σέ ἀκατάλληλα καί βλαβερά προϊόντα, πού διαστρεβλώνουν κουλτούρα καί ἦθος.

Ἄς ἀναλογιστοῦν οἱ Ἕλληνες «προοδευτικοί», τί στερήθηκαν οἱ ἴδιοι σάν παιδιά γιά νά καταντήσουν σήμερα νά ἀντιμετωπίζουν τόν κόσμο μέσα ἀπό τά «διαστρεβλωτικά γυαλιά» τῆς ὁποίας κοσμοθεωρίας τους, νά μὴν μποροῦν νά δοῦν στήν Ἐκκλησία, παρά μόνο τήν ἀνθρώπινη καί κοσμική της διάσταση καί νά μὴν ἀντιλαμβάνονται τόν φορικτό κίνδυνο τῆς ἀπώλειας αὐτοῦ, πού εἶναι ἀπείρως πολυτιμότερο κι ἀπό τήν ἴδια τή ζωή.

Περί «Λευκής» και «Μαύρης» Μαγείας

Σάββατο, 5/1/2002, Star Channel, Παιδική Ζώνη, 9.00' π.μ. Τό κανάλι μεταδίδει «παιδικά» κινούμενα σχέδια - από «Thunder Cats» μέχρι «Pokemon», «Digimon», «Papyrus» κ.ά., όλα γεμάτα τέρατα, δράκους, ζόμπι, θρυκόλακες, ζωντανές μούμιες, μάγους «καλούς» και «κακούς» -μέ ξόρκια και πρακτικές, πού κάποια εφαρμόζονται στους αποκρυφιστικούς κύκλους, στίς μέρες μας- κι άλλα τέτοια «ψυχωφελή», νά διαμορφώνουν ήθος στά νέα βλαστώρια μας. Καί όλ' αυτά νά προβάλλονται μέ όλους τούς δυνατούς τρόπους, πού ή τεχνολογία έχει επιτύχει, όσο γίνεται πιό αποτρόπαια, σέ πρωτότυπες όπτικές γωνίες, άκρως «ρεαλιστικά», μέ όλη εκείνη τή «ρεαλιστική» παρουσίαση, πού ό κινηματογράφος καθιέρωσε σταδιακά, από τό τέλος τής δεκαετίας του '60 και έντεϋθεν.

Κι άνάμεσα σ' όλα αυτά και κάποιες «δάσεις» παιδικού ύλικου, ψυχαγωγικού, διασκεδαστικού και μέ ήθικό περιεχόμενο. Μία από τίς ήπιες αυτές σειρές, άν και για παιδιά μέχρις 8 ετών, είναι κι ό «Μπαμπάρ», ό βασιλιάς ελέφαντας μέ τήν οικογένειά του, μιά διεθνή σειρά ιδιαίτερα αγαπητή στά παιδιά.

Σάββατο, 5/1/2002, Star Channel, Παιδική Ζώνη, 10.00' π.μ. «Μπαμπάρ».

Τό σενάριο του σημερινού επεισοδίου:

Η οικογένεια του Μπαμπάρ ταξιδεύοντας φθάνει στή χώρα των μαγισσών, πού υπάρχει σέ «μία παράλληλη διάσταση». Εκεί, τά παιδιά του συναντούν τή Λουλού, μιά μικρή, δόκιμη μάγισσα και τήν κοροϊδεύουν, μέ αποτέλεσμα αυτή στό θυμό της νά μεταμορφώσει ένα από αυτά σέ γουρούνι. Έπεμβαίνει όμως ή μητέρα τής Λουλούς για νά τής υπενθυμίσει ότι αυτό δέν είναι μιά καλή πράξη. Μετά από διάφορα επεισόδια, ή Λουλού αποτυγχάνει, λόγω τής άπειρίας της στίς μαγικές τέχνες, νά επαναφέρει τό παιδί σέ ελέφαντα, ενώ ή μητέρα της δέν επεμβαίνει, μιάς και «μόνο ό μάγος, πού έκανε τό ξόρκι μπορεί και νά τό λύσει». Σέ μιά προσπάθεια «νά βοηθήσει» ή μεγάλη μάγισσα «τηλεμεταφέρει» τόν Μπαμπάρ, τήν οικογένειά του και τή Λουλού στή βιβλιοθήκη τής χώρας των μαγισσών, όπου

υπάρχουν «έκατομμύρια βιβλία γεμάτα μέ ξόρκια», για νά ψάξουν για τό σωστό ξόρκι τής επαναφοράς. Τέλος, μέ τή βοήθεια του Μπαμπάρ, ή Λουλού «λύνει τά μάγια», ενώ ή μαμά της τήν «παιδαγωγεί» -αυτήν και τά παιδιά μας, πού παρακολουθούν τή σειρά-, υπενθυμίζοντάς της τούς «τρεις κανόνες ήθικης τής μαγείας»:

1) «Η μαγεία πρέπει να χρησιμοποιείται μόνο για τό καλό», 2) «Πρέπει νά μαθαίνουμε τή μαγεία καλά πριν τή χρησιμοποιήσουμε» και 3) «Γιά νά πιάσουν τά ξόρκια, πρέπει νά τά ρίχνουμε μέ όλη μας τήν ψυχή».

Μετά τήν διδακτική αυτή εμπειρία, ή μάγισσα επιδιβάξει τόν Μπαμπάρ και τήν οικογένειά του σέ ένα «μαγικό σκουπόξυλο», πού τούς επαναφέρει στον κόσμο τους.

Παράλληλα όμως μέ τό παιδικό θέαμα, άς ρίξουμε μιά ματιά και στό παιδικό ανάγνωσμα, διαλέγοντας στήν τύχη από τό «παιδικό» περιοδικό «Τά Σαΐνια», ένα μηνιαίο περιοδικό, προσαρμοσμένο απόλυτα στό «τί φοριέται σήμερα» και φυσικά, γεμάτο αποκρυφιστική θεματολογία, ένα θέμα πού σήμερα θεωρείται κοινότυπο και συγχρόνως πουλάει πολύ.

«Τά Σαΐνια». Νοέμβριος 2001, Τεύχος 116.

Μέ έξωφυλλο «Χάρι Πότερ», από τήν ταινία τής Warner Bros, «Διπλή Άφίσσα Χάρι Πότερ» και 6 σελίδες αναφοράς στήν ταινία -ή μιά, διαφημιστική των βιβλίων Χάρι Πότερ των «Έκδόσεων Ψυχογιός», σελ. 68-69. Βιβλιοπαρουσίαση. Μεταξύ των διαφόρων τίτλων: «Η Βασούλα ή μαγισσούλα», σειρά «Βατόμουρο» των «Έκδόσεων Ψυχογιός».

Σᾶς παραθέτουμε τό σχόλιο-περίληψη τῆς σειρᾶς: «Μιά σειρά ἀπό βιβλιαράκια μέ ἡρωίδα μιά κοκκινομάλλα πιτσιρικά πού ἔχει ἕνα μεγάλο μυστικό: Κάτω ἀπό τό κρεβάτι της κρύβει ἕνα μαγικό βιβλίο! Κάθε φορά πού τό ἀνοίγει καί τό διαβάζει συμβαίνουν περιεργα καί διασκεδαστικά πράγματα».

Τά παραπάνω κρούσματα δέν εἶναι φυσικά τά μοναδικά. Ἀπό τά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '50 τό προφίλ τοῦ «λευκοῦ μάγου» κάνει σταδιακά τήν ἐμφάνισή του στό παιδικό ἀνάγνωσμα, τό παιδικό θέαμα, τό παιδικό παιχνίδι, ἀλλά καί στή ζωή μας γενικότερα. Σήμερα ὁμως μπορούμε νά μιλήσουμε γιά φρενίτιδα προβολῆς τῆς μαγείας «γιά καλούς σκοπούς», εἰδικά μετά τήν τεράστια ἐμπορική ἐπιτυχία τῆς σειρᾶς «Χάρι Πότερ».

Τό ἔδαφος προλειάνθηκε, φυσικά ἀπό πολύ παλαιότερα καί δέν ἀναφερόμεθα στήν περίπτωση τῆς ἀναφορᾶς τῆς μαγείας καί τῶν παραφυσικῶν δυνάμεων στή μυθολογία, στή λαογραφία ἢ στό παραμῦθι -ὅπως θά σπεύσουν πιθανῶς κάποιοι νά μᾶς ὑπενθυμίσουν- γιατί ἐκεῖ ὅλα αὐτά χαρακτηρίζονταν ἐκ προοιμίου ἀρνητικά καί ἀποφευκτέα.

Τί πρέπει, λοιπόν, σάν γονεῖς νά κάνουμε γνωρίζοντας ὅτι δέν ὑπάρχει ἴσως παιδικό ἀνάγνωσμα ἢ θέαμα χωρίς ἀναφορές περὶ «καλῆς μαγείας» - πέραν προφανῶς τοῦ γνήσιου ἐκκλησιαστικοῦ χώρου; Θά πρέπει νά ἐφησυχάσουμε; Θά πρέπει νά ἀντιδράσουμε; Καί μέ ποιόν τρόπο; Ἐὰν ὑπογραμμίσουμε, κατ' ἀρχάς, ὅτι τά παιδιά μας, ὅσο εἶναι τουλάχιστον μικρά, ἀκολουθοῦν τίς δικές μας ἐπιλογές καί τό δικό μας παράδειγμα -αὐτό πού ζοῦμε, φυσικά, κι ὄχι αὐτό πού λέγεται, ἀλλά δέν ἐφαρμόζεται.

Ἄρα, θά πρέπει ἐμεῖς πρωτίστως νά ξεκαθαρίσουμε ὅτι ἡ Μαγεία εἶναι μία, ὅτι ἐντάσσεται στό ὄπλοστάσιο τοῦ Ἄρχοντος τοῦ Σκότους καί εἶναι ὡς ἐκ τούτου πλήρως ἀπορριπτέα ἀπό τήν Ἐκκλησία, μέ πολλές σχετικές ἀναφορές καί στήν Ἁγία Γραφή. Αὐτή τή θέση ὀφείλουμε νά τήν ἐγκλωπώσουμε καί νά τήν ὁμολογήσουμε μέ ὅλους τούς δυνατούς τρόπους καί πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις ἐμπρακτα, βγάζοντας ἀπό τή ζωή μας προσωπική καί οἰκογενειακή κάθε πιθανή ἔστω ἀναφορά περὶ «καλῆς» ἢ «λευκῆς» μαγείας. Ἀκόμη καί ἡ ἀναφορά περὶ «μαύρης» μαγείας εἶναι ἀνεπιτυχῆς, προσανατολίζοντας καί σέ «κάτι ἄλλο». Ἡ μαγεία εἶναι **μία** καί ἀπορριπτέ-

α ὀλοσχερῶς. Δέν ὑπάρχει «λευκή» ἢ «μαύρη». Ἡ μαγεία δέν εἶναι «εὐχάριστη», οὔτε «χαριτωμένη» καί δέν συμβαίνουν «διασκεδαστικά πράγματα» ἐκεῖ πού ἡ μαγεία ἐφαρμόζεται, παρά **καταστροφή καί σίγουρη ἀπώλεια ψυχῶν**. Κάποιες φορές καί ἀπώλεια σωμάτων...

Εἴκοσι ἑκατομμύρια τὴν ἡμέρα!!!

Τό ρεπορτάζ πού δημοσιεύτηκε στὸν «**Ταχυδρόμο**» στίς **8-12-2001** εἶναι ἄκρως ἀποκαλυπτικό γιά τά «παιχνίδια» πού παίζονται ἀπό τοὺς αὐτοαποκαλούμενους ἀστρολόγους - μελλοντολόγους εἰς βάρος εὐπιστων, ἀλλά καί ἀπελπισμένων ἀπὸ ἀνίατες ἀσθένειες καί παντός εἶδους θλίψεις καί δάσανα συμπολιτῶν μας. Ἐὰν μὴ ξεχνοῦμε τήν παροιμία: «ὁ πνιγμένος ἀπὸ τά μαλλιά του πιάνεται» καί ἄς μὴ μιλοῦμε πάντοτε γιά ἀφέλεια καί ἀνοησία.

Θερμότητα συγχαρητήρια πρέπουν στὸν δημοσιογράφο **Σπύρο Χριστόπουλο** καί τό ἐπιτελεῖο του γιά τὴ ἔρευνά τους πάνω στό σύγχρονο αὐτό νοσηρὸ φαινόμενο καί τήν ἐνημέρωση πού κάνουν μέσω αὐτῆς στό ἀναγνωστικό κοινὸ τοῦ ἐντύπου τους καί ὄχι μόνο.

Ἀναδημοσιεύουμε ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τό ρεπορτάζ αὐτὸ ὅπου ἀποκαλύπτεται ὁ τζίρος ἀπὸ τὴν ἐπιχείρηση: «**Πάρε με στό τηλέφωνο**» τῶν ἀστρολόγων - μελλοντολόγων, πού φαίνεται ἀπίστευτος καί ὁμως εἶναι ἀληθινός, σύμφωνα μέ τά στοιχεῖα πού παραθέτει τό ἐπιτελεῖο τῶν δημοσιογράφων. Γράφει λοιπόν τό ἀπόσπασμα:

«**Σημαντικά κέρδη βγάζουν οἱ μελλοντολόγοι μέ τὴν ἐνασχόλησή τους μέ τίς γραμμὲς 090**. Ἀπὸ τὴ ἔρευνα πού κάναμε προκύπτει ὅτι ὁ «προφήτης» δέν ἔχει οἰκονομικὴ ὑποχρέωση ἀπέναντι στήν ἐταιρεία. Ἀπλά, ἀπὸ τά ἔσοδα τῆς γραμμῆς ἕνα ποσοστὸ 30% μέ 50% πηγαίνει στὸν ΟΤΕ καί τά ὑπόλοιπα τά μοιράζεται ἡ ἐταιρεία μέ τὸν ὀραματιστὴ. Ὡστόσο, μὲντιοῦμ πού εἶχε δουλέψει σέ γραμμὴ 090 ἰσχυρίστηκε ὅτι τό μεγαλύτερο μερίδιο τῶν κερδῶν ἀποκομίζουν ὁ ΟΤΕ καί ἡ ἐταιρεία παροχῆς, ἐνῶ τό ἴδιο ἔπαιρνε 2.000 δραχμὲς τὴν ὥρα. Τὰ τρία «πιράνχας» χρυσοπληρώνει ὁ ἀφελῆς καταναλωτὴς, ἀφοῦ γιά ἕνα λεπτό συνομιλίας καλεῖται νά δώσει ἀπὸ 189 ἕως 344 δραχμὲς. Μάλιστα, γιά νὰ καταλάβουμε τά ποσὰ πού διακυβεύονται, ἐπίση-

μα στοιχειά πού δόθηκαν στή δημοσιότητα τόν προηγούμενο χρόνο έκτιμούσαν τόν τζίρο τών γραμμών **090** στά **20.000.000 τήν ημέρα!!!**

Ἐξίσου κερδοφόρα εἶναι καί ἡ ἐνασχόληση μέ τήν τηλεόραση. Σύμφωνα μέ στέλεχος ἐταιρείας γραμμών 090, ἡ τηλεοπτική ἐμφάνιση μελλοντολόγων εἶναι προϊόν συνεργασίας τῆς ἐταιρείας, ὁμάδας «προφητῶν» καί τών τηλεοπτικῶν σταθμῶν, ἄν καί τόν κύριο λόγο στήν ἐπιλογή τών προσώπων ἔχει ἡ ἐταιρεία. Ἡ ἀνάμειξη καί τοῦ τηλεοπτικοῦ καναλιοῦ προϋποθέτει ὅτι θά λάβει καί αὐτό μερίδιο ἀπό τά κέρδη. Πράγματι, ὁ κ. Κουράκος, ὑπεύθυνος προγράμματος τοῦ **TV Magic Πειραιᾶ**, δήλωσε ὅτι τό κανάλι του γιά πέντε ὥρες τηλεοπτικοῦ χρόνου παίρνει ἕνα μερίδιο τῆς τάξης τοῦ 25% ἀπό τά ἔσοδα.

Ἐπάρχουν ὅμως καί περιπτώσεις ὅπου οἱ συμφωνίες κλείνονται μεταξύ τών ὁραματιστῶν καί τών τηλεοπτικῶν σταθμῶν. Γνωστό μέντιουμ ἰσχυρίζεται ὅτι γιά τή συνεργασία του μέ τηλεοπτικό «ἀστρολογικό» κανάλι εἶχε ὑπογράψει συμβόλαιο μέ ἀποδοχές 1.000.000 τό μήνα, ἐνῶ ἐκτιμᾷ ὅτι ὁ τζίρος τοῦ σταθμοῦ ξεπερνοῦσε τό 1.000.000.000 δραχμές σέ μηνιαία βάση!!!

Αὐτά ἀπό τό χώρο τῆς μαχόμενης δημοσιογραφίας, ἡ ὁποία στό μεγαλύτερο μέρος της ἐπιτελεῖ μέ συνέπεια καί ἐπιτυχία τό ὕψιστο λειτουργήμα πού εἶναι ἡ σωστή ἐνημέρωση τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καί ἡ διαμόρφωση ὑγιοῦς κοινωνικῆς γνώμης.

Ἀπομένει στοὺς ἰθύνοντες νά ἐγκαταλείψουν τόν Ἐπιμενίδειο ὕπνο ἠθελήμενα ἢ ἀθέλητα καί νά ἐπιληφθοῦν ἐνός τεραστίου κοινωνικοῦ θέματος, τροποποιοῦντες ἐν ἀνάγκη τή σχετική νομολογία στά ἄρθρα πού ἀφοροῦν διατάξεις ἀισχροκέρδειας, παράνομης ἄσκησης ἰατρικῆς καί κυρίως ἐκμετάλλευσης ἄγνοιας καί καταστάσεων ἀδυναμίας στίς ὁποῖες μποροῦν νά ὑπαχθοῦν περιπτώσεις ἀφέλειας ἢ ἀνοησίας κατά τήν προσφιλή ἔκφραση πολλῶν «ἔξυπνων» συμπολιτῶν μας.

Δήμαρχος παράδειγμα πρὸς μίμηση

«Ἐπανελημμένα ὁ Δήμος τοῦ Avrillé, κοντά στήν Angers, ἀρνήθηκε νά παραχωρήσει σέ αἵρεση τό δικαίωμα ἀναρτήσεως πινακίδων μέ χαρα-

κτῆρα λατρευτικό στό ἐξωτερικό ἐνός σπιτιοῦ τῆς πόλεως.

Παρ' ὅλα αὐτά παρέμεναν ἐπιγραφές στά παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ καί ὁ Δήμαρχος ἀπήλυθε στίς 19 Ἰουλίου 2001, ἕνα γράμμα στήν ἰδιοκτήτρια τοῦ σπιτιοῦ, πού ἦταν ἡ Πρόεδρος τῆς Σαηεντολογίας τῆς περιοχῆς, τμήμα τοῦ ὁποίου ἔχει ὡς ἐξῆς: «Δέν διαφεύγει τῆς γνώσης σας ὅτι ἡ βουλευτική ἀναφορά τοῦ Jacques Greyard τόν Ἰούνιο τοῦ 1999 χαρακτήρισε τήν ὀργάνωσή σας ὡς σέκτα. Ἐπίσης μέ τήν ιδιότητα τοῦ βουλευτῆ καί στό ὄνομα τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψης, δέν μπορῶ νά ἀνεχθῶ στήν κοινότητά μου νά διαφημίζεται ἀνοιχτά μιά ὀργάνωση μέ χαρακτήρα αἰρετικό καί μάλιστα δίπλα ἀπό σχολικό συγκρότημα».

Τήν πληροφορία αὐτή δημοσιεύει τό περιοδικό Bulles τήν ὁποία πῆρε ἀπό δημοσίευμα Γαλλικοῦ ἐντύπου (Quest France 26-7-2001).

Θά διερωτηθοῦν ἴσως πολλοί τί μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ πληροφορία αὐτή; Τί μᾶς ἐνδιαφέρει τί γίνεται σ' ἕνα Δῆμο ἄγνωστο ἴσως σέ πολλούς ἀπό μᾶς καί τί μᾶς νοιάζει πῶς συμπεριφέρεται ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως αὐτῆς;

Μᾶς ἐνδιαφέρει καί μᾶς νοιάζει πάρα πολύ, γιατί καί σέ μᾶς ὑπάρχουν ἴδια προβλήματα,, ὅπως καί στό Δῆμο τῆς ξένης χώρας. Κι ἐδῶ οἱ νεοφανεῖς αἱρέσεις ρυπαίνουν τοὺς κοινοτικούς χώρους μέ ἀφίσσες καί ἐντυπα, ὄχι μόνο κοντά σέ σχολικά συγκροτήματα, ἀλλά καί μέσα στά ἴδια τά διδασκῆρια, ἰδίως τῆς τριτοβάθμιας ἐκπαίδευσης.

Εἶχαμε ἐπισημάνει καί καταγγεῖλλει ἐπανελημμένα τό φαινόμενο αὐτό. Ἐπίσης ἔχομε ἐνημερώσει πολλοὺς Δήμους ὅτι κάποιοι ὑπεύθυνοι πνευματικῶν καί καλλιτεχνικῶν ἐκδηλώσεων τῶν Δήμων, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοία τους, δέχονται τίς «προσφορές» αἰρεσιαρχῶν γιά συμμετοχή τους σέ σεμινάρια, ἀνοιχτά πανεπιστήμια» κ.λ.π. μέ ὁμιλίες τους, ἐπιδείξεις τεχνικῶν κ.ο.κ.

Ὁ Δήμαρχος τοῦ Avrillé ἔκανε τό καθήκον του πρὸς τοὺς συμπολίτες του. Ἐνημέρωσε μέ αἴσθημα εὐθύνης καί ἀνώτερο κοινωνικό φρόνημα, ἀδιαφορώντας γιά τυχόν συνέπειες ἀπό τίς ἀντιδράσεις τῶν σεκτῶν καί γιά τό τυχόν πολιτικό του κόστος.

Παράδειγμα πρὸς μίμηση ὁ Δήμαρχος τῆς ξένης χώρας.

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΜΕ
 του π. Ἀντωνίου Ἀλεξίζοπούλου

1. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Πίστη - Λατρεία - Ζωή, Ἀθήνα 1994
2. The Orthodox Church. Its Faith, Worship and Life
3. Ἡ Ὁρθοδοξία μας, Ἀθήνα 1995
4. Ρωμαιοκαθολικισμός, Προτεσταντισμός καὶ Ὁρθοδοξία, Ἀθήνα 1992
5. Ἐγχειρίδιο αἱρέσεων καὶ παραχριστιανικῶν ομάδων, ἔκδ. Γ', Ἀθήνα 1995
6. Πεντηκοστῖανοὶ καὶ Ὁρθοδοξία. Ἱστορία - Διδασκαλία - Ὁριοθέτηση, Ἀθήνα 1995
7. Ἀποκρυφισμός, Γκουρουϊσμός, Νέα Ἐποχή, ἔκδ. Γ', Ἀθήνα 1992
8. Αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, σωτηρία, Ἀθήνα 1991
9. Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση; Ὁρθόδοξη Θεώρηση τοῦ Κακοῦ, ἔκδ. Β', Ἀθήνα 1995
10. Διαλογισμὸς ἢ προσευχή; Ὁρθόδοξη θεώρηση, Ἀθήνα 1993
11. Ντοκουμέντα γιὰ τίς αἱρέσεις καὶ τὴν παραθρησκεία, Ἀθήνα 1992
12. Ἡ χαμένη ἀθωότητα. Περιπλανήσεις σέ δρόμου τοῦ Ἐωσφόρου, Ἀθήνα 1994
13. Νεοφανεῖς αἱρέσεις – Καταστροφικὲς Λατρεῖες στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα 1995
14. Ναζισμὸς μέ ἄλλο πρόσωπο. Μεθοδεύσεις ὁλοκληρωτικῶν αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ομάδων, Ἀθήνα 1996
15. Ὁ ἀποκρυφισμὸς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας – Γενική θεώρηση, Καμπάλλα, Ἀλχημεία, Ροδόσταυροί κλπ. (τεύχη 1-20)

16. Νεοσατανισμὸς, ὀρθόδοξη θεώρηση καὶ ἀντιμετώπιση, Ἀθήνα 1996
17. Ἐγκληματικὸ δόγμα. Ἐμπειρίες πρώην σατανιστῶν, Ἀθήνα 1995
18. Ἡ ἀστρολογία στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα 1995
19. Ποιμαντική ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας, Ἀθήνα 1995
20. Προβληματική καὶ στρατηγική στὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας, Ἀθήνα 1996
21. Ἡ Λατρεία τῆς «Σκοπιᾶς», μία δικτατορία στό Μπρούκλιν, τόμοι Α', Β' καὶ Γ', Ἀθήνα 1993-1995
22. Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Πρακτικὸς ὁδηγὸς γιὰ τὴν οἰκογένεια, Ἀθήνα 1996
23. Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα 1996.

Ἀκόμη συνιστοῦμε

24. Ὁμάδες ἀσυμβίβαστες μέ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη. Ὁλοκληρωτικὲς πνευματικὲς ἐξαρθήσεις. Πανορθόδοξη ἀντιμετώπιση, ἔκδ. Ζ' Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως, Ἀλῆαρτος 20-26.9.1995
25. Νικολάου Σταυριανίδη, Θρησκευτικὴ Ἐλευθερία, Ἀθήνα 1996, ἔκδ. ΠΕΓ
26. Νικολάου Σταυριανίδη, Θεοσοφία - «Νέα Ἐποχή», Ἀθήνα 1997, ἔκδ. ΠΕΓ
27. Μοναχῆς Ἀντωνίας, Νεοπεντηκοστῖανοὶ στὴν Ἑλλάδα, Ἀθήνα 1999

Βιβλία ἄλλων ἐκδόσεων πού συνιστοῦμε

1. Ἡ Ὁμοιοπαθητικὴ ἀσυμβίβαστη μέ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἔκδ. Πρωτοβουλίας Γονέων Βορείου Ἑλλάδος γιὰ τὴν Προστασία τῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἀτόμου, Πολύγυρος Χαλκιδικῆς 1998 (τηλ. 0371-41880)
2. Ἀρχιμανδρίτη Χριστοφόρου Τσιάγκα, Νεοφανεῖς Αἱρέσεις – Ποιμαντικὴ, κοινωνικὴ καὶ νομικὴ ἀντιμετώπισή τους, ΠΕΓ Κύπρου 1998
3. Α' Εὐρωπαϊκὴ συνδιάσκεψη - Καταστροφικὲς λατρεῖες καὶ ψυχο-ομάδες, Λεμεσὸς 2000, ἔκδ. ΠΕΓ Κύπρου (τηλ. 003-575-712839)

Τὰ παραπάνω βιβλία διατίθενται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἄν δὲν βρῆσατε τὰ βιβλία 1-27, μπορεῖτε νὰ ἀπευθυνθεῖτε στὴν ΠΕΓ, τηλ. (01)6082271, προκειμένου νὰ σᾶς ἀποσταλοῦν ἐπὶ ἀντικαταβολῇ

ΚΟΥΠΟΝΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: (01)-0-60.82.271

Παρακαλώ νά μου στείλετε τό/ά βιβλίο/α

στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:
Όδος: Αριθμός: Τ.Κ.:
Πόλη: Τηλ.:

Παρακαλώ όπως μου αποσταλούν επί αντικαταβολή.

Ό παραγγέλων

Ό ΔΙΑΛΟΓΟΣ κυκλοφορεί καί αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ*

Πρός ΠΕΓ
Μεσογείων 429
Άγία Παρασκευή, Τ.Κ. 153 43
Τηλ.: (01)-0-60.82.271

Παρακαλώ, μέ ενδιαφέρει νά μου αποστέλλετε τό περιοδικό «ΔΙΑΛΟΓΟΣ» στην παρακάτω διεύθυνση μου:

Έπώνυμο: Όνομα:
Όδος: Αριθμός: Τ.Κ.:
Πόλη: Τηλ.:

* Συμπληρώνεται σέ περίπτωση αλλαγής διεύθυνσεως ή έγγραφης νέου παραλήπτου.

Τί γίνεται μέ τίς ψυχές πού χάνονται;

Ἡ Ἐκκλησία, σίγουρα, δέν κινδυνεύει
γιατί: πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς. (Ματθ. 16: 18)

Χάνονται ὅμως ψυχές!

Μήπως μέσα στήν ἀσφάλεια τῆς Ἐκκλησίας ξεχνᾶμε τοὺς ἀδελφούς
μας τοὺς παγιδευμένους στή αἵρεση;

«Ἐνα ζεστό πιάτο φαγητό, σέ κάποιους γέροντες, πού στεροῦνται, μπορεῖ ὁ καθένας μας
νά προσφέρει», συνήθιζε νά λέει ὁ π. Ἀντώνιος. «Πόσοι, ὅμως ἀπό ἐμάς συγκαθοῦνται στή
σκέψη κάποιων ἀδελφῶν μας, "χαμένων" στόν ἀποκρυφισμό καί στήν παραθησακεία»

Ἀκόμη καί ἂν δέν ἔχεις τή δυνατότητα νά βοηθήσεις ἐνεργά στήν
ἐνημέρωση γύρω ἀπό τίς αἵρέσεις βοήθησε αὐτούς, πού δρῶσονται
στήν πρώτη γραμμὴ ἐνημέρωσης.

Βοήθησε στή **διάδοξη** τοῦ περιοδικοῦ **ΔΙΑΛΟΓΟΣ**,
τοῦ ἐπίσημου ὄργανου τῆς Ἐκκλησίας, στόν εὐαίσθητο καί
νευραλγικό αὐτόν τομέα.

Ἡ ἀπόφασή σου αὐτή
μπορεῖ νά σώσει μιὰ ψυχή!

